

ЗМІСТ

СВіП в Україні

Євген Захаров, Оксана Нестеренко. Право на доступ до інформації в Україні4

СВіП у світі

Закон Великої Британії «Про свободу інформації»24

СВіП в Україні

Євген Захаров, Оксана Нестеренко

ПРАВО НА ДОСТУП ДО ІНФОРМАЦІЇ В УКРАЇНІ¹

КОНСТИТУЦІЙНІ ПРАВА

1. Чи існує у державі конституційне право на доступ до інформації чи до офіційних документів?

Право на доступ до інформації закріплено у ч. 2 ст. 34 Конституції України. Відповідно до цієї норми, «кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб — на свій вибір».

Крім того, окремі аспекти права на доступ до інформації регулюються ч. 3 ст. 32, ч. 2 ст. 50, ст. 57. Так, ч. 3 ст. 32 передбачене право знати інформацію про себе. Частина 2 ст. 50 гарантує право вільного доступу до інформації про стан довкілля, про якість харчових продуктів і предметів побуту, а також право на її поширення. Стаття 57 гарантує кожному право знати свої права та і обов'язки. Закони та інші нормативно-правові акти, що визначають права і обов'язки громадян, не доведені до відома населення у порядку, встановленому законом, є не чинними. Також право на інформацію закріплено в ст. 302 Цивільного кодексу України.

Необхідно зауважити, що до прийняття Конституції України право на доступ до інформації було проголошено в законі «Про інформацію» від 02.10.1992.

2. Чи інтерпретував Конституційний Суд, інший вищий судовий орган чи апеляційний суд — це право, чи коли-небудь застосовував його?

Конституційний Суд України інтерпретував це право у справі К.Г. Устименка (Рішення

КСУ від 30 жовтня 1997 року 5-зп у справі щодо офіційного тлумачення статей 3, 23 3, 23, 31, 47, 48 Закону «Про інформацію» і Закону «Про Прокуратуру»). У Рішенні наводиться офіційне тлумачення деяких положень Закону України «Про інформацію», що має велике значення у правотворчості та у правозастосуванні, шляхом тлумачення персональні дані відносяться до конфіденційної інформації, наголошується на важливості конституційного права на безпосереднє звернення до суду, розкривається обсяг регулювання операцій з інформацією медичного характеру тощо. Перед тим, як викласти обставини справи та мотиви рішення КСУ, необхідно звернути увагу на юридичне підґрунтя, на якому базувалось звернення до судових органів. Згідно з Законом України «Про інформацію» від 02.10.92, дія цього Закону поширюється на інформативні відносини, які виникають у всіх сферах життя і діяльності суспільства і держави при одержанні, використанні, поширенні та зберіганні інформації» (ст. 3).

«Кожному громадянину забезпечується вільний доступ до інформації, яка стосується його особисто, крім випадків, передбачених законами України» (ст. 9).» Інформація про особу — це сукупність документованих або публічно оголошених відомостей про особу. Кожна особа має право на ознайомлення з інформацією, зібраною про неї» (ст. 23).

«Громадяни мають право доступу до інформації про них, заперечувати її правильність, повноту, доречність, тощо». Відмова в доступі до такої інформації, або приховування її, або незаконні збирання, використання, зберігання чи поширення можуть бути оскаржені до суду» (ст. 31).

«В разі вчинення державними органами, та їх посадовими особами, державними організаціями, які є юридичними особами, та окремими громадянами протиправних діянь, передбачених цим Законом, ці дії підлягають оскарженню до органів вищого рівня або до суду» (ст. 48). Звертаючись до суду загальної юрисдикції в 1989 р., Устименко посилався на Закон СРСР «О порядке обжалования в суд неправомерных действий органов государственного управления и должностных лиц», порушуючи який головлікар психоневродиспансеру відмовлявся на-

¹ Стаття подає відповіді на опитувальник БДПЛ для створення збірки ОБСЄ про свободу інформації в Європі.

дати інформацію щодо підстав заочних взяття й зняття з психіатричного обліку Устименка. Перше рішення суду — відмовити в задоволенні скарги Устименка — ґрунтувалось на лікарській таємниці. Потім, після втручання Прокуратури України, після депутатських звернень до Генерального Прокурора М.О. Потебенька депутата Л.Д. Кучми, суд поступово став змінювати свою позицію у справі. Одночасно, у зв'язку з набранням в листопаді 1992 р. чинності Закону України «Про інформацію» претензії були оформлені у вигляді інформаційного запиту, а після отримання відмови головлікаря було змінено підстави судової скарги, тобто оскаржувалось порушення Закону «Про інформацію».

Після скасування за протестами прокуратури двох рішень суду, третім рішенням дії головлікаря в частині надання Устименку інформації, що не відповідає дійсності та приховуванні інформації, визнані неправомірними й зобов'язано посадову особу надати Устименку письмову відповідь на такі питання: 1. Ким, коли і на якій підставі Устименка було поставлено на облік у психоневродиспансері? 2. За якими адресами розсилались довідки про стан здоров'я Устименка? 3. Ким Устименка було знято з обліку, на якій підставі та чи був він при цьому присутнім? 4. На підставі якого нормативного акту психіатри в 1988–1990 рр. обмежували працевлаштування Устименка?

В 1994 р. Дніпропетровський обласний суд задовольнив скаргу головлікаря, скасував вказані рішення райсуду й провадження по цій справі закрити, оскільки її розгляд не є компетенцією суду.

Намагаючись якимось чином отримати персональну інформацію про себе і знаючи, що прокуратура має матеріали перевірки скарги на дії головлікаря, Устименко направляв з цього питання інформаційний запит і до прокуратури, а відмову в наданні інформації прокурора оскаржив до суду. Суд відмовив у розгляді скарги на тій підставі, що громадянин може оскаржити дії прокурора тільки у випадках, передбачених Кримінально-процесуальним кодексом. Таким чином, судами загальної юрисдикції у 1994 р. відмовлено Устименку в захисті його права на отримання інформації про себе, гарантоване ст. ст. 3, 23, 31, 48 Закону «Про інформацію».

Перевіривши останні судові рішення в порядку нагляду, Голова Верховного Суду В.Ф. Бойко 18.11.96 підтвердив їх законність і обґрунтував, хоч на цей час право на інформацію

про особу та на судовий захист цього права вже гарантувалось ст. 32 Конституції України.

З приводу неоднозначного застосування судами загальної юрисдикції Закону України «Про інформацію» Устименко звернувся до КСУ.

Рішенням по справі Устименка № 18/гоз-97 від 30.10.97 КСУ вирішив в резолютивній частині:

1. Частина 4 статті 23 Закону України «Про інформацію» треба розуміти так, що забороняється не лише збирання, а й зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її попередньої згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту, прав та свобод людини. До конфіденційної інформації, зокрема, належать свідчення про особу (освіта, сімейний стан, релігійність, стан здоров'я, дата і місце народження, майновий стан та інші персональні дані).

Згода на збирання, зберігання, використання і поширення відомостей щодо недієздатної особи надається членам її сім'ї або законним представником. У період збирання інформації про нього кожний дієздатний, члени сім'ї або законні представники недієздатного мають право знати, які відомості і з якою метою збираються, як, ким і з якою метою вони використовуються. У період зберігання і поширення персональних даних ці ж особи мають право доступу до такого роду інформації, заперечувати її правильність, повноту, тощо.

2. Частина 5 статті 23 Закону «Про інформацію» треба розуміти так, що кожна особа має право знайомитись з зібраною про неї інформацією в органах державної влади, органах місцевого самоврядування, установах і організаціях, якщо ці відомості не є державною або іншою, захищеною законом, таємницею.

Медична інформація, тобто свідчення про стан здоров'я людини, історію її хвороби, про мету запропонованих досліджень і лікувальних заходів, прогноз можливого розвитку захворювання, в тому числі і про наявність ризику для життя і здоров'я, за своїм правовим режимом належить до конфіденційної, тобто інформації з обмеженим доступом. Лікар зобов'язаний на вимогу пацієнта, членів його сім'ї або законних представників надати їм таку інформацію повністю і в доступній формі.

В особливих випадках, як і передбачає ч. 3 ст. 39 Основ законодавства України про охорону здоров'я, коли повна інформація може за-

вдати шкоди здоров'ю пацієнта, лікар може її обмежити. У цьому разі він інформує членів сім'ї або законного представника пацієнта, враховуючи особисті інтереси хворого. Таким же чином лікар діє, коли пацієнт перебуває у непритомному стані.

У випадках відмови у наданні або навмисного приховування медичної інформації від пацієнта, членів його сім'ї або законного представника вони можуть оскаржити дії чи бездіяльність лікаря безпосередньо до суду або, за власним вибором, до медичного закладу чи органу охорони здоров'я.

Правила використання відомостей, що стосуються лікарської таємниці — інформації про пацієнта, ні відміну від медичної інформації — інформації для пацієнта, встановлюються статтею 40 Основ законодавства України про охорону здоров'я та ч. 3 ст. 46 Закону України «Про інформацію».

3. У ст. 48 Закону України «Про інформацію» визначальними є норми, сформульовані у ч. 1 цієї статті, які передбачають оскарження встановлених Законом «Про інформацію» протиправних діянь, вчинених органами державної влади, органами місцевого самоврядування та їх посадовими особами, а також політичними партіями, іншими об'єднаннями громадян, засобами масової інформації, державними організаціями, які є юридичними особами, та окремими громадянами, або до органів вищого рівня, або до суду, тобто за вибором того, хто подає скаргу. Частина друга ст. 48 Закону «Про інформацію» лише встановлює порядок оскарження протиправних дій посадових осіб у разі звернення до органів вищого рівня, а ч. 3 цієї статті акцентує на тому, що й оскарження, подане до органів вищого рівня, не є перепорою для подальшого звернення громадянина чи юридичної особи до суду. Частина третю у контексті всієї ст. 48 Закону «Про інформацію» не можна розуміти як вимогу обов'язкового оскарження протиправних дій посадових осіб спочатку до органів вищого рівня, а потім — до суду.

Безпосереднє звернення до суду є конституційним правом кожного.

4. Визнати неконституційним положення частини четвертої статті 12 Закону України «Про прокуратуру» щодо можливості оскарження прийнятого прокурором рішення до суду лиш у передбачених законом випадках, оскільки винятки з конституційних норм вста-

новлюються самою Конституцією, а не іншими нормативними актами.

5. Прийняття рішення Генеральним прокурором України по скаргі (ч. 5 ст. 12 Закону «Про прокуратуру») припиняє провадження по таких скаргах в органах прокуратури, але не може стати перешкодою для подальшого звернення до суду.

6. Рішення КСУ є обов'язковим до виконання на території України, остаточним і не може бути оскарженим. Рішення КСУ підлягає опублікуванню у «Віснику КСУ» та в інших офіційних виданнях України.

Необхідно зазначити, що у пункті 4 резолютивної частини Рішення формулюється важливий конституційний принцип «винятки з конституційних норм встановлюються самою Конституцією, а не іншими нормативними актами». Рішення так і не було виконане. Отже, можна сказати, що не зважаючи на свою важливість, та певною мірою «канонічність», це Рішення є показовим щодо відсутності належного механізму його виконання, тобто являє собою «негативний» приклад відсутності в Україні цього механізму. Розмову можна вести лише про наукове-практичне значення цього Рішення. По відношенню до громадянина К. Устименка це Рішення не має ніякого практичного ефекту. Тобто, знов таки, єдина можливість безпосереднього звернення до КСУ з метою захисту конституційних прав та свобод не має ніякого практичного ефекту саме через відсутність чітких положень процесуального законодавства, що дозволяє переглянути попередні судові рішення з урахуванням рішення КСУ щодо офіційного тлумачення.

Відповідно до пункту 6 резолютивної частини: «Рішення Конституційного Суду України є обов'язковим до виконання на території України, остаточним і не може бути оскарженим». З позицій передової теорії конституційного права та відповідної практики не виникає сумнівів, що воно є обов'язковим для всіх суб'єктів права (йдеться про ту його частину, де дається офіційне тлумачення), а не тільки для громадянина К. Устименка. Останній звертався до КСУ не з метою задоволення наукового інтересу (хоча це також можна припустити), а для розв'язання конкретної правової колізії, необхідність у чому існувала поза яких сумнівів.

Тобто обов'язковість цього Рішення характеризується двома ознаками: 1) обов'язковість загальна — для всіх суб'єктів права, але не всього

рішення, а його резолютивної частини, де надається тлумачення або формулюється правовий принцип, тобто КСУ, коли приймав рішення у конкретній справі — К. Устименка, сформулював певні правоположення, яким належить певна ступінь загальнообов'язковості; 2) обов'язковість особлива — для органів державної влади, у тому числі судових, які відповідно до Закону України «Про Конституційний Суд України», та, зокрема, статті 70, зобов'язані виконати це рішення на користь К. Устименка.

Як же суди виконують рішення КСУ щодо офіційного тлумачення по відношенню до фізичних та юридичних осіб, за ініціативою яких проблемні правові питання стали предметом розгляду єдиного органу конституційної юрисдикції? Відповідь не видається такою простою, оскільки у процесі виконання рішення у справі К. Устименка виявились внутрішні вади нашої судової системи:

«Ухвалою облсуду від 30.01.98, постановленою під головуванням судді А.П. Приходченко, яка брала участь у проголошенні ухвали 1994 року, подання прокуратури і заява Устименка відхилені.

Підставою відмови в перегляді справи суд назвав те, що офіційне тлумачення Конституційним Судом Закону «Про інформацію» у справі Устименка не може бути визнаним нововиявленими обставинами, оскільки це тлумачення не містить відомостей, про які на день проголошення ухвали від 21.02.94 не знали і не могли знати сторони і суд»².

Як ми бачимо, прийняття рішення КСУ щодо офіційного тлумачення не було підставою для перегляду судового рішення на той момент, оскільки воно не є нововиявленою обставиною у сенсі статті 343 (відповідно до діючого Цивільно-процесуального кодексу від 18.03.2004. ст. 361). Рішення також не є, зокрема, «істотною для справи обставиною». Ці положення були чинними й на момент винесення ухвали облсудом (30.01.98). Враховуючи традиційний позитивістський менталітет більшості українських суддів та виходячи з їх традиційної юридичної освіти, було важко очікувати від них певної сміливості заповнити існуючу прогалину у процесуальному законодавстві та виконати рішення

КСУ шляхом перегляду попереднього рішення по справі К. Устименка судами загальної юрисдикції. Ситуація суттєво не змінилась й після прийняття нового Цивільно-процесуального кодексу від 18.03.2004.

Таким чином, рішення КСУ по справі К. Устименка актуалізує величезну проблему виконання рішень КСУ щодо офіційного тлумачення за конституційним зверненням окремих осіб. Слід мати на увазі, що вони звертаються до КСУ не задля наукового або «спортивного» інтересу, а для вирішення конкретної життєвої проблеми правничими засобами. Якщо це проблемне питання не буде вирішено найближчим часом, діяльність КСУ щодо захисту конституційних прав та свобод матиме мінімальний ефект. Що й практично доведено у процесі невиконання рішення КСУ по справі К. Устименка.

3. Стосується це право всієї інформації, чи передбачені обмеження в оприлюдненні інформації з метою захисту відповідних прав чи відповідних типів інформації?

Це право не є абсолютним. Проте обмеження доступу до інформації можливо лише на підставі закону з певною метою.

Відповідно до ч. 3 ст. 34 Конституції право на доступ до інформації може бути обмежено законом в інтересах:

- національної безпеки,
- територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам,
- охорони здоров'я населення
- для захисту репутації або прав інших людей,
- для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або
- для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя.

Згідно зі ст. 32 Конституції, не допускається збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини.

Відповідно до статті 64 Конституції, конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України (хоча на практиці дана норма постійно порушується органами державної влади та управління).

² Шевчук С. Справа К.Г. Устименка та деякі проблеми виконання рішень Конституційного Суду України // Свобода висловлювань та приватність. — 2002. — № 1. — С. 12–14

Право на доступ до інформації (ч. 3 ст. 32, ч. 2 статті 34, ч. 2 ст. 50) на підставі ст. 64 Конституції України може бути обмежено в умовах воєнного або надзвичайного стану, однак право знати свої права та і обов'язки (стаття 57) не може бути обмежено навіть в умовах воєнного чи надзвичайного стану.

4. Якщо передбачені обмеження, то які саме, і як вони регулюються законом? (наприклад із міркувань національної безпеки).

Деталізація конституційних обмежень та порядок їх застосування закріплені у Законі «Про інформацію» від 02.10.1992, Законі «Про державну таємницю» від 21.01.1994. Так, відповідно до ст. 28 Закону «Про інформацію» інформація поділяється за режимом доступу на відкриту інформацію та інформацію з обмеженим доступом. Інформація з обмеженим доступом за своїм правовим режимом поділяється на конфіденційну і таємну.

4.1. Конфіденційна інформація

Конфіденційна інформація — це відомості, які знаходяться у володінні, користуванні або розпорядженні окремих фізичних чи юридичних осіб і поширюються за їх бажанням відповідно до передбачених ними умов. Стосовно інформації, що є власністю держави і знаходиться в користуванні органів державної влади чи органів місцевого самоврядування, підприємств, установ та організацій усіх форм власності, з метою її збереження може бути відповідно до закону встановлено обмежений доступ — надано статус конфіденційної. Порядок обліку, зберігання і використання документів та інших носіїв інформації, що містять зазначену інформацію, визначається Кабінетом Міністрів України. До конфіденційної інформації, що є власністю держави і знаходиться в користуванні органів державної влади чи органів місцевого самоврядування, підприємств, установ та організацій усіх форм власності, не можуть бути віднесені відомості: про стан довкілля, якість харчових продуктів і предметів побуту; про аварії, катастрофи, небезпечні природні явища та інші надзвичайні події, які сталися або можуть статися і загрожують безпеці громадян; про стан здоров'я населення, його життєвий рівень, включаючи харчування, одяг, житло, медичне обслуговування та соціальне забезпечення, а також про соціально-демографічні показни-

ки, стан правопорядку, освіти і культури населення; стосовно стану справ із правами і свободами людини і громадянина, а також фактів їх порушень; про незаконні дії органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових та службових осіб; інша інформація, доступ до якої відповідно до законів України та міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, не може бути обмеженим.

Зауважимо, що, хоча прямо це й не зазначено, власниками конфіденційної інформації, на наш погляд, можуть бути тільки фізичні або недержавні юридичні особи, оскільки, згідно із статтею 19 Конституції, «органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України», тобто не можуть поширювати інформацію «за їх бажанням відповідно до передбачених ними умов». Отже, не можна вважати, що друга частина статті 30 дає визначення «конфіденційної інформації, що є власністю держави».

Дійсно, вказана колізія не вирішується введеними у Законі № 1703-IV [1703-15] від 11.05.2004 частинами 3 та 4 статті 30. Частина 3 стверджує, що стосовно інформації, яка є «власністю держави і знаходиться в користуванні органів державної влади та органів місцевого самоврядування, підприємств та організацій усіх форм власності, з метою її збереження може бути відповідно до закону встановлено обмежений доступ — надано статус конфіденційної». Позбавленим логіки і взагалі дивним виглядає обмеження доступу до інформації з «метою її збереження». Лишається незрозумілим, відповідно до якого закону цей статус надається. Що ж стосується частини 4, де перелічені відомості, яким не може бути наданий такий статус (він майже дослівно повторює перелік інформації, яка не може бути визнана державною таємницею), то можна сміливо прогнозувати, що в даному випадку ці обмеження працювати не будуть: саме державні службовці, а не закон, будуть вирішувати, обмежувати доступ до інформації з цих причин, чи ні. Дане в Законі «негативне» визначення конфіденційної інформації, що є власністю держави, могло б працювати, якщо б було передбачене створення «Зводу відомостей, які становлять конфіденційну інформацію, що є власністю держави», як це було зроблено з відомостями, що становлять

державну таємницю. Тоді було б подолано вказану суперечність, коли одні і ті ж відомості «за бажанням» одного відомства можуть поширюватися, а іншого — засекречуватися.

Проте прийнятий Закон створення такого «Зводу» не передбачає. А згідно п. 2 чинної Постанови № 1893 від 27 листопада 1998 р. «Про затвердження Інструкції про порядок обліку, зберігання і використання документів, справ, видань та інших матеріальних носіїв інформації, які містять конфіденційну інформацію, що є власністю держави» центральні і місцеві органи виконавчої влади і органи місцевого самоврядування повинні були у шестимісячний термін розробити і ввести в дію переліки конфіденційної інформації, що є власністю держави. Цій інформації надається гриф ДСК. Адже мало не кожне відомство може мати подібний перелік. Хто конкретно, і виходячи з яких критеріїв вирішує, які саме відомості є конфіденційними, Інструкція не визначає. Також невідомо, чи були такі переліки створені, і незрозуміло, чи будуть вони доступні для широкого загалу. Практика ж звернень з інформаційними запитами показує, що відмови в наданні інформації з посиланням на те, що запитуваним відомостям наданий гриф ДСК, є дуже частими.

Зрештою, з подібних констатацій можна зробити лише один висновок, а саме, що рішення про те, яку інформацію треба захищати, держслужбовці хочуть приймати виключно на свій розсуд. Закон № 1703-IV покликаний закріпити та охороняти це бажання. Тепер журналіст, отримавши будь-яку інформацію, не може бути впевнений, що вона є відкритою, і повинен, строго кажучи, отримати дозвіл на її публікацію у відповідного органа державної влади, у власності, користуванні чи розпорядженні якого повинна бути ця інформація. А це означає введення цензури, яка заборонена статтею 15 Конституції України. Ситуація, що склалася, є неприпустимою.³

4.2. Таємна інформація

До таємної інформації належить інформація, що містить відомості, які становлять державну та іншу передбачену законом таємницю, розголошення якої завдає шкоди особі, суспільству і державі.

Віднесення інформації до категорії таємних відомостей, які становлять державну таємницю, і доступ до неї громадян здійснюється відповідно до закону про цю інформацію. Порядок обігу таємної інформації та її захисту визначається відповідними державними органами за умови додержання вимог, встановлених цим Законом. Порядок і терміни обнародування таємної інформації визначаються відповідним законом. Визначення державної таємниці та режиму допуску до інформації, що становить державну таємницю встановлюється Законом України «Про державну таємницю» та «Зводу відомостей, що становлять державну таємницю».

Згідно зі ст. 8 Закону «Про державну таємницю» до державної таємниці у порядку, встановленому цим Законом, відноситься інформація:

1) у сфері оборони: про зміст стратегічних і оперативних планів та інших документів бойового управління, підготовку та проведення військових операцій, стратегічне та мобілізаційне розгортання військ, а також про інші найважливіші показники, які характеризують організацію, чисельність, дислокацію, бойову і мобілізаційну готовність, бойову та іншу військову підготовку, озброєння та матеріально-технічне забезпечення Збройних Сил України та інших військових формувань; про напрями розвитку окремих видів озброєння, військової і спеціальної техніки, їх кількість, тактико-технічні характеристики, організацію і технологію виробництва, наукові, науково-дослідні та дослідно-конструкторські роботи, пов'язані з розробленням нових зразків озброєння, військової спеціальної техніки або їх модернізацією, а також про інші роботи, що плануються або здійснюються в інтересах оборони країни; про сили і засоби Цивільної оборони України, можливості населених пунктів, регіонів і окремих об'єктів для захисту, евакуації і розосередження населення, забезпечення його життєдіяльності та виробничої діяльності об'єктів народного господарства у воєнний час або в умовах надзвичайних ситуацій; про геодезичні, гравіметричні, картографічні та гідрометорологічні дані і характеристики, які мають значення для оборони країни;

2) у сфері економіки, науки і техніки: про мобілізаційні плани і мобілізаційні потужності господарства України, запаси та обсяги постачання стратегічних видів сировини і матеріалів, а також зведені відомості про номенклатуру та рівні накопичення, про загальні обсяги поста-

³ Щодо обмеження права на інформацію журналіста див. відповідь на запитання 11.

вок, відпуску, закладення, освіження, розміщення і фактичні запаси державного резерву; про використання транспорту, зв'язку, потужностей інших галузей та об'єктів інфраструктури держави в інтересах забезпечення її безпеки; про плани, зміст, обсяг, фінансування та виконання державного замовлення для забезпечення потреб оборони та безпеки; про плани, обсяги та інші найважливіші характеристики добування, виробництва та реалізації окремих стратегічних видів сировини і продукції; про державні запаси дорогоцінних металів монетарної групи, коштовного каміння, валюти та інших цінностей, операції, пов'язані з виготовленням грошових знаків і цінних паперів, їх зберіганням, охороною і захистом від підроблення, обігом, обміном або вилученням з обігу, а також про інші особливі заходи фінансової діяльності держави; про наукові, науково-дослідні, дослідно-конструкторські та проектні роботи, на базі яких можуть бути створені прогресивні технології, нові види виробництва, продукції та технологічних процесів, що мають важливе оборонне чи економічне значення або суттєво впливають на зовнішньоекономічну діяльність та національну безпеку України;

3) у сфері зовнішніх відносин: про директиви, плани, вказівки делегаціям і посадовим особам з питань зовнішньополітичної і зовнішньоекономічної діяльності України, спрямовані на забезпечення її національних інтересів і безпеки; про військове, науково-технічне та інше співробітництво України з іноземними державами, якщо розголошення відомостей про це завдаватиме шкоди національній безпеці України; про експорт та імпорт озброєння, військової і спеціальної техніки, окремих стратегічних видів сировини і продукції;

4) у сфері державної безпеки та охорони правопорядку: про особовий склад органів, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність; про засоби, зміст, плани, організацію, фінансування та матеріально-технічне забезпечення, форми, методи і результати оперативно-розшукової діяльності; про осіб, які співпрацюють або раніше співпрацювали на конфіденційній основі з органами, що проводять таку діяльність; про склад і конкретних осіб, що є негласними штатними працівниками органів, які здійснюють оперативно-розшукову діяльність; про організацію та порядок здійснення охорони адміністративних будинків та інших державних об'єктів, посадових та інших осіб, охорона яких

здійснюється відповідно до Закону України «Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб»; про систему урядового та спеціального зв'язку; про організацію, зміст, стан і плани розвитку криптографічного захисту секретної інформації, зміст і результати наукових досліджень у сфері криптографії; про системи та засоби криптографічного захисту секретної інформації, їх розроблення, виробництво, технологію виготовлення та використання; про державні шифри, їх розроблення, виробництво, технологію виготовлення та використання; про організацію режиму секретності в органах державної влади, органах місцевого самоврядування, на підприємствах, в установах і організаціях, державні програми, плани та інші заходи у сфері охорони державної таємниці; про організацію, зміст, стан і плани розвитку технічного захисту секретної інформації; про результати перевірок, здійснюваних згідно з законом прокурором у порядку відповідного нагляду за додержанням законів, та про зміст матеріалів дізнання, досудового слідства та судочинства з питань, зазначених у цій статті сфер; про інші засоби, форми і методи охорони державної таємниці.

Наявність такої статті є, безумовно, суттєвою позитивною рисою Закону. Однак, у цьому переліку викликають великі сумніви такі характеристики у сфері оборони, як чисельність Збройних Сил України, Прикордонних військ, Національної Гвардії України (зауважимо, що відповідно до п. 22 статті 85 Конституції затвердження чисельності усіх військових формувань є повноваженням Верховної Ради України, тобто має бути визначено законами — відкритими публічними нормативно-правовими актами — і, отже, не може бути таємною інформацією); у сфері економіки — фінансування оборонного замовлення; у сфері державної безпеки і охорони правопорядку — фінансування розвідки, контррозвідки та оперативно-розшукової діяльності. Слід відзначити також, що Закон в ст. 8 забороняє засекречувати будь-які відомості, якщо цим будуть звужуватися зміст і обсяг конституційних прав і свобод людини і громадянина, завдаватиметься шкода здоров'ю та безпеці населення. Не може бути засекреченою інформація про стан довкілля, про якість харчових продуктів і предметів побуту; про аварії, катастрофи, небезпечні природні явища та інші надзвичайні події, що сталися або можуть статися і загрожують безпеці

громадян; про стан здоров'я населення, його життєвий рівень, включаючи харчування, одяг, житло, медичне обслуговування та соціальне забезпечення, а також соціально-демографічні показники, стан правопорядку, освіти і культури населення; про факти порушень прав і свобод людини і громадянина; про незаконні дії органів державної влади, місцевого самоврядування та їх посадових осіб та інша інформація, яка відповідно до законів і міжнародних договорів України не може бути засекречена. Проте це не означає, що відповідна інформація є безумовно відкритою, тому що дія цього Закону поширюється лише на державну таємницю, і не поширюється на інші види обмежень у сфері інформації.⁴

Що ж стосується «іншої передбаченої законом таємниці», то тут ситуація виглядає більш незрозумілою. Порядок віднесення інформації до категорії таємної, згідно зі ст. 30 Закону «Про інформацію», визначається відповідними органами при дотриманні вимог Закону «Про інформацію». Оскільки ст. 21 цього закону передбачає, що джерела та порядок одержання, використання, поширення та зберігання офіційної інформації державних органів всіх рівнів визначаються законодавчими актами про ці органи, цілком природно очікувати, що це повинно бути відображено у відповідних законах, наприклад «Про міліцію» (1990 р.) або «Про службу безпеки України» (1992 року). Стаття 3 Закону України з «Про міліцію» забороняє поширення відомостей, що становлять службу таємницю», а ст. 7 Закону «Про службу безпеки України» — воєнну, службову, комерційну таємницю, однак визначень цих термінів в законах відсутні. Отже, віднесення інформації до розряду таємної, визначається та регулюється внутрівідомчими актами та інструкціями, посиленням по їх створенню може бути тільки ст. 37 Закону «Про інформацію», що містить загальні положення про інформацію, яка не підлягає наданню для ознайомлення за запитами, зокрема таке, як інформацію, що не підлягає розголошенню, згідно з іншими законодавчими або нормативними актами. Відомо, що внутрівідомчі акти не публікуються в офіційній пресі, і таким, чином, державні органи стають чимось на зразок власників інформації, які на свій розсуд дозволяють або

забороняють доступ до інформації. Слід зазначити, що відповідно до ст. 21 Закону «Про інформацію», неопубліковані нормативні акти, що визначають права і обов'язки громадян, не мають юридичної сили. Як уже зазначалося вище, єдиним законом, який регулює найбільш повно обмеження на свободу інформації — це закон України «Про державну таємницю».

5. Чи існують інші спеціальні обмеження доступу чи розповсюдження інформації?

Право на доступ до інформації (ч. 3 ст. 32, ч. 2 статті 34, ч. 2 ст. 50) на підставі ст. 64 Конституції України може бути обмежено. Однак закони та інші нормативно-правові акти, що визначають права і обов'язки не можуть бути обмежені навіть в умовах воєнного або надзвичайного стану.

Можна вважати обмеженням права на доступ та розповсюдження інформації «шанування державних символів» України (ст. 65), й наявність спеціального закону про відповідальність за посягання на честь і гідність Президента (ст. 105).

ЮРИДИЧНІ ПРАВА

6. Чи існує національний закон (акт про свободу інформації, закон про свободу інформації), який надає громадянам право на доступ до будь-якої інформації, що знаходиться в урядових установах чи право робити запити, щодо цієї інформації? Назвіть цей закон, та надайте його переклад англійською мовою та Інтернет-посилання на нього, якщо вони є.

З метою встановити загальні правові основи одержання, використання, поширення та зберігання інформації, закріпити право особи на інформацію в усіх сферах суспільного і державного життя України в 1992 році було прийнято Закон «Про інформацію». Однак практика його застосування виявила в ньому суттєві недоліки. Закон України «Про інформацію» (далі — ЗІ) стосується багатьох аспектів в усіх сферах інформації, — що, на думку експерта Ради Європи Гелени Єдерблом, призвело до плутанини щодо прав і обов'язків громадян і органів влади, а надто в положеннях, у яких ідеться про доступ до офіційної інформації: в Законі бракує належного визначення концепції офіційної інформації, тож важко вірно

⁴ Також див.: відповідь на питання 13 — С. 10–11.

з'ясувати справжній обсяг цього права. Положення щодо секретності не досить конкретні, що серйозно, оскільки дає можливість довільної інтерпретації». Крім того, необхідно зауважити, що в Законі «Про інформацію» є багато норм-деклараций, деякі його положення не відповідають міжнародним стандартам в сфері свободи інформації, також закон не встановлює відповідні гарантії реалізації права на доступ до інформації, не передбачає механізму забезпечення права на інформацію, а крім того в законі є певні колізії. На переконання багатьох спеціалістів, даний закон не відповідає вимогам сучасності і не в змозі законодавче забезпечити реалізацію права на доступ до інформації. Зокрема, В.В. Речицький, зазначає, що існуючий в Україні Закон «Про інформацію» від 2 жовтня 1992 р. із змінами та доповненнями від 6 квітня 2000 р. № 1642-III; 7 лютого 2002 р. № 3047-III; 3 квітня 2003 р. № 676-IV вичерпав свій потенціал і вже не відповідає потребам суспільно-політичного та громадського життя. Він суттєво розходиться з міжнародними і, зокрема, європейськими стандартами забезпечення доступу населення до урядової та іншої офіційної інформації, не містить в собі відповідних юридичних і організаційних гарантій такого доступу, погано узгоджується з існуючою практикою Європейського суду з прав людини в Страсбурзі по застосуванню статті 10 Європейської конвенції з прав людини та основних свобод 1950 р. Все це вимагає розробки та запровадження нових юридичних підходів, вироблення сучасних ефективних гарантій поінформованості населення на рівні європейських вимог, серйозної модифікації існуючої в Україні правової парадигми забезпечення свободи слова та права на інформацію в цілому. Отже, сьогодні назріла необхідність розробки та прийняття нового Закону «Про інформацію», який за своєю суттю став би Законом «Про свободу інформації».

7. Чи існують обмеження відносно суб'єктів, які можуть використовувати цей закон (на підставі громадянства, юридичного стану)?

Обмеження відносно суб'єктів існують. Зокрема, із змісту статті 9 Закону «Про інформацію» випливає, що не наділяються правом на інформацію: іноземці, особи без громадянства, іноземні юридичні особи, іноземні держави, міжнародні неурядові організації. Хоча стаття 7 Закону

«Про інформацію» передбачає, що «суб'єктами інформаційних відносин можуть бути також інші держави, їх громадяни та юридичні особи», таким чином, ця норма не встановлює обмежень щодо суб'єктів, які можуть застосовувати цей закон. Отже, стаття 9 суперечить ч. 2 ст. 7 Закону «Про інформацію», а також ст. 34 Конституції України, яка наділяє правом на інформацію «кожного». Але на практиці застосовується саме стаття 9 Закону «Про інформацію». Таким чином ст. 9 не відповідає Конституції України, і створює правову колізію, яку необхідно усунути шляхом внесення змін до ст. 9 Закону.

8. Чи надає Закон про свободу інформації переважне право журналістам чи ЗМІ на доступ до інформації, в порівнянні зі звичайними громадянами?

Відповідно до ст. 29 Закону «Про інформацію» переважним правом на одержання інформації користуються громадяни, яким ця інформація необхідна для виконання своїх професійних обов'язків. Отже, закон надає журналістам переважне право на доступ до інформації, порівняно з пересічними громадянами. Крім того, необхідно зауважити, що стаття 26 Закону «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні» закріплює за журналістами: «переваги на одержання відкритої за режимом доступу інформації».

9. Якщо існує Закон про свободу інформації, будь ласка, наведіть статистичні дані по його застосуванню журналістами та ЗМІ?

Офіційні статистичні дані по застосуванню журналістами та ЗМІ даного закону відсутні.

10. Чи існує закон про ЗМІ чи пресу, який надає журналістам додаткові права на доступ до інформації? Будь ласка, наведіть назву даного закону та надайте, якщо це можливо, його переклад англійською мовою?

Додаткові права на доступ до інформації журналістів закріплені в статті 26 «Права та обов'язку журналісту» Закону «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні» від 16.11.1992. А саме, журналіст має право:

1) на вільне одержання, використання, поширення (публікацію) та зберігання відкритої за режимом доступу інформації;

2) відвідувати державні органи влади, органи місцевого і регіонального самоврядування, а також підприємства, установи і організації та бути прийнятим їх посадовими особами;

3) відкрито здійснювати записи, в тому числі із застосуванням будь-яких технічних засобів, за винятком випадків, передбачених законом;

4) на вільний доступ до статистичних даних, архівних, бібліотечних і музейних фондів; обмеження цього доступу зумовлюються лише специфікою цінностей та особливими умовами їх схоронності, що визначаються чинним законодавством України;

5) переваги на одержання відкритої за режимом доступу інформації;

6) на безкоштовне задоволення запиту щодо доступу до офіційних документів;

7) по пред'явленні редакційного посвідчення чи іншого документа, що засвідчує його належність до друкованого засобу масової інформації, перебувати в районі стихійного лиха, катастроф, в місцях аварій, масових безпорядків, на мітингах і демонстраціях, на територіях, де оголошено надзвичайний стан;

8) звертатися до спеціалістів при перевірці одержаних інформаційних матеріалів;

9) поширювати підготовлені ним повідомлення і матеріали за власним підписом, під умовним ім'ям (псевдонімом) або без підпису (анонімно);

10) відмовлятися від публікації матеріалу за власним підписом, якщо його зміст після редакційної правки суперечить особистим переконанням автора;

11) на збереження таємниці авторства та джерел інформації, за винятком випадків, коли ці таємниці обнародуються на вимогу суду.

11. Чи передбачені цим законом які-небудь обмеження на доступ та публікацію інформації?

Так, передбачені. Відповідно до ст. 3 Закону «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні»: «друковані засоби масової інформації в Україні не можуть бути використані для: поширення відомостей, розголошення яких забороняється статтею 46 Закону України «Про інформацію»; закликів до захоплення влади, насильницької зміни конституційного ладу або територіальної цілісності України; пропаганди війни, насильства та жорстокості; розпалювання расової, національної, релігійної ворожнечі; розповсюдження порнографії, а також з метою

вчинення терористичних актів та інших кримінально караних діянь. Забороняється використання друкованих засобів масової інформації для: втручання в особисте життя громадян, посягання на їх честь і гідність; розголошення будь-якої інформації, яка може призвести до вказання на особу неповнолітнього правопорушника без його згоди і згоди його представника». Крім того, 11 травня 2004 року парламент прийняв зміни до Закону про пресу, які суттєво звужують обсяг конституційного права на інформацію (а це вже порушення ст. 64 Конституції, яка забороняє обмеження конституційних прав і свобод, крім випадків, передбачених Конституцією). А саме: частина перша ст. 2 «Свобода діяльності друкованих ЗМІ» тепер проголошує «право кожного громадянина вільно і незалежно шукати, одержувати, фіксувати, зберігати, використовувати та поширювати будь-яку **відкрити за режимом доступу** інформацію за допомогою друкованих ЗМІ». Аналогічно звужене головне право журналіста — на інформацію: тепер журналіст має «право на вільне одержання, використання, поширення (публікацію) та зберігання **відкритої за режимом доступу** інформації» (п.1 частини другої статті 26).⁵

12. Якщо законом про ЗМІ або про пресу передбачене юридичне право на доступ до інформації, надайте, будь ласка, статистичні дані про застосування цього закону журналістами та ЗМІ?

Статистичні дані про застосування цього закону журналістами та ЗМІ відсутні.

ОТРИМАННЯ ТА ПОШИРЕННЯ ІНФОРМАЦІЇ

Порядок віднесення інформації до державної таємниці

13. Чи існує закон чи нормативно-правовий акт (акт про державну таємницю, акт про службову таємницю, акт про захист таємних відомостей), що встановлює критерії для державної та службової таємниці, наприклад:

— **Диференціація ступеня секретності?**

⁵ Див.: відповідь на питання 3. — С.5

— *Період протягом якого відомості залишаються секретними?*

Так, існує.

В нашій країні суспільні відносини, пов'язані з віднесенням інформації до державної таємниці, засекречування, розсекречування регулює Закон України «Про державну таємницю», прийнятий в січні 1994 р. Цей закон був помітним кроком на шляху від тотального засекречування інформації за часів СРСР до регулювання питань таємності, притаманного демократичній країні.

Закон «Про державну таємницю» визначає в ст. 1 державну таємницю як вид таємної інформації у сфері оборони, економіки, науки і техніки, зовнішніх відносин, державної безпеки і охорони правопорядку, розголошення яких може завдати шкоди національній безпеці України і які через це підлягають державній охороні. Ступінь секретності інформації визначається можливою шкодою, спричиненою внаслідок її розголошення, і впроваджує різні обмеження у відповідності до ступеня секретності.

Критерії визначення ступеня секретності спочатку були покладені на Державний комітет України з питань державних секретів та технічного захисту інформації. Цей же комітет був спеціально уповноваженим центральним органом влади у сфері забезпечення охорони державної таємниці. Але на початку 1999 р. комітет був ліквідований, а його повноваження були передані СБУ.

Ст. 9 Закону встановлює, що віднесення інформації до державної таємниці здійснюється за мотивованим рішенням державного експерта з питань таємниць. Державними експертами в Верховній Раді є Голова Верховної Ради, в інших органах державної влади — інші посадові особи, на яких ці функції у відповідних галузях державної діяльності покладені Президентом України за поданням керівника відповідного органу. Стаття 9 містить широкий перелік повноважень, прав та обов'язків державних експертів. Зокрема, державний експерт визначає підстави, за якими інформацію має бути віднесено до державної таємниці, надає висновок щодо шкоди національній безпеці України у разі розголошення конкретної секретної інформації, визначає ступінь секретності інформації («особливої важливості», «цілком таємно», «таємно»), строк засекречування (відповідно 30, 10 та 5 років — ст. 13), передає свої висновки до Служби Безпеки України для внесення

інформації, що засекречується, до Зводу відомостей, що становлять державну таємницю (далі ЗВДТ), який представляє собою «акт, в якому зведено переліки відомостей, що становлять державну таємницю». Цей акт формує, затверджує і публікує Служба Безпеки України. Після опублікування ЗВДТ дотримання вимог охорони державної таємниці за цим переліком стає обов'язковим.

Нині діючий новий Звід відомостей, що становить державну таємницю, затверджений Наказом СБУ за № 440 від 12.08.2005 р. і зареєстрований Міністром України за № 902/1182 від 17.08.2005 р.⁶

Порядок обмежень

14. Чи існує в кримінальному, адміністративному чи іншому законодавстві положення, яке забороняє несанкціоноване оприлюднення, зберігання або опублікування державної таємниці. Що стосуються національної безпеки?

Так, існують. В Україні положення, які забороняють несанкціоноване поширення, зберігання або публікацію державних таємниць передбачені в Законах «Про інформацію», «Про державну таємницю», «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні». Зокрема, уч. 2 ст. 46 «Про інформацію» передбачена заборона на поширення відомостей, що становлять державну таємницю. Згідно зі статтею 39 «Про державну таємницю»: «посадови особи та громадяни, винні у: розголошенні державної таємниці; втрати документів та інших матеріальних носіїв секретної інформації; недодержанні встановленого законодавством порядку передачі державної таємниці іншій державі чи міжнародній організації; безпідставному засекречуванні інформації; порушення встановленого законодавством порядку надання допуску та доступу до державної таємниці; порушення встановленого законодавством режиму секретності та невиконанні обов'язків щодо збереження державної таємниці; несуть дисциплінарну, цивільно-правову, адміністративну або кримінальну відповідальність згідно із законом України. Аналогіч-

⁶ Перечень информации, которая может быть отнесена к государственной тайне (ст. 8 Закону «О государственной тайне») дивіться відповідь на питання 3. — С. 6–7.

на норма передбачена в Законах України «Про друковані засоби масової інформації», «Про інформаційні агентства», «Про телебачення та радіомовлення».

15. Стосуються ці заборони тільки посадових осіб, зобов'язаних зберігати секретну інформацію, чи ці заборони розповсюджуються також на інших громадян, які не брали на себе зобов'язання нерозголошення секретів, в тому числі журналістів?

Згідно зі ст. 47 Закону «Про інформацію» заборона на розголошення інформації поширюється лише на осіб, зобов'язаних зберігати цю таємницю. Особи, які не мають допуск до секретної інформації, оформлений відповідно до Закону про державну таємницю, відповідальності за розголошення секретної інформації не підлягають.

16. Чи існують норми кримінального, адміністративного чи іншого законодавства, забороняючи несанкціоноване оприлюднення, зберігання або публікацію інформації, не пов'язаної з питаннями державної безпеки, але віднесені до відання урядових або громадських установ? Будь ласка, перелічити типи відомостей, про які йде мова в цьому законі?

Як вже наголошувалося (див. п. 4.1.), інформація, яка захищається державою, законом не визначена, окрім відомостей, що складають державну таємницю. Тому грифи, якими державні органи щедро наділяють різні нормативні акти (Укази і розпорядження Президента, постанови, інструкції, накази органів виконавчої влади тощо) – «службова таємниця», «для службового користування», «не для друку», «опублікуванню не підлягає» — є самочинними й незаконними. Законними можна визнати тільки такі грифи секретності, як: «особливої таємності», «цілком таємно», «таємно», які відповідають встановленому ступеню секретності згідно із Законом «Про державну таємницю».

Втім, навіть якщо на документи ставляться грифи: «службова таємниця», «не для друку» тощо, то мають існувати відповідні процедури надання та зняття (відкриття) цих грифів, визначатися підстави для таких дій. Вочевидь потрібним є також регламент організації доступу до подібних документів. Однак, здійснений нами пошук відповідних нормативних актів не

був успішним. Виявилося, що офіційно зареєстрованих Міністерством юстиції нормативних актів щодо порядку роботи з документами, які мають грифи «службова таємниця» або «не для друку» взагалі не існує.

Що ж до порядку роботи з документами, які мають гриф «для службового користування» (далі ДСК), то він був схвалений Кабінетом Міністрів України у Постанові № 1813 від 27 листопада 1998 р. «Про затвердження Інструкції про порядок обліку, зберігання і використання документів, справ, видань та інших матеріальних носіїв інформації, які містять конфіденційну інформацію, що є власністю держави». Із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ № 1601 (1601-2001-п) від 29.11.2001 № 281 (281-2002-п) від 13.03.2002 № 1547 (1547-2004-п) від 17.11.2004 № 1000 (1000-2006-п) від 19.07.2006.

Згідно п. 2 Постанови, центральні і місцеві органи виконавчої влади і органи місцевого самоврядування повинні у шестимісячний термін розробити і ввести в дію переліки конфіденційної інформації, що є власністю держави. Цій інформації надається гриф ДСК. Хто конкретно, і виходячи з яких критеріїв має вирішувати, які саме відомості є конфіденційними, Інструкція не визначає. Також незрозуміло, чи будуть доступні ці переліки для широкого загалу. Адже мало не кожне відомство відтепер може мати подібний перелік.

З точки зору принципів інформаційного законодавства логічно припустити, що мав би бути створений і оприлюднений «Звід відомостей, які віднесені до конфіденційної інформації, що є власністю держави», але цього не сталося. Слід також відзначити, що відповідно до п. 3 Постанови виконувати Інструкцію повинні не тільки органи влади і місцевого самоврядування, але й підприємства, установи і організації незалежно від форм власності.

У перелік може потрапити не тільки інформація, яка була створена самим органом влади, але й інформація, яка знаходиться в його володінні, користуванні чи розпорядженні. Таким чином, інформація, що потрапила до державного органу, може стати конфіденційною завдяки рішенню керівника цього органу, про що її творець (першоджерело) може навіть не здогадуватись.

Згідно з п. 5 Інструкції документи органу законодавчої влади, вищого органу виконавчої влади та вищих судових органів, що вийшли у світ у 1991 р. та пізніше без грифів обмеження

доступу, але не були опубліковані в офіційних виданнях, відтепер також розглядаються як матеріали, що містять відомості обмеженого користування з грифом ДСК.

Умови зберігання, розмноження і відправлення документів з грифом ДСК не менш жорсткі, ніж для документів з відомостями, що складають державну таємницю: реєстрація і знищення чернеток і варіантів документів, заборона на означення прізвищ і навіть посад керівників організацій тощо (пп. 17–28 Інструкції).

Ознайомлення представників ЗМІ з документами з грифом ДСК можливе у кожному конкретному випадку тільки з письмового дозволу керівника інституції, що надала цей гриф і тільки на підставі письмового рішення експертної комісії про доцільність передачі конкретного документа журналісту.

Отже, виглядає так, що вірогідність отримання журналістом інформації з грифом ДСК вкрай мала, тим більше, що відповідальність за розголошення конфіденційної інформації лягає на керівника органу, що її передав, а не на журналіста. Що таке експертна комісія, який регламент її роботи, з Інструкції не зрозуміло. Зрозуміло тільки, що до її складу входять «працівники канцелярії, режимно-секретного та інших структурних підрозділів».

П. 32 Інструкції відносить справу з несекретними документами до категорії ДСК, якщо у цій справі міститься хоча б один документ з грифом ДСК. Але ж в такий спосіб може бути обмежений доступ до будь-якої інформації.

Дуже яскравими і характерними є, на наш погляд, пп. 51 та 52 Інструкції, згідно з якими справи з грифом ДСК, що не мають наукової, історико-культурної цінності та втратили практичне значення знищуються. При цьому перед знищенням вони «повинні в обов'язковому порядку подрібнюватися до стану, що виключає можливість прочитання їх».

17. Чи стосуються ці заборони тільки посадових осіб чи вони розповсюджуються також на осіб, які не брали на себе зобов'язання не розголошувати таємниці, в тому числі журналістів?

Як вже наголошувалося вище, особи, які не мають допуск до секретної інформації, оформлений відповідно до Закону про державну таємницю, не підлягають кримінальної відповідальності за розголошення секретної інформації

та інформації з грифом ДСК (правда, згідно з яким нормативним актом оформлюється допуск до документів з грифом ДСК — невідомо). Однак до адміністративної відповідальності за розголошення інформації з грифом ДСК може бути притягнуто кожного.

Відповідно до ст. 3 «Неприпустимість зловживання свободою діяльності друкованих засобів масової інформації» Закону «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні» друковані засоби масової інформації в Україні не можуть бути використані для:

- поширення відомостей, розголошення яких забороняється статтею 46 Закону України «Про інформацію»;
- втручання в особисте життя громадян, посягання на їх честь і гідність;
- розголошення будь-якої інформації, яка може призвести до вказання на особу неповнолітнього правопорушника без його згоди і згоди його представника.

Порушення даної статті згідно зі ст. 41 даного Закону є підставою для притягнення до відповідальності журналіста. Крім того, ст. 26 Закону «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні» передбачено, що журналіст несе відповідальність в межах чинного законодавства за перевищення своїх прав і невиконання обов'язків. Втім, необхідно зазначити, що відповідно до ст. 42 Закону «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні» журналісти не несуть відповідальності за публікацію відомостей, у випадку, якщо в них розголошується таємниця, яка спеціально охороняється законом, проте ці відомості не було отримано журналістом незаконним шляхом.

Правові санкції

18. Які міри покарання передбачені в цивільному та кримінальному праві за несанкціоноване поширення, зберігання та публікацію таємних відомостей? Чи регулюються вони нормативно-правовим актом, який визначає порядок засекречування, або іншим законодавством, наприклад Кримінальним та Цивільним кодексами?

Згідно зі статтею 47 Закону «Про інформацію» порушення законодавства про інформацію тягне дисциплінарну, цивільно-правову, адміністративну або кримінальну відповідаль-

ність. Крім того, аналогічна норма міститься в ст. 39 Закону «Про державну таємницю».

18.1. Відповідальність за правопорушення, що стосуються охорони конфіденційної інформації, яка є власністю держави

Відповідно до статті 212-5 Кодексу про адміністративні правопорушення: «Порушення порядку обліку, зберігання і використання документів та інших носіїв інформації, які містять конфіденційну інформацію, що є власністю держави, яке призвело до розголошення такої інформації, — тягне за собою адміністративне стягнення у виді штрафу:

1. на громадян в розмірі, від одного до двох неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

2. на посадових осіб в розмірі, від трьох до восьми неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.»

Стаття 330 Кримінального кодексу карає за передачу або збирання з метою передачі іноземним підприємствам, установам, організаціям або їх представникам економічних, науково-технічних або інших відомостей, що становлять конфіденційну інформацію, яка є власністю держави, особою, якій ці відомості були довірені або стали відомі у зв'язку з виконанням службових обов'язків, за відсутності ознак державної зради або шпигунства. Статтею 330 передбачена відповідальність в вигляді обмеження волі на строк до трьох років або позбавлення волі на строк від двох до п'яти років, з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років або без такого. Ті самі дії, вчинені з корисливих мотивів, або такі, що спричинили тяжкі наслідки для інтересів держави, або вчинені повторно, або за попередньою змовою групою осіб, караються позбавленням волі на строк від чотирьох до восьми років з позбавленням права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю на строк до трьох років.

18.2. Відповідальність за правопорушення в сфері охорони державної таємниці

Відповідно до статті 212-2 Кодексу про адміністративні правопорушення: порушення законодавства про державну таємницю, а саме: 1) недодержання встановленого законодавством порядку передачі державної таємниці

іншій державі чи міжнародній організації; 2) засекречування інформації: про стан довкілля, про якість харчових продуктів і предметів побуту; про аварії, катастрофи, небезпечні природні явища та інші надзвичайні події, які сталися або можуть статися та загрожують безпеці громадян; про стан здоров'я населення, його життєвий рівень, включаючи харчування, одяг, житло, медичне обслуговування та соціальне забезпечення, а також про соціально-демографічні показники, стан правопорядку, освіти та культури населення; про факти порушень прав і свобод людини і громадянина; про незаконні дії органів державної влади, органів місцевого самоврядування та їх посадових осіб; іншої інформації, яка відповідно до законів та міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, не може бути засекречена; 3) безпідставне засекречування інформації; 4) надання грифа секретності матеріальним носіям конфіденційної або іншої таємної інформації, яка не становить державної таємниці, або ненадання грифа секретності матеріальним носіям інформації, що становить державну таємницю, а також безпідставне скасування чи зниження грифа секретності матеріальних носіїв секретної інформації; 5) порушення встановленого законодавством порядку надання допуску та доступу до державної таємниці; 6) невжиття заходів щодо забезпечення охорони державної таємниці та незабезпечення контролю за охороною державної таємниці; 7) провадження діяльності, пов'язаної з державною таємницею, без отримання в установленому порядку спеціального дозволу на провадження такої діяльності, а також розміщення державних замовлень на виконання робіт, доведення мобілізаційних завдань, пов'язаних з державною таємницею, в органах державної влади, органах місцевого самоврядування, на підприємствах, в установах, організаціях, яким не надано спеціального дозволу на провадження діяльності, пов'язаної з державною таємницею; 8) недодержання вимог законодавства щодо забезпечення охорони державної таємниці під час здійснення міжнародного співробітництва, прийому іноземних делегацій, груп, окремих іноземців та осіб без громадянства та провадження роботи з ними; 9) невиконання норм і вимог криптографічного та технічного захисту секретної інформації, внаслідок чого виникає реальна загроза порушення цілісності цієї

інформації або просочування її технічними каналами, тягне за собою накладення штрафу на громадян від одного до трьох неоподатковуваних мінімумів доходів громадян і на посадових осіб — від трьох до десяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. Повторне протягом року вчинення порушення з числа передбачених частиною першою цієї статті, за яке особу вже було піддано адміністративному стягненню, тягне за собою накладення штрафу на громадян від трьох до восьми неоподатковуваних мінімумів доходів громадян і на посадових осіб — від п'яти до п'ятнадцяти неоподатковуваних мінімумів.

Кримінальна відповідальність за злочини в сфері охорони державної таємниці встановлена статтями 114 «Шпигунство», 328 «Розголошення державної таємниці», 329 «Втрата документів, що містять державну таємницю», ст. 422 «Розголошення відомостей військового характеру, що становлять державну таємницю, або втрата документів чи матеріалів, що містять такі відомості» Кримінального кодексу України. Так, згідно зі ст. 328 «розголошення відомостей, що становлять державну таємницю, особою, якій ці відомості були довірені або стали відомі у зв'язку з виконанням службових обов'язків, за відсутності ознак державної зради або шпигунства карається позбавленням волі на строк від двох до п'яти років з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років або без такого. Те саме діяння, якщо воно спричинило тяжкі наслідки, карається позбавленням волі на строк від п'яти до восьми років».

Втрата документів або інших матеріальних носіїв секретної інформації, що містять державну таємницю, а також предметів, відомості про які становлять державну таємницю, особою, якій вони були довірені, якщо втрата стала результатом порушення встановленого законом порядку поводження із зазначеними документами та іншими матеріальними носіями секретної інформації або предметами, карається позбавленням волі на строк до трьох років з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років або без такого. Те саме діяння, якщо воно спричинило тяжкі наслідки, карається позбавленням волі на строк від двох до п'яти років (ст. 329)

Статтею 422 Кримінального кодексу передбачається, що розголошення відомостей військового характеру, які становлять державну таємницю, за відсутності ознак державної зради, карається позбавленням волі на строк від двох до п'яти років. Втрата документів або матеріалів, що містять відомості військового характеру, які становлять державну таємницю, предметів, відомості про які становлять державну таємницю, особою, якій вони були довірені, якщо втрата стала результатом порушення встановлених правил поводження із зазначеними документами, матеріалами або предметами, карається позбавленням волі на строк від двох до п'яти років. Діяння, передбачені частинами першою або другою цієї статті, якщо вони спричинили тяжкі наслідки,

Згідно із Статтею 114 «Передача або збирання з метою передачі іноземній державі, іноземній організації або їх представникам відомостей, що становлять державну таємницю, якщо ці дії вчинені іноземцем або особою без громадянства, караються позбавленням волі на строк від восьми до п'ятнадцяти років».

19. Чи поширюється ця міра покарання на журналістів в випадку несанкціонованого поширення, зберігання або публікації секретних відомостей?

Як вже зазначалось⁷, журналісти не підлягають кримінальній відповідальності, однак на них може бути накладено адміністративне стягнення за порушення порядку обліку, зберігання і використання документів та інших носіїв інформації, які містять конфіденційну інформацію, що є власністю держави, а саме накладення штрафу у розмірі від одного до двох неоподаткованих мінімумів доходів громадян (стаття 212-5 Кодексу України про адміністративні правопорушення). Необхідно зазначити, що в штраф за порушення порядку обліку, зберігання і використання документів та інших носіїв інформації, які містять конфіденційну інформацію, що є власністю держави для посадової особи становить від трьох до восьми неоподаткованих мінімумів доходів громадян.

Також відповідно до статті 182 Кримінального кодексу України «незаконне збирання, зберігання, використання або поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди

⁷ Див.: відповідь на питання 15.

або поширення цієї інформації у публічному виступі, творі, що публічно демонструється, чи в засобах масової інформації, караються штрафом до п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років, або арештом на строк до шести місяців, або обмеженням волі на строк до трьох років».

20. Чи були за останні п'ять років порушені справи стосовно:

- a. **Посадових осіб, відповідальних за збереження секретних відомостей?**
- b. **Пересічних громадян?**
- c. **Журналістів та ЗМІ?**

Будь ласко, опишіть результати проведених розслідувань, включно дату порушення справи, ім'я обвинувачених та суть обвинувачень?

За останні п'ять років було порушено та розслідувано кримінальні справи відносно посадових осіб, відповідальних за збереження секретних відомостей, а також у рамках адміністративного провадження. Так, за 2002 р. за допущені порушення законодавства близько 700 осіб притягнуто до адміністративної відповідальності, майже 300 особам скасовано допуск до державної таємниці. За фактами розголошення секретних відомостей та втрати матеріальних носіїв інформації, що містять державну таємницю, порушено 21 кримінальну справу. В 2004 р. 1 279 посадових осіб притягнуто до адміністративної відповідальності.

20.1. Справа подружжя Г.

7 квітня 2006 р. Військовий місцевий суд Київського гарнізону виніс вирок, згідно з яким громадянин Г. позбавлений волі строком на чотири роки та шість місяців за вчинення злочину, передбаченого ч. 1 ст. 11 («державна зрада»), ч. 2 ст. 330 та ч. 1 ст. 423 КК України з позбавленням військового звання «майор» і права обіймати посади, пов'язані із допуском до державної таємниці.

Громадянка Г. визнана винною у вчиненні злочину, передбаченого ч. 1 ст. 11 («державна зрада»), ч.ч. 4 та 5 ст. 27, ч. 2 ст. 330 КК України, за якими їй призначено покарання у виді позбавлення волі терміном на чотири з половиною роки.

В ході проведеної співробітниками СБ України операції було перехоплено дискету з інфор-

мацією щодо систем зв'язку в Збройних силах України, яку Г. передав колишній дружині для подальшого вивезення за кордон.

За оцінкою державних експертів з питань таємниць, інформація, яка планувалася до передачі іноземній спецслужбі, має гриф «таємно» і її розголошення могло б заподіяти значної шкоди обороноздатності України.

Як встановило слідство, подружжя Г. було завербовано розвідкою однієї з сусідніх східноєвропейських країн. За її завданням вони збирали і передавали за грошову винагороду відомості з військової тематики, що становлять державну таємницю та інформацію конфіденційного характеру.

20.2. Справа Тараса Бублика

Бублик Тарас Григорович, громадянин України, полковник у відставці, був обвинувачений у вчиненні злочину, передбаченого ч. 1 ст. 11 Кримінального кодексу України (державна зрада у формі шпигунства). За злочинний зв'язок з іноземною спецслужбою і заподіяну обороноздатності країни шкоду Військовий апеляційний суд Центрального регіону України засудив Бублика Т.Г. до семи років позбавлення волі

Як з'ясовано у ході слідства, ще за часів СРСР на початку 90-х років Бублик Т.Г. служив за кордоном у групі радянських військ. Восени 1992-го він обіймав відповідальну посаду у штабі однієї з армій. Тоді ж був завербований представниками іноземної розвідки.

Контррозвідники і слідчі СБУ встановили й довели, що з того часу Бублик Т.Г. збирав таємну інформацію військового характеру й передавав її за матеріальну винагороду представнику іноземної державної організації.

Розвідувальним завданням, яке виконував агент після повернення в Україну, передбачалося влаштування на службу в один із підрозділів Збройних Сил України, де він мав би доступ до таємних матеріалів. Бублик Т.Г. за сприяння знайомих дістав призначення на посаду в одне з провідних управлінь штабу військового округу (тепер — оперативне командування), де й служив аж до звільнення у відставку. У грудні 1992 року він склав присягу на вірність українському народові й дістав відповідний допуск до роботи з документами, що становлять державну таємницю. Приблизно в той час Бублик без дозволу керівництва виїхав за кордон, щоб зустрітися з іноземним розвідником, який

його вербував. Там він докладно доповів про місце служби, обсяг і характер таємної інформації, яка йому буде довірена у зв'язку з виконанням службових обов'язків.

Підтвердивши представникові розвідцентру власне бажання й далі негласно співпрацювати, Бублик дістав наступне завдання — збирати й передавати за кордон таємну інформацію про Збройні Сили України, а також одержав відповідне шпигунське знаряддя (фотоапарат і фотоплівки високої чутливості, портфель зі спеціально обладнаними в ньому тайниками для зберігання документальних матеріалів, диктофон із аудіо касетами, засоби виконання тайнописних повідомлень на підставну адресу тощо).

Виконуючи шпигунське завдання, Бублик систематично збирав і передавав іноземній спецслужбі відомості про забезпеченість військ округу озброєнням, військовою технікою тощо, надавав іншу інформацію щодо Збройних Сил України, до якої мав безпосередній доступ по службі або добував її за завданням.

Як встановлено, агент надіслав за кордон низку тайнописних повідомлень і передав до десятка відзнятих фотоплівок під час особистих зустрічей зі зв'язківцем-іноземцем в Україні. Крім того, Бублик неодноразово зустрічався з іноземними розвідниками на території інших країн. Щоб він міг таємно виїздити за кордон під час військової служби, представники розвідцентру забезпечили його паспортами громадян інших держав, виписаними на чужі імена. За виконанні завдання на його особистий рахунок в іноземному банку надходила валюта. Як свідчать висновки відповідних експертів, своїми діями Бублик наніс обороноздатності держави значну шкоду.⁸

Слід зазначити, що Трас Бублик не визнав себе винним у суді, саме тому не звертався з проханням про помилування, проте постійно звертається з клопотаннями про перегляд своєї справи.

20.3. *Справа журналіста Єльцова*

В червні 2001 року на сайті «Україна кримінальна», автором якого був український журналіст Олег Єльцов, був розміщений матеріал, присвячений діяльності колишнього Голови Служби Безпеки України Леоніда Деркача та

його сина депутата Верховної Ради України Андрія Деркача. Стверджувалося, що Леонід Деркач пов'язаний із структурами скандально відомого бізнесмена Семена Могілевича, здійснював самостійну зовнішньополітичну діяльність, займався пошуками наступника Президента України. На підтвердження наведених фактів на сайті був розміщений документ з грифом «таємно».

25 червня 2001 року Службою Безпеки України було порушено кримінальну справу за фактом розголошення відомостей, що становлять державну таємницю особою, якій такі відомості були довірені або стали відомими у зв'язку із службовою діяльністю, за відсутності ознак державної зради. Журналіст Єльцов був допитаний як свідок у справі, в його квартирі було проведено обшук.

Вперше в Україні було порушено кримінальну справу було за фактом розміщення інформації в інтернеті. За словами самого Олега Єльцова, слідство стикнулося із значними труднощами правового характеру. Було важко встановити місце скоєння злочину, оскільки інформація на сайті розміщувалася з різних комп'ютерів. Слідство не було готовим до процедури виїмки інформації з комп'ютера.

Привертає увагу той факт, що інтерес у представників правоохоронних органів викликав лише факт публікації документу з грифом «таємно», але не сама інформація, наведена Олегом Єльцовим щодо протизаконної діяльності колишнього Голови СБУ.

20.4. *Справа газети «Політика»*

6 жовтня 1998 року рішенням Печерського районного суду міста Києва за позовом заступника Генерального прокурора був припинений випуск газети «Політика» у зв'язку з публікацією статті головного редактора газети Олега Ляшка «Шпигунський роман-2», яка містила відомості, що складають державну таємницю. Суд спирався при цьому на експертне заключення державного експерта з питань державних таємниць. Оскільки ст. 46 Закону «Про інформацію» забороняє розповсюдження таких відомостей, а з ч. 1 ст. 3 Закону «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні» впливає, що ЗМІ не можуть бути використані для публікації такої інформації, голова Печерського суду Микола Замковенко задовольнив позов.

⁸ <http://www.sbu.gov.ua/sbu/control/uk/index>

Слід відзначити, що п. 5 ст. 42 Закона про пресу звільняє редакцію газети і журналіста від відповідальності за розголошення таємниць, що охоронюються законом, якщо ці відомості не були отримані незаконним шляхом. Ще в січні 1998 року слідче управління СБУ повідомило Ляшка про відмову в порушенні проти нього кримінальної справи за розголошення державної таємниці у зв'язку з відсутністю в його діях складу злочину. Проте суд не взяв це до уваги.

Рішення про припинення випуску газети приймалося судом за відсутності представників газети. Журналісти дізналися, що їх газета закрита тільки 8 грудня, через два місяці після винесення рішення суду. Про повне всестороннє та об'єктивне врахування усіх обставин в даному випадку не можна говорити, як і про рівність сторін в судовому процесі, змагальність і взагалі про реалізацію права на захист.

У рішенні суду сказано, що представник відповідача на судові засідання не з'явився, про день слухання справи відповідач сповіщався своєчасно і, оскільки точне місцезнаходження відповідача на день розгляду справи невідомо, суд розглянув справу «за останнім відомим місцем знаходження позивача». Суддя М.Замковенко надсилав повістку на юридичну адресу газети, а не на її фактичну адресу, вказану у вихідних даних, хоча, маючи низку номерів газети, міг забезпечити явку відповідача.

12 січня 1999 р. голова колегії з цивільних справ Верховного Суду України Петро Шевчук виніс протест на рішення Печерського районного суду, і справа повинна була розглядатися заново. 9 лютого Петро Шевчук призупинив дію рішення про закриття газети, однак перший номер «Політики» за 1999 р. вийшов тільки 12 березня, оскільки видавництво «Преса України, яке друкує накладі усіх київських газет, відмовилось подовжити співробітництво з опозиційною газетою, і редакції було важко знайти друкарню, яка б погодилася друкувати наклад.

Справа про закриття газети за позовом Генеральної прокуратури заново розглядалося в іншому районному суді — Московському. 20 травня він закриття газету за тими ж причинами. Касаційна скарга не була задоволена: 23 червня Київський міський суд підтвердив рішення районного суду. З 23 липня газета при-

пинила виходити. Олег Ляшко заснував нову газету — «Свобода».

Захист публікацій, що становлять суспільний інтерес?

21. В випадках поширення засобами масової інформації таємних відомостей, чи враховує законодавство те, що право громадянської знати інформацію, публікація якої представляє суспільний інтерес, може мати більше значення, ніж наданий їй державними органами гриф секретності? Чи зобов'язує закон суди оцінювати суспільну значущість публікації при притягненні до відповідальності особи, яка поширила інформацію, втаємничену урядом?

Так, враховує, але незадовільно. На жаль принцип обмежень в сфері виключень реалізовано в українському законодавстві лише частково. Цей дуже важливий принцип вимагає, щоб відомості, доступ до яких закривається, повинні бути ясними, описуватися вузько і відповідати контролю згідно з трискладовим тестом. А саме: інформація повинна стосуватися легітимної мети, визначеної законом; розголошення цієї інформації мало б завдати суттєвої шкоди цій меті; шкода від розголошення цієї інформації має бути вагомішою, ніж суспільний інтерес в отриманні цієї інформації. Трискладовий тест реалізований в законодавстві лише частково. Підстави для обмеження інформації перелічені в статті 34 Конституції та в статті 37 Закону «Про інформацію». А от вимога визначення, чи буде завдавати розголошення інформації **суттєвої шкоди** відповідній меті обмеження доступу, законодавством не передбачена. На практиці, як правило, така перевірка відсутня: інформація засекречується, як тільки вона стосується однієї з підстав для засекречування, і до третьої частини трискладового тесту справа просто не доходить. Тому спроба реалізувати трискладовий тест в частині 11 статті 30 Закону «Про інформацію» («Інформація з обмеженим доступом може бути поширена без згоди її власника, якщо ця інформація є суспільно значимою, тобто якщо вона є предметом громадського інтересу і якщо право громадянської знати цю інформацію переважає право власника на її захист») виявилася невдалою:

на практиці це положення фактично не застосовується.

Крім того, частина 3 статті 47-1 «Про звільнення від відповідальності» Закону «Про інформацію» передбачає звільнення громадянина від відповідальності за розголошення інформації з обмеженим доступом, якщо суд встановить, що ця інформація є суспільно значимою». Однак внесення змін до Закону «Про друковані ЗМІ» від 11 травня 2004 року, згідно з якими «журналіст має право на вільне одержання, використання, поширення (публікацію) та зберігання тільки відкритою за режимом доступу інформацію» (п. 1 частини другої статті 26) фактично нівелювало дію частини 11 статті 30 та частини 3 статті 47-1 Закону «Про інформацію», оскільки застосовувати трьохскладовий тест просто неможливо.

22. Чи враховують суди у своїй практиці те, що право громадськості знати інформацію може мати більше значення, ніж необхідність засекречування відомостей урядом або є таким же важливим? Чи існує практика звільнення від покарання або накладення більш м'яких мір покарання стосовно журналістів та ЗМІ за несанкціоноване поширення інформації, що є суспільно значущою?

Судових позовів у зв'язку з випадками публікації таємної інформації або з грифом ДСК, що становить суспільний інтерес за останні п'ять років не було. Дана норма судами не застосовувалася.

Захист журналістських джерел інформації

23. Чи існує національний закон про захист журналістів від покарання за відмову розкрити їх джерела інформації? (Наприклад, закон звільняючий журналіста від обов'язку розкрити джерела конфіденційної інформації)

Спеціального закону про захист журналістів від покарання за відмову розкрити їх джерела інформації не існує. Однак, в українському законодавстві є норма, яка гарантує захист журналістських джерел інформації. Так, відповідно до статті 26 Закону «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні» журналіст має право на збереження таємниці

авторства та джерел інформації, за винятком випадків, коли ці таємниці обнародуються на вимогу суду.

24. Якщо держава за формою територіального устрою є федерацією, чи визнають в даному випадку суб'єкти федерації національне законодавство чи застосовують місцеві закони?

Україна є унітарною державою.

25. Якщо немає національного закону, чи існують рішення суддів, правила або процеси, які визнають захист джерел інформації і обмежують вимоги щодо їх розкриття?

Ні, такі рішення відсутні.

26. Скільки разів за останні п'ять років журналісти або засоби масової інформації були зобов'язані за рішенням суду або на вимогу посадової особи з посиланням на той чи інший закон, розкрити конфіденційні джерела інформації?

Такі дані нами не реєструвались.

27. Чи є захист абсолютним? За яких обставин посадова особа або суд можуть вимагати від журналіста розкрити конфіденційні джерела інформації?

Цей захист не є абсолютним. Журналіст повинен обнародувати джерело інформації на вимогу суду (ст. 26 Закону «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні»), однак переліку конкретних обставин, за яких суд може вимагати розкрити джерела інформації українським законодавством не передбачено.

28. Які міри покарання передбачені за відмову розкрити джерела інформації?

Журналіст може бути притягнутий до кримінальної відповідальності за відмову від розкрити джерела інформації лише в випадку, якщо він є свідком у кримінальному процесі, оскільки обвинувачений не несе кримінальної відповідальності за відмову від дачі показань. Відповідно до ст. 385 Кримінального кодексу: «відмова свідка від дачі показань без поважних причин карається штрафом від 50 до 300 не-

оподаткованих мінімумів доходів громадян або арештом на строк до шести місяців».

29. Чи заборонено журналістам розкрити джерела інформації без згоди останнього?

Так, заборонено. У ч. 3 статті 26 Закону «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні» передбачено, що журналіст зобов'язаний задовольняти прохання осіб, які надають інформацію, щодо їх авторства або збереження таємниці авторства.

30. Які категорії працівників ЗМІ захищені від вимог розкрити джерела інформації:

- Журналісти? Редактори? Видавці?
- Позаштатні журналісти та коментатори?

Безпосередньо вказівка в Законі щодо захисту від вимог розкрити джерела інформації зроблено лише відносно журналістів. Однак, аналіз значення визначення «журналіст» закріплене в ст. 25 закону, дає підстави стверджувати, що в українському законодавстві категорією «журналіст» охоплюються також позаштатні журналісти, редактори та коментатори. Згідно зі статтею 25 Закону «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні»: «журналістам редакції друкованого засобу масової інформації відповідно до цього Закону — є творчий працівник, який професійно збирає, одержує, створює і займається підготовкою інформації для друкованого засобу масової інформації та діє на підставі трудових чи інших договірних відносин з його редакцією або займається такою діяльністю за її уповноваженням»

Таким чином, від вимог розкрити джерела інформації захищені: журналісти, позаштатні журналісти, редактори та коментатори.

31. Чи поширюється цей захист на співробітників аудіовізуальних ЗМІ (телебачення та радіо, включно кабельні та супутникові програми)?

На співробітників аудіовізуальних ЗМІ захист від вимог розкрити джерела інформації не поширюється, оскільки Закон «Про телеба-

чення і радіомовлення» даний захист не передбачає. Можна було б припустити, що оскільки Закон «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні» передбачає захист для журналістів печатних ЗМІ, то дане право за аналогією закону, належить також і працівникам аудіовізуальних ЗМІ. Але статтею 25 останнього прямо передбачено, що права і обов'язки зазначені у статті 26 цього Закону (включно й захист від вимог розкрити джерело інформації) поширюється на особу, якій видано редакційне посвідчення чи інший документ, що засвідчує її належність до друкованого засобу масової інформації, тобто лише на журналістів печатних ЗМІ. Отже, аналогію закону в даному випадку застосувати не можливо.

В українському законодавстві норми, які захищають працівників аудіовізуальних ЗМІ від вимог розкрити джерела інформації відсутні. Однак в даному випадку може бути застосована аналогія закону, а оскільки Закон передбачає захист для журналістів печатних ЗМІ, то можна припустити, що дане право належить також і працівникам аудіовізуальних ЗМІ.

32. Чи поширюється цей захист на різні типи ЗМІ, розміщені в Інтернеті, а також Інтернет — журналістів та коментаторів?

Це питання не врегульоване українським законодавством.

33. Чи забороняє закон обшуки приміщень та власності, яка належить ЗМІ та журналістам, таких як редакції та квартири?

Ні, не забороняє.

34. Чи захищені також треті особи, які працюють на журналістів або ЗМІ або надають їм послуги (наприклад, оператори телефонного зв'язку чи Інтернет-провайдери) від вимог розкрити дані про контакти журналістів з джерелами або від перехоплення цих контактів?

Ні, українським законодавством не передбачено захист даних осіб.

СВіП у світі

Закон Великої Британії «Про свободу інформації»

Закон прийнятий у 2000 році

Розділ 36

СТРУКТУРА ДОКУМЕНТУ^[1]

Частина I.

ДОСТУП ДО ІНФОРМАЦІЇ, ЩО ЗНАХОДИТЬСЯ У РОЗПОРЯДЖЕННІ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ

Право на інформацію

1. Загальне право доступу до інформації, що знаходиться у розпорядженні органів державної влади.
2. Ефект винятків у частині II.
3. Органи державної влади.
4. Поправки до Додатку 1.
5. Повноваження визначення органів державної влади.
6. Державні компанії.
7. Органи державної влади, щодо яких чинний Закон має обмежене застосування.
8. Запит на інформацію.
9. Оплата.
10. Термін задоволення запиту.
11. Способи комунікації.
12. Винятки, коли вартість виконання перевищує встановлені межі.
13. Оплата розкриття, коли вартість виконання перевищує встановлені межі.
14. Сутяжні (багаторазові) і повторні запити.
15. Спеціальні положення щодо державних архівів, які переводяться в Державний архів, і т. ін.
16. Обов'язок надавати пораду й допомогу.

Відмова задовольнити запит

17. Відмова задовольнити запит.

Комісар з інформації та Інформаційний Трибунал

18. Комісар з інформації та Інформаційний Трибунал.

Схеми публікацій

19. Схеми публікацій.
20. Модель схеми публікацій.

Частина II.

ЗАКРИТА ІНФОРМАЦІЯ

21. Інформація, що доступна особі, яка запитує в інший спосіб.
22. Інформація, що призначена для майбутньої публікації.
23. Інформація, що надана органами, відповідальними за питання безпеки, або стосується таких органів.
24. Національна безпека.
25. Сертифікати відповідно до розділів 23 і 24: додаткові положення.
26. Оборона.
27. Міжнародні відносини.
28. Відносини всередині Сполученого Королівства.
29. Економіка.
30. Слідство й переслідування, що здійснюється органами державної влади.
31. Забезпечення правопорядку.
32. Судові записи.
33. Функції аудиту.
34. Парламентські привілеї.
35. Розробка політики Уряду і т. ін.
36. Перешкоджання ефективному веденню державних справ.
37. Спілкування з Її Величністю й т. ін. і почесні.
38. Здоров'я та безпека.
39. Інформація про навколишнє середовище.
40. Персональні дані.
41. Інформація, що повідомляється конфіденційно.
42. Законні професійні привілеї.
43. Комерційні інтереси.
44. Заборона на розкриття інформації.

Частина III.

ЗАГАЛЬНІ ФУНКЦІЇ ДЕРЖАВНОГО СЕКРЕТАРЯ,
ЛОРДА-КАНЦЛІЕРА ТА КОМІСАРА З ІНФОРМАЦІЇ

45. Питання норм і правил поведінки Державного секретаря.
46. Питання норм і правил поведінки Лорда-канцлера.
47. Загальні функції Комісара з інформації.
48. Рекомендації щодо правильної практики.
49. Звіти, що подаються до Парламенту.

Частина IV.

ПРИМУСОВЕ ВИКОНАННЯ

50. Звернення за рішенням до Комісара.
51. Інформаційні повідомлення.
52. Повідомлення про примусове виконання.
53. Винятки з обов'язку підкоритися повідомленню про рішення й повідомленню про примусове виконання.
54. Невиконання повідомлень.
55. Повноваження на проникнення та інспекцію.
56. Звільнення органів державної влади від відповідальності.

Частина V.

ОСКАРЖЕННЯ

57. Оскарження повідомлень, що зазначені у частині IV.
58. Визначення оскаржень.
59. Оскарження рішень Трибуналу.
60. Оскарження сертифіката національної безпеки.
61. Процедури оскарження.

Частина VI.

АРХІВНІ ДОКУМЕНТИ ТА ДОКУМЕНТИ
В ДЕРЖАВНОМУ АРХІВІ
АБО В ДЕРЖАВНОМУ АРХІВІ
ПІВНІЧНОЇ ІРЛАНДІЇ

62. Роз'яснення частини VI.
63. Скасування винятків: архівні документи в цілому.
64. Скасування винятків: архівні документи в державних архівах.
65. Рішення щодо відмови дискреційного відкриття архівних документів.

66. Рішення, що стосуються певних переведених державних архівів.

67. Поправки до законодавства про державні архіви.

Частина VII.

ПОПРАВКИ ДО ЗАКОНУ
ПРО ЗАХИСТ ІНФОРМАЦІЇ
1998 [РОКУ]*Поправки,*

*які стосуються персональних даних,
що знаходяться у розпорядженні
органів державної влади*

68. Розширення поняття «дані».
69. Право доступу до неструктурованих персональних даних, що знаходяться у розпорядженні органів державної влади.
70. Винятки, які застосовуються до деяких рукописних даних, що знаходяться у розпорядженні органів державної влади.
71. Інформація, що повинна реєструватися відповідно до частини III Закону Про захист інформації 1998 [року].
72. Доступність інформації ігнорується за Законом з метою обмеження доступу.

Інші поправки

73. Подальші поправки до Закону Про захист інформації 1998 [року].

Частина VIII.

РІЗНЕ Й ДОДАТКОВЕ

74. Повноваження щодо підготовки положень, що стосуються інформації про навколишнє середовище.
75. Повноваження вносити зміни або скасовувати акти, що забороняють розкриття інформації.
76. Розкриття інформації між Комісаром та омбудсменом.
77. Порушення, що пов'язане зі зміною, зіпсуванням, підробкою тощо записів з метою перешкоджання розкриттю інформації.
78. Збереження існуючих повноважень.
79. Наклеп.
80. Шотландія.
81. Звернення до департаментів Уряду
82. Накази й правила.

83. Значення терміну «орган державної влади Уельсу».
84. Роз'яснення.
85. Витрати.
86. Скасування.
87. Порядок набуття чинності.
88. Короткі найменування та їх повна форма.

ДОДАТКИ

Додаток 1*. Органи державної влади

Частина I. Загальне

Частина II. Органи місцевого самоврядування

Частина III. Національна служба здоров'я

Частина IV. Школи та інші навчальні заклади

Частина V. Поліція

Частина VI. Інші державні органи: загальні

Частина VII. Інші державні органи та устано-

ви: Північна Ірландія

Додаток 2*. Комісар і Трибунал

Частина I. Додаток, що впливає з пунктів (1) і (2) розділу 18.

Частина II. Поправки, що стосуються існуючих функцій Комісара й Трибуналу

Додаток 3. Повноваження на проникнення та інспекцію

Додаток 4*. Процедури оскарження: поправки Додатку 6 до Закону Про захист інформації 1998 року

Додаток 5*. Поправки до законодавства про державні архіви

Частина I. Поправки до Закону Про державні архіви 1958 [року]

Частина II. Поправки до Закону Про державні архіви (Північна Ірландія) 1923 [року]

Додаток 6. Подальші поправки до Закону Про захист інформації [1998 року]

Додаток 7*. Публікація даних омбудсменом

Додаток 8*. Положення, що втрачають чинність

Частина I. Положення, що втрачають чинність із прийняттям Закону

Частина II. Скасування, що набувають чинності відповідно до розділу 87(2)

Частина III. Відмінності, які набувають чинності відповідно до розділу 87(3)

ЧИННИЙ Закон має на меті забезпечити доступ до інформації, що зберігається в органах державної влади або в осіб, що надають їм послуги, а також внести поправки до Закону «Про

захист інформації» 1998 року та до Закону «Про державні архіви» 1958 року; а також для цілей, що з цим пов'язані. (30 листопада 2000 р.)

І БУДЕ ВІН ПРИЙНЯТИЙ Її Пресвітлою Величністю Королевою, за поради та підтримки Палати Лордів і Палати Громад, на зборах Парламенту й відповідно до його повноважень у наступному вигляді:

Частина I.

ДОСТУП ДО ІНФОРМАЦІЇ, ЩО ЗНАХОДИТЬСЯ У РОЗПОРЯДЖЕННІ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ

Право на інформацію

1. —

(1) Особа, що направляє запит на інформацію до органу державної влади, має право:

(a) одержати від органу державної влади інформацію у письмовій формі про те, чи дійсно він володіє інформацією, що відповідає опису, поданому в запиті, а також

(b) якщо це дійсно так, одержати дану інформацію.

(2) Пункт (1) застосовується за умови, що він відповідає дії наступних положень даного розділу й положень розділів 2, 9, 12 і 14.

(3) Якщо орган державної влади —

(a) обґрунтовано вимагає додаткову інформацію з метою визначення й локалізації запитуваної інформації, а також

(b) повідомив особу, що запитує про цю вимогу, — то орган не зобов'язаний виконувати пункт (1), поки не одержить додаткової інформації.

(4) Інформація —

(a) щодо якої аплікант має бути проінформований відповідно до пункту (1)(a), або

(b) повинна бути передана їй відповідно до пункту (1)(b), є інформацією, що зберігається на момент одержання запиту, крім випадків, коли до уваги може бути взята яка-небудь зміна або затримка, що відбулися між часом складання запиту й часом, коли інформація повинна бути передана відповідно до пункту (1)(b), якщо зміна або затримка були зроблені незалежно від одержання запиту.

(5) Орган державної влади виконав пункт (1)(а) щодо якої-небудь інформації, якщо він надав інформацію апліканту, відповідно до пункту (1)(b).

(6) У чинному Законі обов'язок органу державної влади виконати пункт 1(а) іменується «обов'язком підтвердити або спростувати».

2. —

(1) Якщо яке-небудь положення частин II стверджує, що обов'язок підтвердити або спростувати не виконується щодо якої-небудь інформації, дія положення полягає в тому, що —

(а) положення передбачає повну відмову від виконання, або

(b) якщо в силу яких-небудь обставин суспільний інтерес відмовитися від виконання обов'язку підтвердити або спростувати переважає над суспільним інтересом розкриття того факту, чи дійсно орган державної влади має у своєму розпорядженні інформацію, розділ 1(1) не застосовується.

(2) Щодо якої-небудь інформації, що є закритою інформацією відповідно до положень Частини II, розділ 1(1)(b) не застосовується —

(а) у випадку, якщо інформація є закритою інформацією відповідно до положення, що наділяє її абсолютною винятковістю, або

(b) за будь-яких обставин, коли суспільний інтерес підтримувати її винятковість переважає над суспільним інтересом її відкрити.

(3) Для цілей даного розділу наступні положення частини II (і тільки ці положення) слід вважати такими, що передбачають абсолютну винятковість, —

(а) розділ 21,

(b) розділ 23,

(c) розділ 32,

(d) розділ 34,

(e) розділ 36 тільки в частині, що стосується інформації, що зберігається в Палаті Громад або в Палаті Лордів,

(f) розділ 40,

(i) пункт (1) та

(ii), пункт (2) у частині, що стосується випадків, коли першу умову, згадану в цьому пункті, виконано відповідно до пунктів (3)(a)(i) або (b) цього розділу,

(g) розділ 41, а також

(h) розділ 44.

3. —

(1) У чинному Законі термін «орган державної влади» означає —

(а) відповідно до пункту 4(4) будь-який орган, будь-яку особу або керівника установи, які —

(i) представлені в Додатку 1 або

(ii) призначені на посаду наказом відповідно до розділу 5, або

(b) державну компанію, визначену в розділі 6.

(2) Відповідно до цілей чинного Закону, орган державної влади володіє інформацією, якщо —

(а) вона є безпосередньо у розпорядженні органу, на відміну від володіння від імені іншої особи, або

(b) вона є у володінні іншої особи від імені органу.

4. —

(1) Державний секретар може наказом внести зміни до Додатку 1, доповнивши його посиленнями на який-небудь орган або особу, що займає яку-небудь посаду, що (у будь-якому випадку) на даний момент не внесені до даного Додатку, однак відповідають двом наступним умовам.

(2) Перша умова полягає в тому, що орган або посада —

(а) створені за наказом Її Величності або відповідно до законодавчого акту або підзаконного нормативного акту, або

(b) були створені в який-небудь інший спосіб одним із Міністрів Корони в процесі виконання ним міністерських обов'язків, департаментом Уряду або Національною Асамблеєю Уельсу.

(3) Друга умова полягає в тому, що —

(а) у випадку, коли мова йде про орган, цей орган був заснований повністю або частково за розпорядженням Корони, одного з Міністрів Корони, департаментом Уряду або Національною Асамблеєю Уельсу, або

(b) у випадку, коли мова йде про посади, призначення на цю посаду були зроблені за розпорядженням Корони, одного з Міністрів Корони, департаментом Уряду або Національною Асамблеєю Уельсу.

(4) Якщо перше або друге з вищевказаних умов не виконується й певний орган або посада, зазначені в Частині VI або VII Додатку 1, не

відповідають першому або другому з вищевказаних умов, вони припиняють дію, як орган державної влади.

(5) Державний секретар може своїм наказом змінити Додаток 1, виключивши із частин VI або VII даного Додатку положення про який-небудь орган або посаду —

- (a) які припинили своє існування, або
- (b) у зв'язку з тим, що вони перестали відповідати першому або другому з вищевказаних умов.

(6) Наказ відповідно до пункту (1) може стосуватися конкретної особи чи посади або ж осіб чи посад, що спеціально описані.

(7) Перед виданням наказу відповідно до пункту (1) Державний секретар повинен —

- (a) якщо наказ доповнює частини II, III, IV або VI Додатку 1 і стосується —
 - (i) органу, чії функції виконуються винятково або переважно в Уельсі або ж у відношенні Уельсу, або
 - (ii) особи, що обіймає посаду, чії функції виконуються виключно або переважно в Уельсі або ж щодо Уельсу, провести консультації с Національною Асамблеєю Уельсу, а також

- (b) якщо наказ стосується органу або посади, що у випадку видання даного наказу відповідно стане органом державної влади або посадою в Північній Ірландії, провести консультації з Першим Міністром і заступником Першого Міністра в Північній Ірландії.

(8) Даний розділ є чинним за умови, що він відповідає дії розділу 8о.

(9) У даному розділі термін «Міністр Корони» включає в себе й Міністра Північної Ірландії.

5. —

(1) Державний секретар для цілей чинного Закону може своїм наказом визначити, як орган державної влади, будь-яку особу, що не включена ані до Додатку 1, ані внесена до цього Додатку наказом відповідно до розділу 4(1), але яка —

- (a) на думку Державного секретаря, може виконувати функції державного характеру або
- (b) відповідно до угоди, що укладена з органом державної влади, надає які-небудь послуги, що є функцією даного органу.

(2) Наказом, відповідно до даного розділу, можуть бути призначені конкретні особа чи посада, або ж особа чи посада, що спеціально описані.

(3) Перш ніж видати наказ відповідно до даного розділу, Державний секретар повинен проконсультуватися з кожним, кого цей наказ стосується, або з особами, які, на його думку, репрезентують таких осіб.

(4) Даний розділ набуває чинності відповідно до розділу 8о.

6. —

(1) Компанія вважається «державною компанією» відповідно до пункту 3(1)(b), якщо вона —

- (a) цілком належить Короні або
- (b) цілком належить якому-небудь органу державної влади, зазначеному в Додатку 1, і не є —
 - (i) департаментом Уряду або
 - (ii) іншим органом, що внесений до списку лише стосовно певної інформації.

(2) Відповідно до даного розділу —

- (a) компанія цілком належить Короні, якщо в її складі відсутні інші члени, крім —
 - (i) Міністрів Корони, департаментів Уряду або компаній, що цілком належать Короні,
 - (ii) осіб, що діють від імені Міністрів Корони, департаментів Уряду або компаній, що цілком належать Короні, а також

(b) компанія цілком належить органу державної влади, що не є департаментом Уряду, якщо вона не має інших членів, крім —

- (i) тих органів державної влади або компаній, які цілком належать органу державної влади, або
- (ii) осіб, що виступають від імені цих органів державної влади або компаній, що цілком належать даним органам державної влади.

(3) У даному розділі —

термін «компанія» включає в себе будь-який корпоративний орган;

термін «Міністр Корони» включає в себе й Міністра Північної Ірландії.

7. —

(1) Якщо орган державної влади включений до списку Додатку 1 лише щодо певної спеціально описаної інформації, положення частин I–V чинного Закону ніяк не стосуються іншої інформації, що є у розпорядженні даного органу.

(2) Наказ відповідно до розділу 4(1), що доповнює Додаток 1, може внести до списку орган державної влади лише щодо певної спеціально описаної інформації.

(3) Державний секретар може своїм наказом змінити Додаток 1, зокрема —

(a) обмежити спеціально описану інформацію, що приписана до будь-якого органу державної влади, або

(b) вилучити або змінити будь-які обмеження щодо спеціально описаної інформації, що протягом певного часу були зберігалися у записі.

(4) Перед виданням наказу відповідно до пункту (3), Державний секретар повинен —

(a) якщо наказ стосується Національної Асамблеї Уельсу або органу державної влади Уельсу, провести консультації з Національною Асамблеєю Уельсу,

(b) якщо наказ стосується Асамблеї Північної Ірландії, провести консультації з Президентом Асамблеї, а також

(c) якщо наказ стосується департаменту в Північній Ірландії або органу державної влади Північної Ірландії, провести консультації з Першим Міністром і заступником Першого Міністра Північної Ірландії.

(5) Наказ відповідно до розділу 5(1)(a) повинен чітко визначити функції органу державної влади, щодо яких діє наказ; також положення частин I–V чинного Закону ніяким чином не стосуються іншої інформації, яка є у розпорядженні даного органу, але не має відношення до виконання ним даних функцій.

(6) Наказ відповідно до розділу 5(1)(b) повинен чітко визначити послуги, що надаються за угодою, щодо яких діє наказ; особи як орган у розумінні розділу 5(1)(b); також положення частин I–V чинного Закону ніяким чином не стосуються іншої інформації, яка є у розпорядженні даного органу, але не стосується надання даних послуг.

(7) Жодне з положень у частинах I–V чинного Закону не застосовується до будь-якої інформації, що є у розпорядженні державної компанії

і яка є стосовно цієї компанії закритою інформацією.

(8) У пункті (7) термін «закрита інформація» стосовно державної компанії означає інформацію, що спеціально описана щодо цієї компанії в наказі, виданому Державним секретарем відповідно до цього пункту.

(9) У даному параграфі термін «державна компанія» має значення, наведене в розділі 6.

8. —

(1) У чинному Законі будь-яке згадування про «запит на інформацію» є згадуванням про такий запит, що —

(a) поданий у письмовій формі,

(b) містить ім'я особи, що запитує, та її адресу для листування, а також

(c) описує інформацію, що запитується.

(2) Відповідно до пункту (1)(a) запит вважається поданим у письмовій формі, якщо текст запиту —

(a) переданий в електронній формі,

(b) отриманий у формі, що піддається прочитанню, а також

(c) може бути використаний для подальших довідок.

9. —

(1) Орган державної влади, до якого поданий запит на інформацію, може в межах терміну виконання розділу 1(1) направити письмове повідомлення апліканту (у чинному Законі воно йменується «повідомлення про оплату»), у якому буде зазначено, яка сума повинна бути сплачена органу для того, щоб розділ 1(1) був виконаний.

(2) Якщо повідомлення про оплату було передано апліканту, орган державної влади не зобов'язаний виконувати розділ 1(1), якщо оплата не була внесена протягом трьох місяців починаючи від дня, коли повідомлення про оплату було передано апліканту.

(3) Відповідно до пункту (5), будь-яка оплата, передбачена даним розділом, повинна бути визначена органом державної влади відповідно до норм, що встановлені Державним секретарем.

(4) Норми, про які йде мова в пункті (3), можуть, зокрема, передбачати, що:

(a) у певних випадках оплати не потрібно,

(b) будь-яка оплата не повинна перевищувати максимального розміру, що може

бути визначений або встановлений відповідно до даних норм, а також

(с) будь-яка оплата повинна обчислюватися у спосіб, визначений цими нормами.

(5) Пункт (3) не застосовується, коли надання інформації здійснене на підставі наказу про оплату, що орган державної влади може стягувати за надання доступу.

10. —

(1) Відповідно до пунктів (2) і (3) орган державної влади повинен виконати розділ 1(1) швидко, але в будь-якому разі не пізніше ніж на двадцятий робочий день після надходження запиту.

(2) Якщо орган передав апліканту повідомлення про оплату й оплата була зроблена відповідно до розділу 9(2), робочі дні в період, що починається від дня, коли повідомлення про оплату було передано апліканту, і закінчуючи днем, коли оплата була отримана органом, не повинні враховуватися при визначенні вказаного в пункті (1) двадцятого робочого дня після дати надходження запиту.

(3) Якщо, і в межах того як —

(а) розділ 1(1)(а) не буде застосовуватися у випадку виконання умов, зазначених у розділі 2(1), або

(б) розділ 1(1)(б) не буде застосовуватися у випадку виконання умов, зазначених у розділі 2(2)(б), орган державної влади не повинен виконувати розділи 1(1)(а) або (б) раніше, ніж це доцільно за конкретних обставин; проте даний розділ не застосовується у випадку коли повинне бути передано яке-небудь повідомлення, обумовлене розділом 17(1).

(4) Державний секретар може за допомогою постанов передбачити, що пункти (1) або (2) будуть діяти таким чином, що посилання на двадцятий день після дати надходження запиту будуть уважатися посиланнями на інший день, не пізніше шістдесятого робочого дня після дати надходження запиту, як це може бути визначено або встановлено постановами.

(5) Норми, про які мова йде в пункті (4), можуть —

(а) визначити різні дні залежно від різних випадків, а також

(б) дозволити Комісарові приймати рішення на власний розсуд.

(6) У даному розділі —

термін «дата надходження запиту» означає —

(а) день, коли орган державної влади одержав запит на інформацію, або

(б) день, коли орган одержав інформацію, про яку мова йде в розділі 1(3);

термін «робочий день» означає будь-який день, крім суботи й неділі, Різдва, Страсної п'ятниці й банківських вихідних, що встановлені відповідно до Закону «Про банки й фінансові операції» 1971 року, у будь-якій частині Сполученого Королівства.

11. —

(1) Якщо, особа, що подає свій запит на інформацію, висловлює побажання одержати її одним або більше з перерахованих способів, а саме —

(а) надання апліканту копії інформації у вигляді друкованих сторінок або в інший прийнятний для неї формі,

(б) надання апліканту розумної можливості ознайомитися із документами, у яких міститься інформація, а також

(с) надання апліканту витягу або короткого огляду інформації у вигляді друкованих сторінок або в інший прийнятний для особи, що запитує, формі,

орган державної влади при цьому повинен надати перевагу тій формі, що є більше прийнятною з практичної точки зору.

(2) Визначаючи відповідно до даного розділу, що є найбільш прийнятним із практичної точки зору для передачі інформації певним способом, орган державної влади може взяти до уваги всі обставини, включаючи й вартість.

(3) У випадку, якщо орган державної влади вирішить, що з практичної точки зору недоцільно надавати перевагу висловленим у запиті побажанням особи, що запитує, орган повинен повідомити цю особу про причини свого рішення.

(4) Відповідно до пункту (1) орган державної влади може задовольнити запити на інформацію за допомогою будь-яких коштів, що є раціональними за даних обставин.

12. —

(1) Розділ 1(1) не зобов'язує орган державної влади задовольняти запит на інформацію, якщо, за оцінкою органу державної влади, вартість виконання перевищує встановлені межі.

(2) Пункт (1) не звільняє орган державної влади від обов'язку виконати частину (а) розділу 1(1), крім випадку, коли оцінка витрат на ви-

конання даної частини перевищує встановлені межі.

(3) У пунктах (1) і (2) термін «встановлені межі» означає встановлену суму, а для різних випадків можуть бути визначені різні суми.

(4) Державний секретар за допомогою норм може передбачити, що у випадках, коли два або більше запити на інформацію надходять в орган державної влади —

(а) від однієї особи або

(б) від різних осіб, які звертаються до органу державної влади, беручи участь у певній кампанії або переслідуючи її інтереси,

оцінка витрат на виконання таких запитів повинна провадитися з урахуванням оцінки загальної вартості виконання цих запитів.

(5) Державний секретар за допомогою норм може передбачити відповідно до даного розділу оцінку витрат і спосіб, в який вони будуть оцінюватися.

13. —

(1) Орган державної влади може призначити плату за надання будь-якої інформації, передача якої —

(а) не обов'язкова за розділом 1(1), тому що виконання цього запиту на інформацію перевищує встановлені межі, передбачені розділами 12(1) і (2), а також

(б) не обов'язкова в інших передбачених законом випадках, коли оплата може бути визначена органом державної влади відповідно до норм, що видані Державним секретарем.

(2) Норми відповідно до даного розділу можуть, зокрема, передбачити, що —

(а) будь-яка плата не повинна перевищувати максимального розміру, що може бути визначений або встановлений відповідно до норм, а також

(б) будь-яка плата повинна обчислюватися у такий спосіб, що має бути передбачений нормами.

(3) Пункт (1) не виконується, якщо в якомусь із наказів зроблене застереження стосовно плати, що може стягуватися органом державної влади за розкриття інформації.

14. —

(1) Розділ 1(1) не зобов'язує орган державної влади задовольняти запит на інформацію, якщо запит є сутяжним (багаторазовим).

(2) Якщо орган державної влади раніше вже задовольнив запит на інформацію, поданий від особи, він не зобов'язаний виконувати повторний ідентичний або значною мірою подібний до попереднього запиту від тієї ж особи, якщо не пройшов достатньо обґрунтований проміжок часу від моменту, коли була дана відповідь на попередній запит до подання нового запиту.

15. —

(1) Якщо

(а) орган, що зберігає відповідні архіви, одержить запит, що стосується інформації, яка існує, існувала або ж очікується в переведених державних архівах, а також

(б) яку-небудь з умов пункту (2) буде виконано щодо будь-якої інформації такого типу, орган повинен у межах терміну, необхідного для виконання розділу 1(1), направити копію запиту до компетентного органу.

(2) Умовами, про які йшла мова в пункті 1(1)(b) є:

(а) обов'язок підтвердити або спростувати може бути виключений тільки одним із положень частини II, не зазначеним у розділі 2(3), а також

(б) інформація вважається закритою тільки відповідно до одного з положень частини II, не зазначених у цьому розділі.

(3) Одержавши копію, компетентний орган повинен за будь-яких обставин у межах розумного терміну проінформувати відповідний архівний орган про рішення, що обов'язкове відповідно до пунктів (3) або (4) розділу 66.

(4) У чинному Законі вислів «переведені державні архіви» означає державні архіви, які були переведені —

(а) до Державного архіву,

(б) до іншого місця зберігання, що призначене Лордом-канцлером відповідно до Закону Про державні архіви 1958 року, або

(с) до Державного архіву Північної Ірландії.

(5) У чинному Законі —

термін «відповідний архівний орган» щодо переведених державних архівів означає —

(а) у випадку, що підпадає під дію пункту (4)(а), — Державний архів,

(б) у випадку, що підпадає під дію пункту (4)(б), — Лорд-канцлер і

- (c) у випадку, що підпадає під дію пункту (4)(c), — Державний архів Північної Ірландії;

термін «компетентний орган» щодо переведених державних архівів означає —

- (a) у випадку переведення архівів, як згадувалося в пункті (4)(a), або
- (b), з департаменту Уряду, за який відповідає Міністр Корони, — Міністра Корони, що є, на думку Лорда-канцлера, найбільш зацікавленим у даному питанні,
- (b) у випадку переведення архівів, як це згадувалося в пунктах (4)(a) або (b), від будь-якої іншої особи, — особа, що, на думку Лорда-канцлера, є найбільш зацікавленою в даному питанні,
- (c) у випадку переведення архівів у Державний архів Північної Ірландії з департаменту Уряду, за який відповідає Міністр Корони, — Міністра Корони, що є, на думку Міністра Північної Ірландії, найбільш в цьому зацікавленим,
- (d) у випадку переведення архівів у Державний архів Північної Ірландії з департаменту Північної Ірландії, — Міністра Північної Ірландії, що є, на думку відповідного Міністра Північної Ірландії, найбільш зацікавленим у даному питанні, або
- (e) у випадку переведення архівів у Державний архів Північної Ірландії від будь-якої іншої особи, — особа, що є, на думку відповідного Міністра Північної Ірландії, найбільш в цьому зацікавленою.

16. —

(1) Обов'язком органу державної влади є надання поради й допомоги особам, які збираються скласти або вже склали запит на інформацію, настільки, наскільки це можливо в межах компетенції даного органу.

(2) Будь-який орган державної влади, що при наданні поради й допомоги діє згідно з Кодексом поведіння відповідно до розділу 45, повинен виконати обов'язок, покладений на нього пунктом (1), щодо даного випадку.

Відмова задовольнити запит

17. —

(1) Орган державної влади, який щодо будь-якого запиту на інформацію у будь-якому випадку спирається на твердження, що кож-

не з положень частини II, стосовно обов'язку підтвердити або спростувати, є суттєвим щодо запиту, або на твердження, що інформація є закритою інформацією, повинен направити апліканту повідомлення в термін виконання вимог розділу 1(1), у якому —

- (a) викласти даний факт,
- (b) уточнити, про які винятки йде мова, а також
- (c) пояснити (якщо це не буде й так очевидно), чому винятки діють у цьому випадку.
- (2) Якщо —
- (a) щодо будь-якого запиту на інформацію орган державної влади спирається на твердження, що —
- (i) будь-яке положення частини II, що має відношення до обов'язку підтвердити або спростувати й не уточнюється в розділі 2(3), стосується запиту, або
- (ii) інформація є закритою інформацією тільки відповідно до одного з положень, які не визначені в розділі 2(3), а також

(b) у момент, коли повідомлення відповідно до пункту (1) буде передано апліканту, орган державної влади (або, у випадку, що підпадає під дію розділу 66(3) або (4), компетентний орган) ще не прийняв рішення щодо застосування пункту (1)(b) або 2(b) розділу 2, повідомлення відповідно до пункту (1) повинне означати, що ніякого рішення про застосування даного положення ще не ухвалено, і має бути визначена дата, коли, на оцінку органу, таке рішення буде ухвалено.

(3) Орган державної влади, який щодо будь-якого запиту на інформацію повністю або частково спирається на положення, передбачені пунктами (1)(b) або (2)(b) розділу 2, повинен або в повідомленні відповідно до пункту (1), або в окремому повідомленні, направленому протягом розумного терміну за обставин, що склалися, навести пояснення причин даного положення —

- (a) що за будь-яких умов суспільний інтерес у звільненні від обов'язку підтвердити або спростувати переважає над суспільним інтересом у розкритті того факту, чи володіє орган інформацією, або
- (b) що за будь-яких умов у випадку, коли суспільний інтерес у збереженні інфор-

мації в таємниці переважає над суспільним інтересом у розкритті інформації.

(4) Орган державної влади не зобов'язаний давати пояснення відповідно до пунктів (1)(с) або (3), якщо повне або часткове пояснення призведе до розкриття інформації, що за своєю суттю є закритою інформацією.

(5) Орган державної влади, який щодо будь-якого запиту на інформацію, спираючись на положення, що розділи 12 і 14 повинні застосовуватися в межах терміну виконання, передбаченого розділом 1(1), повинен направити апліканту повідомлення, у якому буде викладений даний факт.

(6) Пункт (5) не діє, якщо —

(а) орган державної влади спирається на твердження, що застосовується розділ 14,

(б) орган державної влади передав апліканту повідомлення щодо попереднього запиту, яке спирається на дане твердження,

(с) за будь-яких обставин буде неправильним сподіватися, що орган буде продовжувати офіційно повідомляти апліканта відповідно до пункту (5) щодо поточного запиту.

(7) Повідомлення відповідно до пунктів (1), (3) або (5) повинне —

(а) містити деталі будь-якої процедури, що передбачена органом державної влади для роботи зі скаргами, роботи із запитами на інформацію, або повідомляти, що орган не встановив такої процедури, а також

(б) містити детальне роз'яснення права, яким аплікант наділяється відповідно до розділу 50.

*Комісар з інформації
та Інформаційний Трибунал*

18. —

(1) Комісар із захисту даних надалі повинен називатися Комісаром з інформації.

(2) Трибунал із захисту даних повинен називатися тепер Інформаційним Трибуналом.

(3) У чинному Законі —

(а) Комісар з інформації буде йменуватися Комісаром, а

(б) Інформаційний Трибунал буде йменуватися Трибуналом.

(4) Додаток 2 (який містить положення, що логічно продовжують пункти (1) і (2), а також вносить зміни до Закону Про захист інформа-

ції 1998 року у зв'язку з розширенням функцій Комісара й Трибуналу відповідно до даного Закону) є чинним.

(5) Якщо особа, що обіймала посаду Комісара із захисту даних до дня прийняття чинного Закону, залишається на посаді Комісара з інформації протягом максимум двох років починаючи з цього дня, то після закінчення даного терміну вона повинна звільнити цю посаду.

(6) Пункт (5) не забороняє повторного призначення особи, чие перебування на посаді завершилося відповідно до даного пункту.

(7) При застосуванні розділів 2(4)(b) і (5) Додатку 5 до Закону Про захист інформації 1998 року (Комісар не повинен залишатися на даній посаді більше п'ятнадцяти років і не повинен призначатися, крім особливих обставин, на третій термін) будь-який термін роботи на посаді відповідно до призначення, зробленого до прийняття чинного Закону, не повинен братися до уваги за будь-яких дій після прийняття Закону.

Схеми опублікування

19. —

(1) Обов'язком кожного органу державної влади є —

(а) ухвалення і затвердження схем щодо опублікування органом інформації, які затверджуються Комісаром (у чинному Законі — «схема опублікування»),

(б) опублікування інформації відповідно до схеми опублікування, а також

(с) перегляд час від часу схем опублікування.

(2) Схема опублікування повинна —

(а) визначати види інформації, які орган державної влади публікує або має намір опублікувати,

(б) визначати спосіб, в який інформація кожного виду публікується або буде опублікована, а також

(с) визначати, чи будуть відповідні матеріали надаватися громадськості безкоштовно або за плату.

(3) Ухвалюючи або переглядаючи схеми опублікування, орган державної влади повинен брати до уваги суспільний інтерес, —

(а) дозволяючи публічний доступ до інформації, що є у розпорядженні органу, а також

(б) публікуючи мотиви ухвалення органом певного рішення.

(4) Орган державної влади повинен публікувати схеми у спосіб, що він вважає найбільш доцільним.

(5) Комісар може в процесі затвердження схеми визначити, що це затвердження втрачає чинність по закінченні певного терміну.

(6) Якщо Комісар затвердив схему опублікування, ухвалену яким-небудь органом державної влади, він може в будь-який момент направити повідомлення органу державної влади про відкликання свого затвердження схеми по закінченні шести місяців від дня надходження повідомлення.

(7) Якщо Комісар —

- (a) відмовляється затвердити запропоновану схему опублікування або
- (b) відкликає своє затвердження схеми публікації, він повинен надати органу державної влади пояснення мотивів такого вчинку.

20. —

(1) Комісар може періодично затверджувати для певного типу органів державної влади моделі схем опублікування, розроблені ним самим або іншими особами.

(2) Якщо орган державної влади, віднесений до такого типу органів, щодо яких була затверджена модель опублікування, ухвалить таку схему без змін, то подальше затвердження Комісаром не потрібне до того часу, доки модель схеми залишається чинною; якщо ж такий орган державної влади ухвалить схему зі змінами, то затвердження Комісаром потребують тільки дані зміни.

(3) Затверджуючи модель схеми опублікування, Комісар може визначити, що вона втрачає чинність по закінченні певного терміну.

(4) Якщо Комісар затвердив модель схеми опублікування, він може в будь-який момент опублікувати повідомлення про відкликання свого затвердження схеми через шість місяців від дня опублікування повідомлення у спосіб, що він вважає найбільш доцільним.

(5) Якщо Комісар відмовиться затвердити запропоновану модель схеми публікації якої-небудь особи, він повинен надати пояснення причин своєї відмови особі, що звернулася за затвердженням.

(6) Якщо Комісар відмовиться затвердити будь-які зміни, зроблені відповідно до пункту (2), він повинен пояснити органу державної влади мотиви своєї відмови.

(7) Якщо Комісар відкликає своє затвердження моделі схеми опублікування, він повинен включити в повідомлення, що публікується відповідно до пункту (4), мотиви своїх дій.

Частина II.

ІНФОРМАЦІЯ З ОБМЕЖЕНИМ ДОСТУПОМ

21. —

(1) Інформація, яка є для особи, що запитує, обґрунтовано доступною в інший спосіб, ніж зазначено у розділі 1, — є інформацією з обмеженим доступом.

(2) Відповідно до пункту (1) —

(a) може вважатися, що інформація є обґрунтовано доступною для особи, що запитує, навіть тоді, коли її можна одержати лише за плату, а також

(b) інформацію варто вважати обґрунтовано доступною для особи, що запитує, якщо це інформація, яку орган державної влади або будь-яка інша особа повинні відповідно до якого-небудь законодавчого акту повідомляти представникам громадськості безкоштовно або за плату (мова не йде про необхідність повідомляти інформацію для інспекції).

(3) Відповідно до пункту (1) інформація, яка є у розпорядженні органу державної влади і яка не підпадає під дію пункту (2)(b), не повинна розглядатися як обґрунтовано доступна інформація для особи, що запитує, тільки на тій підставі, що інформація буде видана самим органом державної влади на запит, за винятком випадку, коли інформація буде видана відповідно до схеми опублікування органу державної влади за плату, що передбачена відповідно до даної схеми.

22. —

(1) Інформація вважається закритою інформацією, якщо —

(a) інформація зберігається органом державної влади з метою її публікації самим органом або іншою особою коли-небудь у майбутньому (дата може бути встановлена або не встановлена),

(b) на момент надходження запиту на інформацію вона вже зберігалася з метою такої публікації, і

(с) було б доцільно за будь-яких обставин утриматися від її розкриття до дати, зазначеної в пункті (а).

(2) Обов'язок підтвердити або спростувати не виконується, якщо повне або часткове виконання розділу 1(1)(а) буде пов'язане з розкриттям якої-небудь інформації (записаної або незаписаної), що підпадає під дію пункту (1).

23. —

(1) Інформація, якою володіє орган державної влади, є закритою інформацією, якщо вона була прямо або опосередковано передана органу державної влади або ж стосується якого-небудь із органів, зазначених у пункті (3).

(2) Сертифікат,^[2] підписаний Міністром Корони, який засвідчує, що інформація, якої він стосується, була прямо або опосередковано передана якому-небудь з органів, зазначених у пункті (3), або ж має до нього відношення відповідно до розділу 60, є остаточним свідченням даного факту.

(3) До органів, на які є посилання в пунктах (1) і (2), відносяться наступні —

- (а) Служба Безпеки,
- (б) Секретна Служба Розвідки,
- (в) Комунікаційний Штаб Уряду,
- (г) спеціальні підрозділи,
- (д) Трибунал, створений відповідно до параграфа 65 Закону Про регулювання слідчих повноважень 2000 року,
- (е) Трибунал, створений відповідно до параграфа 7 Закону Про перехоплення 1985 року,
- (ж) Трибунал, створений відповідно до параграфа 5 Закону Про Службу Безпеки 1989 року,
- (з) Трибунал, створений відповідно до параграфа 9 Закону Про Службу Розвідки 1994 року,
- (и) Апеляційна Комісія контрольного перегляду з метою безпеки,
- (й) Комітет Безпеки,
- (к) Національна Служба національної розвідки, а також

(л) Виконавча структура для Національної Служби кримінальної розвідки.

(4) У пункті (3)(с) термін «Комунікаційний Штаб Уряду» включає будь-який підрозділ збройних сил Корони або частину підрозділу, що на вимогу Державного секретаря тимчасово допомагають Комунікаційному Штабу Уряду виконувати його функції.

(5) Обов'язок підтвердити або спростувати не виконується, якщо повністю або частково виконання розділу 1(1)(а) буде пов'язане з розкриттям якої-небудь інформації (записаної або незаписаної), що була безпосередньо або опосередковано передана або має відношення до якого-небудь з органів, зазначених у пункті (3).

24. —

(1) Інформація, що не підпадає під дію розділу 23(1), є закритою інформацією, якщо звільнення від виконання розділу 1(1)(б) диктується інтересами захисту національної безпеки.

(2) Обов'язок підтвердити або спростувати не виконується, якщо повне або часткове виконання розділу 1(1)(а) пов'язане з інтересами захисту національної безпеки.

(3) Сертифікат, підписаний Міністром Корони, який засвідчує, що звільнення від виконання розділу 1(1)(а) або розділу 1(1)(б) мало місце, тому що було необхідним протягом певного часу для захисту інтересів національної безпеки відповідно до розділу 60, стане остаточним свідченням даного факту.

(4) Сертифікат, про який йде мова в пункті (3), може визначити інформацію, якої він стосується, шляхом загального опису й може передбачати також майбутній вплив.

25. —

(1) Документ, що за своєю сутністю є сертифікатом відповідно до розділів 23(2) або 24(3), повинен мати очевидні ознаки того, що саме він є сертифікатом, і вважатися таким, якщо не доведене протилежне.

(2) Документ, завірений Міністром Корони або від його імені як достовірною копією сертифіката, виданого Міністром відповідно до розділів 23(2) або 24(3) в умовах якого-небудь судового процесу, повинен вважатися доказом (або достатнім доказом у випадку коли мова йде про Шотландію) даного сертифікату.

(3) Повноваження, покладені на Міністра Корони відповідно до розділів 23(2) і 24(3), не повинні поширюватися на членів Кабінету Міністрів, Генерального прокурора, Генерального адвоката Шотландії або Генерального прокурора Північної Ірландії.

26. —

(1) Інформація є закритою інформацією, якщо її розкриття відповідно до діючого Закону викличе або може викликати упередженість щодо —

- (a) обороноздатності Британських Островів або однієї з колоній;
- (b) дієздатності, ефективності або безпеки будь-якого з видів збройних сил.

(2) У пункті (1)(b) термін «види збройних сил» означає —

- (a) збройні сили Корони, а також
- (b) будь-які сили, що співпрацюють із ними, або яку-небудь частину цих сил.

(3) Обов'язок підтвердити або спростувати не виконується, якщо повністю або частково виконання пункту 1(1)(a) викличе або може викликати упередженість щодо випадків, про які йшла мова в пункті (1).

27. —

(1) Інформація є закритою інформацією, якщо її розкриття відповідно до діючого Закону викличе або може викликати упередженість щодо —

- (a) відносин Сполученого Королівства і будь-якої іншої держави,
- (b) відносин між Сполученим Королівством і будь-якою міжнародною організацією або міжнародним судом;
- (c) інтересів Сполученого Королівства за кордоном;
- (d) сприяння й захисту Сполученим Королівством своїх інтересів за кордоном.

(2) Інформація є також закритою інформацією, якщо вона є конфіденційною інформацією, що одержана від іноземної держави або міжнародної організації або від міжнародного суду.

(3) Відповідно до даного розділу будь-яка інформація, одержана від держави, організації або суду, вважається конфіденційною в будь-який час, якщо умови, за яких вона була одержана, вимагають, щоб вона трималася в секреті, або обставини, за яких вона була одержана, такі, що для держави, організації або суду було б краще, якби її тримали в секреті.

(4) Обов'язок підтвердити або спростувати не виконується, якщо повне або часткове виконання розділу 1(1)(a) —

(a) викличе або може викликати упередженість щодо випадків, зазначених у пункті (1), або

(b) призведе до розкриття якої-небудь інформації (записаної або незаписаної), що є конфіденційною, отриманою від іноземної держави, міжнародної організації або міжнародного суду.

(5) У даному розділі —

«міжнародним судом» іменується будь-який міжнародний суд, що не є міжнародною організацією і який був створений —

- (a) рішенням міжнародної організації, членом якої є Сполучене Королівство, або
- (b) будь-якою міжнародною угодою, у якому Сполучене Королівство виступає однією зі сторін;

«міжнародна організація» означає будь-яку міжнародну організацію, до якої входить дві або більше держави, або який-небудь із органів цієї організації;

«Держава» включає уряд будь-якої держави і будь-який урядовий орган, а коли мова йде про іноземну державу, то мається на увазі будь-яка територія за межами Сполученого Королівства.

28. —

(1) Інформація є закритою інформацією, якщо її розкриття відповідно до діючого Закону викличе або може викликати упередженість із приводу відносин між адміністрацією Сполученого Королівства і якою-небудь іншою адміністрацією.

(2) У пункті (1) термін «адміністрація Сполученого Королівства» означає — :

- (a) Уряд Сполученого Королівства,
- (b) Адміністрацію Шотландії,
- (c) Виконавчий Комітет Північної Ірландії або
- (d) Національну Асамблею Уельсу.

(3) Обов'язок підтвердити або спростувати не виконується, якщо повне або часткове виконання розділу 1(1)(a) викличе або може викликати упередженість щодо випадків, про які йшла мова в пункті (1).

29. —

(1) Інформація вважається закритою інформацією, якщо її розкриття відповідно до діючого Закону викличе або може викликати упередженість щодо —

- (a) економічних інтересів Сполученого Королівства або
- (b) фінансових інтересів якої-небудь з адміністрацій у Сполученому Королівстві, як це визначено розділом 28(2).

(2) Обов'язок підтвердити або спростувати не виконується, якщо повне або часткове виконання розділу 1(1)(а) викличе або може викликати упередженість щодо питань, про які йшла мова в пункті (1).

30. —

(1) Інформація, якою володіє орган державної влади, вважається закритою, якщо орган володіє нею —

(а) для проведення якого-небудь розслідування, що є обов'язком органу державної влади з метою з'ясування справи у випадку —

- (i) якщо проти особи було висунуте обвинувачення в скоєні злочину або
- (ii) якщо була доведена провина особи, проти якої було висунуте обвинувачення у скоєні злочину,

(b) коли яке-небудь розслідування, що може бути проведено органом, за обставин, що склалися, може спонукати орган ухвалити рішення щодо початку кримінального переслідування, на що орган має повноваження, або

(c) для яких-небудь кримінальних переслідувань, які орган має повноваження здійснювати.

(2) Інформація, що зберігається органом державної влади, вважається закритою, якщо

(а) вона була одержана або записана органом з метою виконання його функцій, що стосуються —

- (i) розслідувань відповідно до пунктів (1)(а) або (b),
- (ii) кримінальних переслідувань, які орган має повноваження здійснювати,
- (iii) розслідувань (відмінних від розслідувань, що підпадають під дію (1)(а) або (b)), які проводяться органом відповідно до розділу 31(2), або відповідно до виключного права Її Величності, або повноважень, наданих відповідно до якого-небудь законодавчого акту, або
- (iv) розгляду цивільного позову, поданого органом або від його імені, що виник в результаті проведення таких розслідувань,

(b) це стосується інформації, що одержана з конфіденційних джерел.

(3) Обов'язок підтвердити або спростувати не виконується щодо інформації, яка є у розпо-

рядженні органу (або, можливо, була у розпорядженні органу державної влади) і яка є закритою відповідно до пунктів (1) або (2).

(4) Стосовно порушення чи провадження кримінального переслідування або повноважень здійснювати їх, що покладені на орган державної влади, як зазначено в пунктах (1)(b) або (c) і в пункті (2)(а), поширюються на —

- (а) співробітника такого органу державної влади,
- (b) Міністра Корони, відповідального за департамент, — у випадку, коли мова йде про департамент Уряду, крім департаментів Північної Ірландії, а також
- (c) Міністра, відповідального за департамент, — у випадку, коли мова йде про Північну Ірландію.

(5) У даному розділі —

термін «кримінальні переслідування» містить у собі —

- (а) переслідування з боку військового суду, створеного відповідно до Закону «Про Армію» 1955 року або Закону «Про Військово-повітряні Сили» 1955 року, або Закону «Про Морську Дисципліну» 1957 року, або Дисциплінарного суду, створеного відповідно до статті 52G Закону з 1957 року,
- (b) переслідування за спрощеною процедурою в спільному виробництві відповідно до Закону «Про Армію» 1955 року або Закону Про «Військово-повітряні сили» 1955 року, або за спрощеною процедурою в спільному виробництві відповідно до Закону Про «Морську Дисципліну» 1957 року,
- (c) переслідування судом, що створений відповідно до статті 83ZA Закону «Про Армію» 1955 року, статті S3ZA Закону «Про Військово-повітряні Сили» 1955 року або статті 52FF Закону «Про Морську Дисципліну» 1957 року (суди спільної апеляції),
- (d) судочинство у Військовому Апеляційному суді, а також
- (e) судочинство в Постійному Цивільному суді;

термін «злочин» містить у собі будь-який злочин, визначений відповідно до закону «Про Армію» 1955 року або Закону «Про Морському Дисципліну» 1957 року.

(6) При застосуванні даного розділу до Шотландії —

- (a) у пункті (1)(b) текст, починаючи зі слів «ухвалити рішення», і до кінця пропозиції замінюється словами: «ухвалити рішення подавати звіт до повіреного у фінансових справах, щоб дати йому можливість вирішити, чи починати кримінальне переслідування»,
- (b) у пунктах (1)(c) і (2)(a)(ii) замість слів «які орган має повноваження здійснювати» варто читати «які були початі внаслідок звіту, поданого установою повіреному у фінансових справах», а також
- (c) яке-небудь згадування про «особу, що обвинувачується у скоєні злочину» варто читати як згадування про «особу, що переслідується за скоєння злочину».

31. —

- (1) Інформація, що не вважається закритою інформацією відповідно до розділу 30, є закритою інформацією, якщо її розкриття згідно з діючим Законом викличе або може викликати упередженість щодо —
- (a) попередження або розкриття злочину,
 - (b) затримання або переслідування осіб, що скоїли злочин,
 - (c) судочинства,
 - (d) проведення оцінки або стягнення яких-небудь податків чи зборів або яких-небудь платежів подібного характеру,
 - (e) роботи еміграційного контролю,
 - (f) підтримки безпеки й належного порядку у в'язницях або інших установах, у яких людей утримують на законних підставах,
 - (g) виконання функцій яким-небудь органом державної влади з метою досягнення кожної із цілей, зазначених у пункті (2).
 - (h) якого-небудь цивільного позову, що подається органом державної влади або від його імені й виникає в результаті розслідування, проведеного для досягнення будь-якої з цілей, перерахованих у пункті (2), органом або від його імені на підставі повноважень, якими орган або особа, що його представляє, наділені законодавством або Її Величністю відповідно до Її виняткових прав,
 - (i) будь-якого запиту відповідно до Закону (Шотландії) «Про аварії з фатальними наслідками й несподіваними випадками смерті» 1976 року, у випадку, якщо запит

пов'язаний з розслідуванням, проведеним для досягнення будь-якої з цілей, зазначених у пункті (2), органом або від його імені на підставі повноважень, якими даний орган або його особа, що представляє, наділені законодавством, або Її Величністю відповідно до своїх виняткових прав.

- (2) Цілі, на які зроблені посилання в пункті (1) від (g) до (i), є наступними —
 - (a) установити, чи не виявилася яка-небудь особа нездатною дотримуватися Закону,
 - (b) установити, чи несе яка-небудь особа відповідальність за негідне поведіння,
 - (c) установити, чи існують або чи можуть виникнути обставини, що виправдують регуляторні дії,
 - (d) установити відповідність або компетентність особи щодо керування корпоративними органами або щодо якої-небудь професійної чи іншої діяльності, якою вона займається або хоче зайнятися, і якою вона вповноважена займатися,
 - (e) установити причини аварії,
 - (f) захистити благодійні пожертвування від неправильних дій і поганого керування (з боку розпорядника або інших осіб) у процесі їхнього розподілу,
 - (g) захистити власність добродійників від втрат і неправильного використання,
 - (h) відшкодувати власність добродійників,
 - (i) забезпечити охорону здоров'я, недоторканність і добробут працюючих людей, а також
 - (j) захистити не тільки працюючих, але й інших осіб від ризику для здоров'я або безпеки, що пов'язаний з діями працюючих людей або може виникнути в результаті їхніх дій.
- (3) Обов'язок підтвердити або спростувати не виконується, якщо повне або часткове виконання розділу 1(1)(a) викличе або може викликати упередженість щодо питань, про які йшла мова в пункті (1).

32. —

- (1) Інформація, яка знаходиться у розпорядженні органу державної влади, вважається закритою інформацією на підставі того, що вона міститься у —
- (a) будь-якому документі, що поміщений під охорону судом для цілей розслідування певної справи або певного випадку,

- (b) будь-якому документі, що належав або був вручений органу державної влади для цілей розслідування певної справи чи певного випадку, або
 - (c) будь-якому документі, створеному —
 - (i) судом або
 - (ii) працівником адміністративного персоналу суду для цілей судового розслідування певної справи або певного випадку.
- (2) Інформація, яка знаходиться у розпорядженні органу державної влади, вважається закритою інформацією тільки на підставі того, що вона міститься у —
- (a) будь-якому документі, що поміщений під охорону особою, яка здійснює розслідування чи арбітраж, або
 - (b) якому-небудь документі, що створений особою, яка здійснює розслідування або арбітраж, і для їх цілей.
- (3) Обов'язок підтвердити або спростувати не виконується щодо інформації, яка є закритою інформацією (або могла б такою бути) відповідно до даного розділу.
- (4) У даному розділі —
- (a) термін «суд» містить у собі будь-який трибунал або орган, якому довірене здійснення судових повноважень Держави,
 - (b) термін «розслідування певної справи або певного випадку» містить у собі будь-яке дізнання або посмертне обстеження,
 - (c) термін «розслідування» означає будь-яке розслідування або слухання, що організоване відповідно до положень законодавства або положень створених на його основі, а також
 - (d) термін «арбітраж» означає будь-який арбітраж, передбачений частиною I Закону «Про арбітраж» 1996 року, за винятком випадків, коли мова йде про Шотландію.

33. —

- (1) Даний розділ застосовується до будь-якого органу державної влади, що має відношення до —
- (a) аудиту рахунків іншого органу державної влади або
 - (b) аналізу економіки, ефективності й продуктивності, з якими інші органи державної влади використовують ресурси в процесі виконання своїх функцій.
- (2) Інформація, яка є у розпорядженні органу державної влади і щодо якої застосовується

даний розділ, вважається закритою інформацією, якщо її розкриття викличе або може викликати упередженість щодо виконання якої-небудь із функцій органу державної влади у випадках, зазначених в пункті (1).

(3) Обов'язок підтвердити або спростувати не виконується, якщо повне або часткове виконання розділу 1(1)(a) викличе або може викликати упередженість щодо випадків, про які йшла мова в пункті (1).

34. —

(1) Інформація вважається закритою інформацією, якщо заборона доступу до неї, передбачена розділом 1(1)(b), потрібна для того, щоб уникнути порушення привілеїв хоча б однієї з палат Парламенту.

(2) Обов'язок підтвердити або спростувати не виконується, якщо повне або часткове невиконання розділу 1(1)(a) потрібне для того, щоб уникнути порушення привілеїв хоча б однієї з палат Парламенту.

(3) Сертифікат, підписаний відповідним органом, що дозволяє невиконання розділу 1(1)(b) або 1(1)(a) та (b), що потрібне або було потрібне раніше для того, щоб уникнути порушення привілеїв хоча б однієї з Палат парламенту, повинен бути остаточним свідченням даного факту.

(4) У пункті (3) термін «відповідний орган» означає —

- (a) щодо Палати Громад — спікера даної Палати, а також
- (b) щодо Палати Лордів — секретаря Парламенту.

35. —

(1) Інформація, що зберігається департаментом Уряду або Національною Асамблеєю Уельсу, вважається закритою інформацією, якщо вона стосується —

- (a) формулювання або розробки політики Уряду,
- (b) міністерського спілкування,
- (c) надання поради ким-небудь з вищих службовців правосуддя або вимогу про надання такої поради, або
- (d) роботи приватного офісу міністра.

(2) Після ухвалення рішення щодо політики Уряду будь-яка статистична інформація, використана як інформаційна база для ухвалення рішення, не повинна розглядатися —

(а) відповідно до пункту (1)(а) — як інформація щодо формулювання або розробки політики Уряду, або

(с) відповідно до пункту (1)(б) — як інформація що стосується міністерського спілкування.

(3) Обов'язок підтвердити або спростувати не виконується щодо інформації, що є закритою інформацією на підставі пункту (1), якщо вона зберігається (або зберігалася) органом державної влади.

(4) При ухваленні якого-небудь рішення, що потрібне відповідно до розділу 2(1)(б) або (2)(б) щодо інформації, яка є закритою на підставі пункту (1)(а), до уваги може братися особливий інтерес громадськості до розкриття фактичної інформації, що була використана, або тієї, яку мають намір використати з метою забезпечення інформаційної бази для ухвалення рішення.

(5) У даному розділі —

термін «політика Уряду» включає політику Виконавчого Комітету Асамблеї Північної Ірландії, а також політику Національної Асамблеї Уельсу;

термін «вищих службовців правосуддя» означає: Генеральний прокурор, заступник Генерального прокурора, Генеральний адвокат Шотландії, Лорд Адвокат, заступник Генерального прокурора у справах Шотландії й заступник Генерального прокурора у справах Північної Ірландії;

термін «міністерське спілкування» означає будь-який зв'язок —

(а) між Міністрами Корони,

(б) Міністрами Північної Ірландії, включаючи молодших Міністрів Північної Ірландії, або

(с) між Секретарями Асамблей, включаючи першого Секретаря Асамблеї, а також, зокрема, включає: засідання Кабінету або будь-якого з комітетів Кабінету, засідання Виконавчого Комітету Асамблеї Північної Ірландії та засідання Виконавчого Комітету Асамблеї Уельсу;

«приватним офісом міністра» іменується будь-яка частина урядового департаменту, що надає особисту адміністративну підтримку Міністрові Корони, Міністрові Північної Ірландії або молодшому Міністрові Північної Ірландії, або будь-яка частина адміністрації Національної Асамблеї Уельсу, що надає адміністративну підтримку Першому Секретареві Асамблеї або Секретареві Асамблеї.

36. —

(1) Даний розділ стосується —

(а) інформації, яка знаходиться у розпорядженні департаменту Уряду або Національної Асамблеї Уельсу і яка не вважається закритою інформацією на підставі розділу 35, а також

(б) інформації, яка знаходиться у розпорядженні будь-якого іншого органу державної влади.

(2) Інформація, якої стосується даний розділ, вважається закритою інформацією, якщо, на обґрунтовану думку уповноваженої особи, її розкриття відповідно до діючого Закону —

(а) викличе або може викликати упередженість щодо —

(i) збереження чинності конвенції про колективну відповідальність Міністрів Корони, або

(ii) роботи Виконавчого Комітету Асамблеї Північної Ірландії, або

(iii) роботи Виконавчого Комітету Асамблеї Уельсу,

(б) перешкодить або може перешкодити —

(i) наданню відвертої поради або

(ii) вільному й відкритому обміну думками з метою ухвалення рішення або

(с) викличе або може викликати упередженість в який-небудь інший спосіб щодо ефективного ведення державних справ.

(3) Обов'язок підтвердити або спростувати не виконується щодо інформації, якої стосується даний розділ (або буде стосуватися, якщо інформація буде зберігатися органом державної влади), якщо повністю або частково, на обґрунтовану думку уповноваженої особи, розкриття інформації відповідно до розділу 1(1)(а) вплине або може вплинути таким чином, як це зазначено в пункті (2).

(4) Відносно статистичної інформації пункти (2) і (3) застосовуються з виключенням з них слів «на обґрунтовану думку уповноваженої особи».

(5) У пунктах (2) і (3) «уповноваженою особою» є —

(а) щодо інформації, якою володіють департаменти Уряду, за які відповідають Міністри Корони, — міністр Корони,

(б) щодо інформації, якою володіють департаменти Північної Ірландії, — Міністр Північної Ірландії, відповідальний за відповідний департамент,

- (c) щодо інформації, якою володіють інші департаменти Уряду, — уповноважена або інша особа, відповідальна за даний департамент,
- (d) щодо інформації, якою володіє Палата Громад, — спікер даної Палати,
- (e) щодо інформації, якою володіє Палата Лордів, — секретар Парламенту,
- (f) щодо інформації, якою володіє Асамблея Північної Ірландії, — Голова Асамблеї,
- (g) щодо інформації, якою володіє Національна Асамблея Уельсу, — Перший Секретар Асамблеї,
- (h) щодо інформації, якою володіє який-небудь орган державної влади Уельсу, за винятком Генерального аудитора Уельсу, —
 - (i) орган державної влади або
 - (ii) яка-небудь посадова особа або службовець органу, уповноважений Першим Секретарем Асамблеї,
- (i) щодо інформації, якою володіє Національна Аудиторська Палата, — Контролер і Генеральний аудитор,
- (j) щодо інформації, якою володіє Національна Аудиторська Палата Північної Ірландії, — Контролер і Генеральний аудитор Північної Ірландії,
- (k) щодо інформації, якою володіє Генеральний аудитор Уельсу, — Генеральний аудитор Уельсу,
- (l) щодо інформації, якою володіє орган державної влади Північної Ірландії, за винятком Національної Аудиторської Палати Північної Ірландії, —
 - (i) орган державної влади або
 - (ii) яка-небудь посадова особа або службовець органу, уповноважений Першим Міністром Північної Ірландії й заступником Першого Міністра Північної Ірландії, що діють спільно,
- (m) щодо інформації, якою володіє Адміністрація Великого Лондона, — Мер Лондона,
- (n) щодо інформації, якою володіє один з управлінських органів відповідно до Закону Про Великий Лондон 1999 року, — керівник даного функціонального органу, а також
- (o) щодо інформації, якою володіє який-небудь орган державної влади і яка не підпадає під дію кожного з пунктів від (a) до (n), —
 - (i) один з Міністрів Корони,

- (ii) орган державної влади, якщо він уповноважений Міністром Корони виконувати даний розділ, або
 - (iii) будь-яка посадова особа або службовець органу державної влади, уповноважений Міністром Корони виконувати даний розділ.
- (6) Будь-які повноваження відповідно до даного розділу —
- (a) можуть стосуватися конкретної особи або осіб, що належать до певної групи,
 - (b) можуть бути загальними або обмеженими для окремих груп або випадків, а також
 - (c) можуть надаватися залежно від обставин.
- (7) Сертифікат, підписаний однією з уповноважених осіб, про які йшла мова у пунктах (5)(d) і (e), який має підтверджувати, що, на обґрунтовану думку цих осіб, —
- (a) розкриття інформації, якою володіє одна з Палат парламенту, або
 - (b) виконання розділу 1(1)(a) однією з Палат парламенту має або буде мати наслідки, про які йшла мова в пункті (2), стане остаточним свідченням даного факту.

37. —

- (1) Інформація вважається закритою, якщо вона стосується —
- (a) спілкування з Її Величністю, іншими членами королівської родини або двором Її Величності, або
 - (b) нагороди Короною якою-небудь почесною або відзнакою.
- (2) Обов'язок підтвердити або спростувати не виконується щодо інформації, яка вважається (або буде вважатися у випадку володіння нею органом державної влади) закритою інформацією на підставі пункту (1).

38. —

- (1) Інформація вважається закритою інформацією, якщо її розкриття відповідно до діючого Закону призведе або може призвести до —
- (a) загрози фізичному або розумовому здоров'ю якої-небудь особи або
 - (b) загрози безпеці якої-небудь особи.
- (2) Обов'язок підтвердити або спростувати не виконується повністю або частково, якщо виконання розділу 1(1)(a) призведе або може призвести до наслідків, про які йшла мова в пункті (1).

39. —

(1) Інформація вважається закритою, якщо орган державної влади, що володіє нею —

- (а) зобов'язується правилами, викладеними в розділі 74, надавати наявну інформацію громадськості відповідно до правил або
 - (б) був би зобов'язаний діяти так, якби не деякі обмеження, що існують у правилах.
- (2) Обов'язок підтвердити або спростувати не виникає щодо інформації, яка є (або буде у випадку її зберігання в органі державної влади) закритою відповідно до пункту (1).

(3) Пункт (1)(а) не обмежує загального застосування розділу 21(1).

40. —

(1) Будь-яка інформація, якої стосується запит, вважається закритою, якщо вона являє собою персональні дані, суб'єктом яких є сам запитувачий.

(2) Будь-яка інформація, якої стосується запит, вважається закритою, якщо —

- (а) це персональні дані, які не підпадають під дію пункту (1), а також
- (б) виконана перша або друга з вказаних нижче умов.

(3) Першою умовою є —

- (а) випадок коли інформація підпадає під дію якого-небудь із пунктів від (а) до (д) визначення терміну «дані» у розділі 1(1) Закону «Про захист інформації» 1998 року, розкриття цієї інформації представникові громадськості інакше, ніж відповідно до даного Закону, вступить у протиріччя з —

- (i) яким-небудь із принципів захисту даних або
- (ii) розділом 10 даного Закону (право перешкодити обробці даних, якщо це може завдати шкоди або страждання), а також

(б) у будь-якому іншому випадку, коли розкриття інформації представникові громадськості інакше, ніж відповідно до даного Закону, вступить у протиріччя з яким-небудь із принципів захисту даних, якщо винятки у розділі 33А(1) Закону «Про захист інформації» 1998 року (дотичні рукописних даних, які зберігаються органами державної влади) не будуть дотримані.

(4) Друга умова полягає в тому, що відповідна якому-небудь із положень частини IV Закону «Про захист інформації» 1998 року інформа-

ція вважається закритою відповідно до розділу 7(1)(с) цього Закону (право суб'єкта на доступ до персональних даних).

(5) Обов'язок підтвердити або спростувати —

- (а) не виконується щодо інформації, яка вважається (або вважалася б, якби нею володів орган державної влади) закритою відповідно до пункту (1), а також

(б) не виконується щодо іншої інформації, якщо

- (i) повне або часткове надання її представникові громадськості для підтвердження або спростування відповідно до розділу 1(1)(а) вступить у протиріччя з яким-небудь принципом захисту даних, або розділом 10 Закону «Про захист інформації» 1998 року, або це відбудеться, якщо зневажити винятками у розділі 33А(1) діючого Закону, або повне чи часткове надання її представникові громадськості для підтвердження або спростування, відповідно до розділу 1(1)(а), вступить у протиріччя (крім зазначеного Закону) з яким-небудь принципом захисту даних або розділом 10 Закону «Про захист інформації» 1998 року, або це відбудеться, якщо зневажити винятками, що наведені у розділі 33А(1) зазначеного Закону, або
- (ii) відповідно до якого-небудь положення частини IV Закону «Про захист інформації» 1998 року інформація є закритою відповідно до розділу 7(1)(а) чинного Закону (право суб'єкта бути проінформованим про те, чи обробляються його персональні дані).

(6) У випадку якщо які-небудь дії, здійснені до 24 жовтня 2007 року, будуть вступати в протиріччя із принципами захисту даних, не повинні прийматися до уваги винятки, зазначені в частині III Додатку 8 до Закону «Про захист інформації» 1998 року.

(7) У даному розділі —

термін «принципи захисту даних» означає принципи, зазначені в частині I Додатку 1 до Закону «Про захист інформації» 1998 року, як їх тлумачать частина II зазначеного Додатку й розділ 27(1) зазначеного Закону;

термін «суб'єкт» має те ж значення, що й у розділі 1(1) зазначеного Закону;

термін «персональні дані» має те ж значення, що й у розділі 1(1) зазначеного Закону.

41. —

(1) Інформація вважається закритою, якщо —

(a) вона була одержана органом державної влади від будь-якої іншої особи (включаючи інший орган державної влади), а також

(b) розкриття інформації громадськості (в інших випадках, не передбачених цим Законом) органом державної влади, що володіє нею, буде означати порушення їм довіри, що може бути поставлено йому в провину цією або іншою особою.

(2) Обов'язок підтвердити або спростувати не виконується повністю або частково, якщо підтвердження або спростування, які повинні бути зроблені відповідно до розділу 1(1)(а) чинного Закону, будуть означати порушення довіри, що може бути поставлене в провину.

42. —

(1) Інформація, на основі якої може базуватися вимога про законні професійні привілеї або, у випадку Шотландії, може підтримуватися конфіденційність спілкування в процесі судочинства, вважається закритою інформацією.

(2) Обов'язок підтвердити або спростувати не виконується повністю або частково, якщо виконання розділу 1(1)(а) призведе до розкриття якої-небудь інформації (записаної або незаписаної), на основі якої може бути поданий позов і розпочате судове переслідування.

43. —

(1) Інформація вважається закритою, якщо вона є професійною таємницею.

(2) Інформація вважається закритою, якщо її розкриття відповідно до діючого Закону викличе або може викликати упередженість щодо комерційних інтересів якої-небудь особи (включаючи орган державної влади, що володіє даною інформацією).

(3) Обов'язок підтвердити або спростувати не виконується повністю або частково, якщо виконання розділу 1(1)(а) викличе або може викликати упередженість щодо інтересів, про які йшла мова в пункті (2).

44. —

(1) Інформація вважається закритою, якщо її розкриття (в інших випадках, не передбачених цим Законом) органом державної влади, що володіє нею, —

(a) забороняється яким-небудь актом законодавства,

(b) несумісне з якими-небудь зобов'язаннями громади або

(c) виявить неповагу до суду або буде каратися як неповага до суду.

(2) Обов'язок підтвердити або спростувати не виконується, якщо підтвердження або спростування, які повинні бути представлені відповідно до розділу 1(1)(а), підпадуть (окрім даного Закону) під дію якого-небудь підпункту від (a) до (c) пункту (1).

Частина III. ЗАГАЛЬНІ ФУНКЦІЇ ДЕРЖАВНОГО СЕКРЕТАРЯ, ЛОРДА КАНЦЛЕРА І КОМІСАРА З ІНФОРМАЦІЇ

45. —

(1) Державний секретар повинен видати й періодично переглядати правила поведінки, запропоновані для органів державної влади щодо встановленого порядку, якого необхідно дотримуватися у зв'язку з виконанням цими органами функцій відповідно до частини I.

(2) Правила поведінки повинні, зокрема, включати положення, що стосуються —

(a) надання поради й допомоги органом державної влади особам, які звернулися до нього або мають намір звернутися із запитом на інформацію,

(b) передачі запитів від одного органа державної влади іншому органу, що володіє або може володіти запитуваною інформацією,

(c) консультації з особами, яких запитувана інформація стосується, або з особами, на чий інтерес може вплинути розкриття інформації,

(d) включення в угоди, які укладаються органом державної влади, умов розкриття інформації, а також

(e) проведення органом державної влади процедур розгляду скарг, що стосуються роботи із запитом на інформацію.

(3) Правила можуть передбачати різні положення для різних органів державної влади.

(4) Перш ніж видавати або переглядати який-небудь кодекс відповідно до даного розділу, Державний секретар повинен провести консультації з Комісаром.

(5) Державний секретар повинен представити кожній Палаті парламенту будь-який кодекс або оновлений кодекс, що були ухвалені відповідно до даного розділу.

46. —

(1) Лорд-канцлер повинен видати й періодично переглядати кодекс поведінки, що встановлює приписи для органів щодо встановленого порядку, якого необхідно дотримуватися у зв'язку зі зберіганням, керуванням і знищенням ними своїх документів.

(2) З метою полегшення роботи Державного архіву, Державного архіву Північної Ірландії та інших органів державної влади при виконанні ними своїх функцій відповідно до чинного Закону щодо документів, які належать до державних архівів відповідно до Закону «Про державні архіви» 1958 року або Закону Північної Ірландії «Про державні архіви» 1923 року, кодекс може також включати положення щодо:

(а) встановлення порядку переадресації архівів відповідно до розділу 3(4) Закону «Про державні архіви» 1958 року або статі 3 Закону Північної Ірландії «Про державні архіви» 1923 року, а також

(б) порядку перегляду архівних документів, перш ніж вони будуть переадресовані відповідно до даних положень.

(3) Виконуючи свої функції відповідно до даного розділу, Лорд-канцлер повинен брати до уваги суспільну зацікавленість у тому, щоб громадськості був дозволений доступ до інформації, якою володіють відповідні органи.

(4) Кодекс може передбачати різні положення для різних органів.

(5) Перш ніж видавати або переглядати які-небудь правила відповідно до даного розділу, Лорд-канцлер має проводити консультації з —

(а) Державним секретарем,

(б) Комісаром або

(с) з відповідним Міністром Північної Ірландії у випадку якщо мова йде про Північну Ірландію.

(6) Лорд-канцлер повинен представити кожній Палаті парламенту будь-які правила або переглянуті правила, видані відповідно до даного розділу.

(7) У даному параграфі термін «відповідний орган» означає —

(а) будь-який орган державної влади, а також

(б) будь-яку установу або орган, що не є органами державної влади, але чий адміністративні й відомчі архіви вважаються державними архівами відповідно до Закону «Про державні архіви» 1958 року або Закону Північної Ірландії «Про державні архіви» 1923 року.

47. —

(1) Обов'язок Комісара — сприяти дотриманню органом державної влади встановленого порядку, у тому числі шляхом виконання даним органом своїх функцій відповідно до діючого Закону, —

(а) вимог чинного Закону, а також

(б) положень встановленого порядку відповідно до розділів 45 і 46.

(2) Комісар повинен організувати поширення інформації в такій формі і в такій спосіб, які він вважає доцільними, що, на його думку, найбільше відповідає завданню подання відомостей громадськості —

(а) про застосування чинного Закону,

(б) про встановлений порядок, а також

(с) про інші питання в межах його функцій відповідно до чинного Закону, і може дати пораду будь-якій особі по кожному з даних питань.

(3) Комісар може за узгодженням з органом державної влади здійснити оцінку того, чи дійсно даний орган державної влади дотримується встановленого порядку.

(4) Комісар може встановити суму оплати, що він визначає за узгодженням з Державним секретарем, за надання будь-якої послуги відповідно до даного розділу.

(5) Час від часу Комісар повинен, якщо він буде вважати це доцільним, —

(а) проводити консультації з Хранителем Державного архіву щодо стимулювання Комісаром дотримання органами державної влади положень правил поведінки відповідно до розділу 46 відносно архівів, які вважаються державними архівами від-

повідно до Закону «Про державні архіви» 1958 року, а також

- (b) проводити консультації із заступником Хранителя Державного архіву Північної Ірландії відносно архівів, які вважаються державними архівами відповідно до Закону Північної Ірландії «Про державні архіви» 1923 року.

(6) У даному параграфі термін «встановлений порядок» щодо органу державної влади означає такий порядок при виконанні органом своїх функцій відповідно до чинного Закону, що є найбільш бажаним на думку Комісара, а також включає (але не обмежується цим) дотримання вимог чинного Закону й положень правил поведінки відповідно до розділів 45 і 46.

48. —

(1) Якщо, на думку Комісара, порядок, якого дотримується орган державної влади щодо виконання своїх функцій відповідно до чинного Закону, не відповідає тому, що був запропонований кодексом поведінки відповідно до розділів 45 і 46, він може дати органу рекомендацію (у даному розділі вона іменується «рекомендацією щодо порядку») з уточненням тих заходів, які повинні бути вжиті з метою приведення цього порядку у відповідність із правилами.

(2) Рекомендація щодо порядку повинна надаватися в письмовій формі й стосуватися конкретних положень кодексу поведінки, яких, на думку Комісара, орган державної влади не дотримується.

(3) Перш ніж надати органу державної влади, крім Державного архіву, рекомендації щодо порядку, що стосується узгодження із правилами поведінки відповідно до розділу 46 щодо архівів, які вважаються державними архівами відповідно до Закону «Про державні архіви» 1958 року, Комісар повинен провести консультації із Хранителем Державного архіву.

(4) Перш ніж надати органу державної влади, крім Державного архіву Північної Ірландії, рекомендації щодо порядку, що стосується узгодження із правилами поведінки відповідно до розділу 46 щодо архівів, які вважаються державними відповідно до Закону Північної Ірландії «Про державні архіви» 1923 року, Комісар повинен провести консультації із заступником Хранителя Державного архіву Північної Ірландії.

49. —

(1) Комісар повинен щорічно подавати кожній Палаті парламенту загальний звіт щодо виконання ним своїх функцій відповідно до чинного Закону.

(2) Комісар може час від часу подавати кожній Палаті парламенту інші звіти щодо своїх функцій, якщо він вважає це за необхідне.

Частина IV.

ПРИМУСОВЕ ВИКОНАННЯ

50. —

(1) Будь-яка особа (далі у цьому розділі — «заявник») може звернутися до Комісара, щоб одержати його рішення про те, чи був запит на інформацію, поданий заявником, у конкретному випадку розглянутий відповідно до вимог частини I.

(2) Після одержання звернення відповідно до даного розділу Комісар повинен прийняти відповідне рішення, крім тих випадків, коли, на його думку, —

- (a) заявник ще не використав яку-небудь із процедур оскарження, що передбачена органом державної влади за правилами поведінки відповідно до розділу 45,
 - (b) звернення було подане з невинуватим запізненням,
 - (c) звернення носить фривольний або сутяжний характер або
 - (d) звернення було відкликано або від нього відмовилися.
- (3) Якщо Комісар одержав звернення відповідно до даного розділу, він повинен або —
- (a) повідомити заявника, що він ще не прийняв ніякого рішення відповідно до даного розділу, і пояснити свої мотиви, або
 - (b) офіційно повідомити про своє рішення заявника й орган державної влади (у чинному Законі таке повідомлення іменується «повідомлення про рішення»).
- (4) Якщо Комісар вирішить, що орган державної влади —
- (a) не зміг передати інформацію або направити підтвердження або спростування в тих випадках, коли це потрібно відповідно до розділу 1(1), або
 - (b) не зміг виконати яку-небудь із вимог розділів 11–17, повідомлення про рішення повинне уточнити, які саме заходи повинен вжити орган державної влади

для того, щоб виконати вимоги, а також термін, в який вони повинні бути вжиті.

(5) У повідомленні про рішення повинен указуватися порядок оскарження, передбачений розділом 57.

(6) Якщо повідомлення про рішення вимагає вживання заходів з боку органу державної влади в межах конкретного періоду, термін, призначений у повідомленні, не повинен закінчитися раніше, ніж завершиться період, протягом якого повідомлення може бути оскаржене, і, якщо таке оскарження піде, не слід вживати будь-які заходи, на які може вплинути оскарження, до остаточного рішення або відхилення скарги.

(7) Даний розділ набуває чинності залежно від розділу 53.

51. —

(1) Якщо Комісар —

(a) одержав звернення відповідно до розділу 50, або

(b) має потребу в інформації, для того щоб —

(i) визначити, чи виконав або чи виконує орган державної влади яку-небудь із вимог частини I, або

(ii) визначити, чи відповідає порядок, уведений органом державної влади щодо виконання ним своїх функцій відповідно до чинного Закону, рекомендаціям кодексу поведінки відповідно до розділів 45 і 46, він може офіційно повідомити орган (таке повідомлення в чинному Законі іменується «інформаційним повідомленням»), вимагаючи, щоб у межах зазначеного в повідомленні терміну Комісарові була подана у визначеній формі інформація про звернення, про виконання частини I або виконання кодексу поведінки, як це було визначено.

(2) В інформаційному повідомленні має бути —

(a) у випадку, що підпадає під дію пункту (1)(a), вказівка на те, що Комісар одержав звернення відповідно до розділу 50, або

b) у випадку, що підпадає під дію пункту (1)(b), вказівка —

(i) на те, що Комісар вважає дану інформацію дотичною однієї із цілей, зазначених у пункті (1)(b), а також

(ii) на мотиви, що спонукають його вважати, що дана інформація є саме такою.

(3) В інформаційному повідомленні повинен указуватися порядок оскарження, зазначений у розділі 57.

(4) Термін, зазначений в інформаційному повідомленні, не повинен закінчитися раніше, ніж закінчиться період, протягом якого повідомлення може бути оскаржено, і, якщо таке оскарження піде, інформацію не слід видавати до остаточного рішення або відхилення скарги.

(5) Орган не зобов'язаний на підставі даного розділу надавати Комісарові яку-небудь інформацію про —

(a) будь-яке спілкування між професійним юрисконсульттом і його клієнтом у зв'язку із зобов'язаннями юрисконсульта, відповідальністю або правами відповідно до чинного Закону, або

(b) будь-яке спілкування між професійним юрисконсульттом та його клієнтом або між цим юрисконсульттом або його клієнтом і будь-якою третьою особою, що відбулося у зв'язку з розглядом справи, що пов'язана або виникла у зв'язку з чинним Законом (включаючи розгляд справи Трибуналом), і для цілей такого розгляду.

(6) У пункті (5) згадування про клієнта професійного юрисконсульта включає будь-яку особу, що представляє такого клієнта.

(7) Комісар може анулювати інформаційне повідомлення, направивши письмове повідомлення органу, якому інформаційне повідомлення було передано офіційно.

(8) У даному параграфі термін «інформація» містить у собі тільки незаписану інформацію.

52. —

(1) Якщо Комісар не вдоволений тим, що орган державної влади не виконав яку-небудь із вимог частини I, Комісар може направити органу офіційне повідомлення (у чинному Законі — «повідомлення про примусове виконання»), вимагаючи від органа, щоб він протягом терміну, зазначеного в повідомленні, вжив заходів для виконання даних вимог

2) Повідомлення про примусове виконання повинне включати —

(a) вказівку на вимогу або вимоги частини I, що викликали незадоволення Комісара у зв'язку з тим, що орган їх не ви-

конав, а також підстави, що дозволили йому зробити такий висновок, а також

- (b) роз'яснення порядку оскарження, передбаченого розділом 57.

3) Повідомлення про примусове виконання не повинне вимагати, щоб яку-небудь із вимог даного повідомлення було виконано раніше, ніж завершиться термін, протягом якого повідомлення може бути оскаржене, і якщо таке оскарження буде, не слід вживати будь-яких заходів, на які може вплинути оскарження, до остаточного рішення або відхилення скарги.

4) Комісар може анулювати повідомлення про примусове виконання шляхом письмового повідомлення органу, якому повідомлення про примусове виконання було офіційно передане.

- 5) Даний розділ діє відповідно до розділу 53.

53. —

(1) Даний розділ стосується повідомлення про рішення або повідомлення про примусове виконання, що —

- (a) було офіційно передане —
 - (i) департаменту Уряду,
 - (ii) Національній Асамблеї Уельсу, або
 - (iii) якому-небудь органу державної влади, визначеному відповідно до даного розділу наказом Державного секретаря, а також

(b) стосується відмови щодо одного або декількох запитів на інформацію —

(i) щоб виконати розділ 1(1)(a) щодо інформації, що підпадає під дію якого-небудь із положень частини II, відповідно до якої обов'язок підтвердити або спростувати не виконується або

(ii) виконується відповідно до розділу 1(1)(b) щодо закритої інформації.

(2) Повідомлення про рішення або повідомлення про примусове виконання, яких стосується даний розділ, втрачають чинність, якщо не пізніше ніж на двадцятий робочий день після дати набуття ними чинності відповідальна особа пред'явить Комісарові сертифікат, що вона особисто підписала й у якому стверджується, що в неї були суттєві підстави для того щоб зробити висновок, що стосовно даної вимоги або вимог не було жодного невиконання пункту 1(b).

(3) Якщо особа, відповідальна за звітність даного органу, подасть Комісарові сертифікат відповідно до пункту (2), він повинен відразу,

у міру можливості, подати копію даного сертифікату —

- (a) кожній з палат Парламенту,
- (b) Асамблеї Північної Ірландії в кожному випадку, коли сертифікат стосується повідомлення про рішення або повідомлення про примусове виконання, які були офіційно передані якому-небудь із департаментів Північної Ірландії або якому-небудь органу державної влади Північної Ірландії, або

- (c) Національній Асамблеї Уельсу в кожному випадку, коли сертифікат стосується повідомлення про рішення або повідомлення про примусове виконання, які були офіційно передані Національній Асамблеї Уельсу або якому-небудь органу державної влади Уельсу.

(4) У пункті (2) термін «дата набуття чинності» щодо повідомлення про рішення або повідомлення про примусове виконання означає —

- (a) день, коли повідомлення було вручено органу державної влади, або
- (b) якщо подано скаргу відповідно до розділу 57, то день, коли скарга (або яке-небудь наступне оскарження, основане на даній скарзі буде задоволене або відхилене.

(5) Перш ніж видати наказ відповідно до пункту 1(a)(iii), Державний секретар повинен —

- (a) провести консультації з Національною Асамблеєю Уельсу, якщо наказ стосується органу державної влади Уельсу,
- (b) проконсультуватися з Головою Асамблеї Північної Ірландії, якщо наказ стосується даної Асамблеї, а також
- (c) провести консультації з Першим Міністром і заступником Першого Міністра Північної Ірландії, якщо наказ стосується органу державної влади Північної Ірландії.

(6) Якщо особа, відповідальна за звітність даного органу, подасть Комісарові сертифікат відповідно до пункту (2) щодо повідомлення про рішення, то відразу після вищевказаної дії або з першою нагодою особа, відповідальна за звітність даного органу, повинна повідомити заявника відповідно до розділу 50 про мотиви своєї думки.

(7) Особа, відповідальна за звітність даного органу, не зобов'язана надавати інформацію відповідно до пункту (6), якщо виконання цього розділу призведе до розкриття закритої інформації.

(8) У даному розділі термін «особа, відповідальна за звітність даного органу» означає —

- (а) щодо департаменту Північної Ірландії або якого-небудь органу державної влади Північної Ірландії — Першого Міністра й заступника Першого Міністра Північної Ірландії, що виступають спільно,
- (а) щодо Національної Асамблеї Уельсу або якого-небудь органу державної влади Уельсу — Першого Секретаря Асамблеї, а також
- (с) щодо якого-небудь іншого органу державної влади —
 - (і) Міністра Корони, що є членом Кабінету, або
 - (іі) Генерального прокурора, Генерального адвоката Шотландії або Генерального прокурора Північної Ірландії.

(9) У даному розділі термін «робочий день» має те ж значення, що й у розділі 10.

54. —

(1) Якщо орган державної влади не вжив заходів, як цього вимагає —

- (а) повідомлення про рішення,
- (б) інформаційне повідомлення або
- (с) повідомлення про примусове виконання, Комісар може засвідчити в письмовій формі перед судом, що орган державної влади не виконав вимоги даного повідомлення.

(2) Відповідно до даного розділу орган державної влади, який, претендуючи на виконання інформаційного повідомлення,

- (а) зробить заяву, що, на його думку, повідомлення є по суті неправильним, або
- (б) необачно зробить заяву, що є по суті неправильною, вважається таким, що не виконав повідомлення.

(3) Якщо невиконання засвідчене відповідно до пункту (1), суд може розслідувати справу, і після того, як він заслухає свідків, які можуть виступати проти або від імені органу державної влади, і після того, як він вислухає будь-яку заяву, що може бути подана на захист, може діяти щодо цього органу так, ніби він виявив неповагу до суду.

(4) У даному розділі термін «суд» означає Верховний Суд або у Шотландії — Верховний Цивільний Суд.

55. —

Набуває чинності Додаток 3 (повноваження на проникнення та інспекцію).

56. —

(1) Чинний Закон не дає ніякого права на подання позову до суду щодо будь-якого випадку неможливості виконати який-небудь обов'язок, передбачений чинним Законом або у зв'язку з ним.

(2) Пункт (1) не поширюється на повноваження Комісара, що передбачені розділом 54.

Частина V. ОСКАРЖЕННЯ

57. —

(1) Якщо повідомлення про рішення було офіційно передане, заявник або орган державної влади може оскаржити повідомлення в Трибуналі.

(2) Орган державної влади, якому було офіційно передане інформаційне повідомлення або повідомлення про примусове виконання від Комісара, може оскаржити таке повідомлення в Трибуналі.

(3) Щодо повідомлення про рішення або повідомлення про примусове виконання, що стосується —

- (а) інформації, до якої застосовується розділ 66, а також
- (б) справи, коли рішення щодо неї, відповідно до пунктів (3) або (4) розділу 66, повинне ухвалюватися відповідальним органом замість відповідного архівного органу,

пункти (1) і (2) будуть чинними, якщо посилання на орган державної влади було як посиланням на орган державної влади, так і на відповідальний орган.

58. —

(1) Якщо, у випадку подання скарги відповідно до розділу 57, Трибунал вважатиме —

- (а) що оскаржене повідомлення не відповідає Закону, або
- (б) що, у разі надання повідомлення на розсуд Комісара, він, можливо, міг би винести інше рішення,

Трибунал повинен задовольнити скаргу або замінити повідомлення іншим, що могло б бути офіційно передано Комісаром; у будь-яко-

му іншому випадку Трибунал повинен відхилити скаргу.

(2) При поданні такої скарги Трибунал може переглянути будь-який факт, на якому ґрунтувалося повідомлення.

59. —

Кожна зі сторін оскарження в Трибуналі відповідно до розділу 57 може оскаржити рішення Трибуналу на основі якого-небудь правового питання у відповідному суді, і цим судом може бути —

- (a) Високий суд правосуддя в Англії, якщо адреса органу державної влади знаходиться в Англії або Уельсі,
- (b) Верховний цивільний суд Шотландії — якщо адреса органу державної влади знаходиться в Шотландії, а також
- (c) Високий суд правосуддя в Північній Ірландії — якщо адреса органу державної влади знаходиться в Північній Ірландії.

60. —

(1) Якщо був виписаний сертифікат відповідно до пунктів 23(2) або 24(3), —

- (a) Комісар або
- (b) будь-який аплікант, на чий запит вплинув зміст сертифікату, може оскаржити сертифікат у Трибуналі.

(2) Якщо скарга відповідно до пункту (1) стосується сертифікату, виписаного відповідно до розділу 23(2), а Трибунал вирішить, що інформація, про яку йде мова, не була закритою відповідно до розділу 23(1), Трибунал може задовольнити скаргу й анулювати сертифікат.

(3) Якщо під час розгляду скарги відповідно до пункту (1) щодо сертифікату, виписаного відповідно до розділу 23(2), Трибунал вирішить, що, застосувавши принципи, які використовує суд при здійсненні судового контролю, Міністр не мав достатньо обґрунтованих мотивів для видачі сертифікату, Трибунал може задовольнити скаргу й анулювати сертифікат.

(4) Якщо в процесі якого-небудь судочинства відповідно до діючого Закону орган державної влади заявляє, що сертифікат, виданий відповідно до розділу 24(3), визначає інформацію, до якої він застосовується шляхом загального її описання, — він відноситься до особливої інформації, будь-який інший учасник розгляду може подати скаргу в Трибунал на підставі того, що сертифікат не стосується інформації, про яку йде мова, а є предметом для ухвалення

інших рішень відповідно до пункту (5), і, отже, сертифікат повинен застосовуватися.

(5) На підставі якої-небудь скарги відповідно до пункту (4), Трибунал може вирішити також, що сертифікат не може застосовуватися.

61. —

(1). Додаток 4 (який містить поправки до Додатку 6 до Закону про захист інформації 1998 року у частині процедури подання скарг) має чинність.

(2). Відповідно, положення Додатку 6 до Закону про захист інформації 1998 року мають чинність (настільки, наскільки вони можуть бути застосовані) щодо скарг відповідно до даної частини Закону.

Частина VI.

АРХІВНІ ДОКУМЕНТИ Й ДОКУМЕНТИ В ДЕРЖАВНОМУ АРХІВІ АБО В ДЕРЖАВНОМУ АРХІВІ ПІВНІЧНОЇ ІРЛАНДІЇ

62. —

(1) Відповідно до даної частини документ стає «архівним документом» після закінчення тридцятирічного періоду, починаючи з наступного року, після року, коли документ був зроблений.

(2) Якщо документи були зроблені в різний термін, але в адміністративних цілях зберігаються разом в одній папці або зібрані разом в якийсь інший спосіб, всі документи в цій папці або зібрані разом в якийсь інший спосіб повинні розглядатися відповідно до даної частини як зроблені тоді, коли був зроблений останній із цих документів.

3) У даній частині термін «рік» означає календарний рік.

63. —

(1) Інформація, що утримується в архівних документах, не може бути закритою інформацією відповідно до розділів 28, 30(1), 32, 33, 35, 36, 37(1)(а), 42 або 43.

(2) Виконання розділу 1(1)(а) щодо архівних документів не повинне вважатися таким, що може передбачати яку-небудь дію, зазначену в розділах 28(3), 33(3), 36(3), 42(2) або 43(3).

(3) Інформація не може бути закритою інформацією на підставі розділу 37(1)(b) після закінчення періоду в шістдесят років, починаючи

з наступного року після року, в якому документ, що містив інформацію, був зроблений.

(4) Інформація не може бути закритою відповідно до розділу 31 після закінчення періоду в сто років, починаючи з наступного року після року, в якому документ, що містить інформацію, був зроблений.

(5) Виконання розділу 1(1)(а) щодо яких-небудь документів не повинне розглядатися після закінчення періоду в сто років, починаючи з наступного року після року, у якому був зроблений документ, що містить інформацію, яка здатна викликати упередженість щодо якого-небудь із питань, перелічених у розділі 31(1).

64. —

(1) Інформація, що зберігається в архівних документах, що перебувають у державному архіві або в державному архіві Північної Ірландії, не може вважатися закритою відповідно до розділів 21 або 22.

(2) Щодо будь-якої інформації, що підпадає під дію розділу 23(1) і зберігається в архівних документах у державному архіві або в державному архіві Північної Ірландії, розділ 2(3) буде діяти без посилання на розділ 23.

65. —

(1) Перш ніж відмовити в задоволенні запити на інформацію, що зберігається в архівних документах і вважається закритою інформацією тільки на підставі положення, не визначеного у розділі 2(3), орган державної влади повинен —

(а) проконсультуватися з Лордом-канцлером, якщо архівний документ відноситься до державних архівів у межах визначення, що міститься в Законі Про державні архіви 1958 року,

(б) проконсультуватися з відповідним Міністром Північної Ірландії, якщо архівний документ відноситься до державних архівів у межах визначення, що міститься в Законі Про державні архіви Північної Ірландії 1923 року.

(2) Даний параграф не застосовується до інформації, про яку мова йде в розділі 66.

66. —

(1) Цей розділ застосовується до будь-якої інформації, що вже зберігається (або, якби вона існувала, то зберігалася б) у переведених державних архівах, крім інформації, що від-

повідальні органи визначили як відкриту відповідно до даного розділу.

(2) Перш ніж визначити —

(а) чи підпадає інформація, якої стосується цей розділ, під дію якого-небудь із положень частини II щодо обов'язку підтвердити або спростувати, або

(б) чи вважається інформація, якої стосується даний розділ, закритою, відповідний архівний орган повинен провести консультації з відповідальним органом.

(3) Якщо інформація, якої стосується цей розділ, підпадає під дію положень частини II щодо обов'язку підтвердити або спростувати, але не підпадає під дію якого-небудь із положень даної частини щодо виконання цього обов'язку, які визначені в пункті (3) розділу 2, будь-які питання щодо застосування пункту (1)(b) даного розділу повинні бути визначені відповідальним органом замість відповідного архівного органу.

(4) Якщо інформація, якої стосується цей розділ, вважається закритою тільки на підставі якого-небудь із положень частини II, не визначених у пункті (3) розділу 2, будь-яке питання щодо застосування пункту (2)(b) даного розділу повинне бути вирішене відповідальним органом замість відповідного архівного органу.

(5) Перш ніж виносити будь-яке рішення на підставі пунктів (3) або (4), якого стосуються пункти (1)(b) або (2)(b) розділу 2, відповідальний орган повинен провести консультації —

(а) з Лордом-канцлером, якщо переведені державні архіви вважаються державними архівами в межах визначення, даного в Законі Про державні архіви 1958 року, а також

(б) з відповідальним Міністром Північної Ірландії, якщо переведені державні архіви вважаються державними архівами в межах визначення, даного в Законі Про державні архіви Північної Ірландії 1923 року.

(6) Якщо відповідальний орган щодо інформації, що підпадає під дію даного розділу, не є (за винятком даного розділу) органом державної влади, до нього необхідно ставитися так, ніби він був органом державної влади відповідно до частин III, IV і V даного Закону в тому, що стосується —

(а) обов'язку, покладеного на нього відповідно до розділу 15(3), а також

(б) будь-якої вимоги надати інформацію, що стосується виконання частини I, у зв'язку

з інформацією, до якої застосовується даний розділ.

67. —

Додаток 5 (що вносить поправки до Закону Про державні архіви 1958 року та до Закону Про державні архіви Північної Ірландії 1923 року) набуває чинності.

Частина VII.
ПОПРАВКИ ДО ЗАКОНУ
ПРО ЗАХИСТ ІНФОРМАЦІЇ 1998 РОКУ

*Поправки, що стосуються
особистої інформації,
яка знаходиться у розпорядженні
органів державної влади*

Розширення поняття «дані»

68. —

(1) Розділ 1 Закону про захист інформації 1998 року (основні інтерпретуючі положення) змінити відповідно до пунктів (2) і (3).

(2) У пункті (1) —

(a) у визначенні «дані» наприкінці параграфа (c) виключити слово «або», а після параграфа (d) вставити: «або»,

(e) є записаною інформацією, якою володіє орган державної влади й не підпадає під дію жодного з пунктів від (a) до (d)»; а також

(b) після визначення «обробки» вставити слова — «„орган державної влади“, що має те ж значення, що й у Законі „Про свободу інформації“ 2000 року»;

(3) Після пункту (4) доповнити текстами (5) і (6) наступного змісту — «(5) У пункті (e) визначення «дані» у пункті (1) посилання на інформацію, якою «володіє» орган державної влади, повинен тлумачитися відповідно до розділу 3(2) Закону «Про свободу інформації» 2000 року.

(6) Якщо Розділ 7 Закону Про інформацію 2000 року перешкоджає застосуванню частин I–V даного Закону щодо певної інформації, якою володіє орган державної влади, то дану інформацію не слід розглядати відповідно до пункту (e) визначення «дані» у пункті (1) як таку, якою володіє орган державної влади».

(4) Розділ 56 даного Закону (заборона видавати деякі документи) після пункту (6) доповнити пунктом (6A) — «(6A) Документ не вважається відповідним документом доти, доки

вона стосується або буде стосуватися тільки персональних даних, що підпадають під дію пункту (e) визначення «дані» у розділі 1(1)».

(5) Таблицю, що наводиться в розділі 71 даного Закону (індекс визначень термінів), після слів, що стосується обробки, доповнити — «орган державної влади Розділ 1(1)».

*Право доступу до неструктурованих
персональних даних, що знаходяться
у розпорядженні органів державної влади*

69. —

(1) У розділі 7(1) Закону «Про захист даних» 1998 року (право на доступ до персональних даних) «розділи 8 і 9» замінити на «розділи 8, 9 і 9A».

Текст даного Закону після розділу 9 доповнити наступним текстом —

*«Неструктуровані персональні дані,
які зберігаються органом державної влади*

9A. —

(1) У даному пункті термін «неструктуровані персональні дані» означає будь-які персональні дані, що підпадають під дію пункту (e) визначення «дані» у розділі 1(1), інші, ніж інформація, записана як частина, або з наміром, що вона стане частиною якої-небудь збірки інформації, що стосується окремих осіб, оскільки збірка складена таким чином, що містить посилання на окремих осіб або посилання на критерії, що стосуються окремих осіб.

(2) Орган державної влади незобов'язаний виконувати пункт (1) розділу 7 щодо яких-небудь неструктурованих персональних даних, крім випадків, коли запит, зроблений відповідно до даного розділу, містить опис даних.

(3) Навіть якщо дані описані суб'єктом даних у його запиті, орган державної влади не зобов'язаний виконувати пункт (1) розділу 7 щодо неструктурованих персональних даних, якщо, за оцінкою органу, вартість виконання даного запиту щодо цих даних перевищить установлені межі.

(4) Пункт (3) не звільняє орган державної влади від обов'язку виконувати пункт (a) розділу 7(1) щодо неструктурованих персональних даних, за винятком того випадку, коли за оцінкою органу вартість виконання цього одного

розділу щодо даних перевищить установлені межі.

(5) У пунктах (3) і (4) термін «установлені межі» означає розмір, що буде визначений розпорядженнями Державного секретаря, а для різних випадків можуть бути передбачені різні суми.

(6) Будь-які оцінки відповідно до даного розділу повинні виконуватися відповідно до правил, визначених у розділі 12(5) Закону «Про свободу інформації» 2000 року».

(3) У розділі 67(5) даного Закону (установлені законодавством способи, що є предметом ухвалення негативного рішення), у пункті (с) слова й цифри «або 9(3)» замінити на «9(3) або 9A(5)».

Винятки, що застосовуються до деяких даних, що написані вручну і знаходяться у розпорядженні органів державної влади

70. —

(1) Текст Закону «Про захист даних» 1998 року після розділу 33 доповнити текстом наступного змісту:

«Дані, що написані вручну і знаходяться у розпорядженні органів державної влади»

33A. — (1) Персональні дані, що підпадають під дію пункту (е) визначення терміну «дані» у розділі 1(1), звільняються від —

- (а) першого, другого, третього, п'ятого, сьомого й восьмого принципів захисту даних,
- (б) шостого принципу захисту даних, за винятком того випадку, коли він стосується прав, якими користуються суб'єкти даних відповідно до розділів 7 і 14,
- (с) розділів від 10 до 12,
- (д) розділу 13, крім випадку, коли він стосується збитку, завданого порушенням розділу 7 або четвертого принципу захисту даних, а також якого-небудь тиску, заподіяного в результаті цього порушення,
- (е) частини III, а також
- (ф) розділу 55.

(2) Персональні дані, що підпадають під дію пункту (е) визначення терміну «дані» у розділі 1(1) і дотичних призначень і звільнень, оплати, дисципліни, виходу на пенсію або інших питань, пов'язаних з персоналом, стосовно —

- (а) служби в якому-небудь роді військ Корони

(б) служби в якій-небудь організації або на підприємстві Корони або якого-небудь органу державної влади, або

(с) служби в якій-небудь організації або на підприємстві, або за службовим контрактом, щодо якої повноваження із здійснення заходів або визначення або схвалення здійснених заходів належать Її Величності, якому-небудь Міністрові Корони, Національній Асамблеї Уельсу, якому-небудь Міністрові Північної Ірландії (згідно змісту Закону «Про свободу інформації» 2000 року) або якому-небудь органу державної влади, також звільняються від інших принципів захисту даних й інших положень частини II».

(2) У розділі 55 даного Закону (незаконне одержання персональних даних тощо) у пункті (8) текст після «розділу 28» доповнити «або 33A».

(3) У частині III Додатку 8 до даного Закону (винятки застосовуються після 23 жовтня 2001 року, але до 24 жовтня 2007 року) після розділу 14 додати текст наступного змісту —

«14A. — (1) Цей розділ стосується персональних даних, які підпадають під дію пункту (е) визначення терміну «дані» у розділі 1(1) і не підпадають під дію розділу 14(1)(а), але не відносяться до даних, що написані вручну розбірливо, до яких застосовуються винятки в розділі 16.

(2) Протягом другого перехідного періоду дані, до яких застосовується даний розділ, звільняються від дії —

(а) четвертого принципу захисту даних, а також

(б) розділу 14 від пункту (1) до пункту (3)».

(4) У Додатку 13 до даного Закону (зміни до Закону, що набули чинності до 24 жовтня 2007 року) у пункті (4)(b) розділу 12A даного Закону, як зазначено у розділі 1, після «розділу 14» додається «або 14A».

Дані, які можуть бути зареєстровані відповідно до частини III Закону «Про захист даних» 1998 року

71. —

Розділ 16(1) Закону «Про захист інформації» 1998 року (дані, що належать реєстрації) перед словом «і» наприкінці пункту (f) доповнити текстом наступного змісту: —

«(ff) якщо контролером даних є орган державної влади, для затвердження даного факту».

*Можливості доступу проігноровані
відповідно до чинного Закону
з метою забезпечення таємності*

72. —

У розділі 34 Закону «Про захист інформації» 1998 року (інформація, відкрита громадськості відповідно до акту законодавства) текст після слів «акт законодавства» доповнити: «інший, ніж законодавчий акт, про який йде мова в Законі «Про свободу інформації» 2000 року».

Інші поправки

*Подальші поправки до Закону
«Про захист інформації» 1998 року*

73. —

Додаток 6 (що стосується подальших виправлень до Закону «Про захист інформації» 1998 року) набуває чинності.

Частина VIII.

РІЗНЕ І ДОДАТКОВЕ

74. —

(1) У даному розділі термін «Орхуська Конвенція» означає Конвенцію, підписану в Орхусі (Данія) 25 червня 1998 року, про доступ до інформації, участі громадськості в процесі ухвалення рішень і доступі до правосуддя з питань щодо навколишнього середовища.

(2) Відповідно до даного розділу «інформаційні положення» Орхуської Конвенції — це Розділ 4 у сукупності із розділами 3 і 9 у частинах, з нею пов'язаних.

(3) Державний секретар може, шляхом введення постанов, передбачити положення, які він вважає доцільними, —

(а) з метою впровадження інформаційних положень Орхуської Конвенції або будь-яких виправлень до них, зроблених відповідно до розділу 14 Конвенції, а також

(б) з метою з'ясування нових питань, які мають відношення до впровадження цих положень або якого-небудь із цих виправлень.

(4) Постанови відповідно до пункту (3) можуть, зокрема —

(а) дозволити брати плату за надання інформації відповідно до них,

(б) передбачити постановами, що будь-яке зобов'язання про розкриття інформації, набуває чинності незважаючи на будь-який акт законодавства або положення Закону,

(с) передбачити положення, відповідно до якого Державний секретар повинен розробити кодекс поведінки,

(д) передбачити, щоб розділи 47 і 48 застосовувалися щодо цього кодексу з такими змінами, які можуть бути чітко визначені,

(е) передбачити, щоб кожне з положень частин IV і V застосовувалося з такими змінами, які можуть бути визначені постановами щодо виконання кожної з їх вимог, а також

(ф) мати такі перехідні положення (включаючи зміну будь-якого акту законодавства), які є доцільними на думку Державного секретаря.

(5) Цей розділ набуває чинності одночасно з розділом 80.

75. —

(1) Якщо, стосовно будь-якого нормативного акту законодавства, що забороняє розкриття інформації, якою володіє орган державної влади, у Державного секретаря складеться думка, що відповідно до розділу 44(1)(а) зазначений акт може перешкодити розкриттю інформації відповідно до розділу 1, Державний секретар може своїм наказом скасувати або змінити цей акт із метою скасування або пом'якшення такої заборони.

(2) У пункті (1) —

термін «акт законодавства» означає —

(а) будь-який акт, що є частиною якого-небудь закону, прийнятого до або під час тієї ж сесії, що і даний Закон, або

(б) будь-який акт, що міститься у законодавстві або підзаконних актах Північної Ірландії, прийнятих або розроблених до прийняття даного Закону;

термін «інформація» містить у собі також і незаписану інформацію.

(3) Наказ відповідно до даного розділу може здійснити все або дещо з наступного —

(а) здійснити такі зміни до актів законодавства, які, на думку Державного секретаря, є ситуативними або епізодичними щодо поправок до акту, що містять його заборону або скасування,

- (b) містити перехідні положення й застереження, які є доцільними на думку Державного секретаря,
 (c) передбачити різні положення для різних випадків.

76. —

(1) Комісар може розкрити особі, що зазначена в першому стовпчику наведеної нижче Таблиці, будь-яку інформацію, отриману Комісаром або передану йому відповідно до чинного Закону або Закону «Про захист інформації» 1998 року або в межах їхнього виконання, якщо, на думку Комісара, інформація стосується питання, що може бути предметом розслідування, проведеного цією особою відповідно до акту законодавства, зазначеного щодо цієї особи в другому стовпчику Таблиці.

Таблиця

Омбудсмен	Акти законодавства
Парламентський Комісар з питань адміністрації	Закон Про Парламентарного Комісара 1967 року (с. 13)
Комісар з питань охорони здоров'я в Англії	Закон Про Комісара з питань охорони здоров'я 1993 року (с. 46)
Комісар з питань охорони здоров'я в Уельсі	Закон Про Комісара з питань охорони здоров'я 1993 року (с. 46)
Комісар з питань охорони здоров'я в Шотландії	Закон Про Комісара з питань охорони здоров'я 1993 року (с. 46)
Місцевий Комісар відповідно до розділу 23(3) Закону про місцеву адміністрацію 1974 року	Частина III Закону про місцеву адміністрацію 1974 року (с. 7)
Комісар з питань місцевої адміністрації в Шотландії	Частина II Закону про місцеву адміністрацію (Шотландія) 1975 року (с. 30)
Шотландський Парламентарний Комісар з питань управління	Шотландський Закон 1998 року (Тимчасові й перехідні положення) (Скарги на погане управління) Наказ 1999 року (S.I. 1999/1351)

Омбудсмен Адміністрації Уельсу	Додаток 9 до Закону про Уряд Уельсу 1998 року (с. 38)
Комісар Північної Ірландії для роботи зі скаргами	Про Комісара для роботи зі скаргами (Північна Ірландія) Наказ 1996 року (S.I. 1996/1297 (N.I. 7))
Омбудсмен Асамблеї Північної Ірландії	Про Омбудсмена (Північна Ірландія) Наказ 1996 року (S.I. 1996/1298 (N.I. 8))

(2) Додаток 7 (що містить поправки, які стосуються інформації, що є відкритою для омбудсмена відповідно до пункту (1), і розкриття інформації омбудсменом Комісарові) набуває чинності.

77. —

(1) Якщо —

- (a) запит на інформацію був направлений до органу державної влади, а також
 (b) відповідно до розділу 1 чинного Закону або розділу 7 Закону Про захист інформації 1998 року, аплікант буде мати право (за умови сплати визначеної суми) на одержання якої-небудь інформації відповідно до даного розділу, будь-яка особа, якої стосується даний розділ, зробить порушення, якщо змінить, зіпсує, заблокує, зробить підчищення, знищить або сховає який-небудь документ, яким володіє орган державної влади, з метою перешкодити розкриттю цим органом всієї або якої-небудь частини інформації, на одержання якої аплікант, має право.

(2) Пункт (1) застосовується до органу державної влади і будь-якої особи, що є співробітником, чиновником або суб'єктом підпорядкування цього органу.

(3) Особа, винна в порушенні відповідно до даного розділу, засуджена в порядку загального судочинства, зобов'язана сплатити штраф, що не буде перевищувати рівень 5 за стандартною шкалою.

(4) Розгляд справи про порушення відповідно до даного розділу може бути розпочатий тільки —

- (a) Комісаром або Генеральним Прокурором або за узгодженням з останнім в Англії або Уельсі,
- (b) Комісаром або Генеральним Прокурором у Північній Ірландії або за узгодженням з останнім у Північній Ірландії.

78. —

Ніщо у чинному Законі не повинне обмежувати повноваження органу державної влади на розкриття інформації, якою він володіє.

79. —

Якщо яка-небудь інформація, передана органом державної влади апліканту, відповідно до розділу 1, надійшла до органу державної влади від третьої особи, то передача будь-якої дифамації, що присутня в інформації, не підлягає розголошенню, окрім випадків, коли розкриття інформації відбувається зловмисно.

80. —

(1) Жоден наказ не повинен видаватися відповідно до розділів 4(1) або 5 щодо якого-небудь органу, зазначеного в пункті (2); а повноваження, надані відповідно до розділу 74(3), не містять у собі право розробляти положення про інформацію, що зберігається цими органами.

(2) До органів, про які йде мова в пункті (1), відносяться наступні —

- (a) Парламент Шотландії,
- (b) будь-яка частина Адміністрації Шотландії,
- (c) Корпоративний орган Парламенту Шотландії або
- (d) будь-який орган державної влади Шотландії, що має змішані функції або не має ніяких закріплених функцій (відповідно до Закону Шотландії 1998 року).

81. —

(1) Відповідно до чинного Закону до кожного департаменту Уряду необхідно ставитися як до особи, що функціонує окремо від інших департаментів уряду.

(2) Пункт (1) не дає права —

- (a) департаменту Уряду, що не є департаментом Північної Ірландії, заявляти, що з метою виконання розділу 41(1)(b) розкриття ним якої-небудь інформації буде являти собою порушення таємності, що

надає право судового розгляду з боку іншого департаменту Уряду (крім департаменту Північної Ірландії), або

- (b) департаменту Північної Ірландії заявляти із цією метою, що розкриття ним якої-небудь інформації буде являти собою порушення таємності, що надає право судового розгляду з боку іншого департаменту Північної Ірландії.

(3) Департамент Уряду не підлягає судовому розгляду відповідно до чинного Закону, але розділ 77 і параграф 12 Додатку 3 стосуються особи, що перебуває на державній службі Корони, так само, як вони стосуються будь-якої іншої особи.

(4) Положення, уточнені в пункті (3), також стосуються особи, що виступає від імені однієї з палат Парламенту або від імені Асамблеї Північної Ірландії, так само, як вони стосуються будь-якої іншої особи.

82. —

(1) Будь-які повноваження Державного секретаря видавати накази або постанови відповідно до чинного Закону повинні виконуватися за допомогою підзаконного акту.

(2) Підзаконний Акт включає (окремо або в сукупності з іншими положеннями) —

(a) наказ відповідно до розділів 5, 7(3) або (8), 53(1)(a)(iii) або 75, або

(b) постанови відповідно до розділів 10(4) або 74(3), не може діяти до того, як проект цього акту буде представлений і схвалений резолюцією кожної з палат Парламенту.

(3) Підзаконний Акт, що містить (окремо або в сукупності з іншими положеннями) —

(a) наказ відповідно до розділу 4(1), або

(b) постанови відповідно до якого-небудь положення чинного Закону, не зазначеного в пункті (2)(b), і яке не підпадає під вимоги пункту (2), проект акту, що повинен бути представлений для схвалення резолюцією кожної з палат Парламенту, підлягає анулюванню відповідно до резолюції кожної з палат Парламенту.

(4) Наказ відповідно до розділу 4(5) повинен бути представлений Парламенту після його підготовки.

(5) Якщо проект наказу відповідно до розділу 5 або 7(8) буде, крім даного розділу, розглядатися відповідно до Регламенту в якій-небудь із палат Парламенту як гібридний підзаконний

акт, він повинен бути розглянутий так, ніби він не був таким актом.

83. —

(1) У чинному Законі термін «орган державної влади Уельсу» означає —

(а) будь-який орган державної влади, що перебуває в списку частин II, III, IV або VI Додатку 1 і чиї функції можуть виконуватися тільки або переважно в Уельсі або щодо нього, крім виняткового органу, або

(б) будь-який орган державної влади, що є допоміжним органом Асамблеї, як визначено розділом 99(4) Закону Про уряд Уельсу 1998 року.

(2) У параграфі (а) пункту (1) термін «винятковий орган» означає орган державної влади, створений наказом Державного секретаря для виконання ролі виняткового органу відповідно до даного пункту.

(3) Перш ніж видати наказ відповідно до пункту (2), Державний секретар повинен провести консультації з Національною Асамблеєю Уельсу.

84. —

У чинному Законі, за винятком тих випадків, коли цього вимагає контекст, —

термін «аплікант» стосовно запиту на інформацію означає особу, що подала запит;

термін «відповідний Міністр Північної Ірландії» означає Міністра Північної Ірландії, відповідального за Департамент культури, мистецтв і відпочинку в Північній Ірландії;

термін «відповідний архівний орган» у відношенні переведених державних архівів має значення, визначене в розділі 15(5);

термін «орган» містить у собі будь-яку некоорпоративну асоціацію;

термін «Комісар» означає Комісара з інформації;

термін «повідомлення про рішення» має значення, визначене у розділі 50;

термін «обов'язок підтвердити або спростувати» має значення, визначене в розділі 1(6);

термін «законодавчий акт» містить у собі законодавчий акт у законодавстві Північної Ірландії;

термін «повідомлення про виконання» має значення, визначене в розділі 52;

термін «виконавчий комітет» щодо Національної Асамблеї Уельсу має те ж значення, що й у Законі Про уряд Уельсу 1998 року;

термін «закрита інформація» означає інформацію, що є закритою відповідно до якого-небудь із положень частини II;

термін «повідомлення про оплату» має значення, визначене в розділі 9(1);

термін «департамент Уряду» містить у собі департамент Північної Ірландії, Судову службу Північної Ірландії та будь-який інший орган або установу, які виконують установлені законом функції від імені Корони, але не включають —

(а) жоден з органів, зазначених у розділі 80(2),

(б) Службу Безпеки, Секретну службу розвідки або Штаб урядового зв'язку або

(с) Національну Асамблею Уельсу;

«інформація» (відповідно до розділів 51(8) і 75(2)) означає інформацію, записану в будь-якій формі;

«інформаційне повідомлення» має значення, визначене в розділі 51;

«Міністр Корони» має те ж значення, що й у Законі «Про Міністрів Корони» 1975 року;

«Міністр Північної Ірландії» включає Першого Міністра й заступника Першого Міністра Північної Ірландії;

«орган державної влади Північної Ірландії» означає будь-який орган державної влади, крім Асамблеї Північної Ірландії або департаменту Північної Ірландії, чиї функції виконуються тільки або переважно в Північній Ірландії або щодо неї і стосуються тільки або переважно делегованих справ;

«приписаний» означає «приписаний постановами Державного секретаря»;

«орган державної влади» має значення, визначене в розділі 3(1);

«державні архіви» означає державні архіви в розумінні Закону «Про державні архіви» 1958 року або державні архіви відповідно до Закону «Про державні архіви Північної Ірландії» 1923 року;

«схема публікації» має значення, визначене в розділі 19;

«запит на інформацію» має значення, визначене в розділі 8;

«відповідальний орган» щодо переведених державних архівів має значення, визначене в розділі 15(5);

«спеціальні пункти» означає пункти збройних сил Корони, за підтримку боекдатності яких несе відповідальність Директор спеціальних підрозділів, або підрозділів, переданих йому в тимчасове оперативне підпорядкування;

«підзаконні нормативні акти» має значення, визначене в пункті (1) розділу 21 Закону «Про інтерпретації» 1978 року, за винятком того, що визначення цього терміну в даному розділі діє так, начебто Закон включає й законодавство Північної Ірландії;

«делеговані справи» у відношенні Північної Ірландії має значення, визначене в розділі 4(1) Закону «Про Північну Ірландію» 1998 року;

«переведені державні архіви» має значення, визначене в розділі 15(4);

«Трибунал» означає Інформаційний Трибунал;

«орган державної влади Уельсу» має значення, визначене в розділі 83.

85. —

За рахунок коштів, що виділяються Парламентом, повинні оплачуватися —

- (a) будь-яке збільшення витрат Державного секретаря, пов'язане з чинним Законом, щодо Комісара, Трибуналу або членів Трибуналу,
- (b) будь-які адміністративні витрати Державного секретаря, пов'язані з чинним Законом,
- (c) будь-які інші витрати, пов'язані з виконанням чинного Закону Міністрами Корони або департаментами Уряду, або однієї з палат Парламенту, а також
- (d) будь-яке збільшення сум, пов'язане з виконанням чинного Закону, що відповідно до якого-небудь іншого закону виплачуються із коштів, виділених таким чином.

86. —

Додаток 8 (скасування) набуває чинності.

87. —

(1) Наступні положення даного Закону набувають чинності від дня його ухвалення —

- (a) розділи від 3 до 8 і Додаток 1;
- (b) розділ 19 у частині, що стосується ухвалення схем публікації;
- (c) розділ 20 у частині, що стосується ухвалення й підготовки Комісаром моделі схем публікації;

(d) розділ 47 від пункту (2) до пункту (6);

(e) розділ 49;

(f) розділ 74;

(g) розділ 75;

(h) розділи від 78 до 85 і Даний розділ;

(i) розділи 2 і від 17 до 22 Додатку 2 (а також розділ 18(4) в частині, що стосується цих розділів);

(j) розділ 4 Додатку 5 (а також розділ 67 у частині, що стосується даного розділу);

(k) розділ 8 Додатку 6 (а також розділ 73 у частині, що стосується даного розділу);

(l) Частина I Додатку 8 (а також розділу 86 у частині, що її стосується), а також

(m) всі положення чинного Закону в частині надання повноважень видати наказ, постанови або кодекс поведінки.

(2) Наступні положення даного Закону набувають чинності через два місяці, після ухвалення даного Закону —

(a) розділ 18(1);

(b) розділ 76 і Додаток 7;

(c) розділи 1(1), 3(1), 4, 6, 7, 8(2), 9(2), 10(a), 13(1) і (2), 14(a) і 15(1) та (2) Додатку 2 (і розділ 18(4) у частині, що стосується цих положень), а також

(d) Частина II Додатку 8 (і розділ 86 у тому, що стосується даної частини).

(3) За винятками, що передбачені пунктами (1) і (2), даний Закон набуває чинності через п'ять років з моменту, коли він був ухвалений, або в будь-який день перед завершенням цього терміну, визначений наказом Державного секретаря; також, можуть бути визначені різні дати набуття чинності для різних цілей.

(4) Наказ, виданий відповідно до пункту (3), може включати такі перехідні положення й застереження (включаючи положення, що можуть набути чинності по закінченні терміну, зазначеного в цьому розділі), які Державний секретар вважатиме доцільними.

(5) Протягом дванадцяти місяців починаючи від дня, коли даний Закон буде ухвалений, і протягом кожного наступного терміну у дванадцять місяців, починаючи від цього дня й закінчуючи першим днем набуття чинності всіх положень даного Закону, Державний секретар повинен —

- (a) підготувати звіт з викладом своїх пропозицій щодо повного набуття чинності тих положень даного Закону, які ще не повністю набули чинності, а також
- (b) подати копію цього звіту до кожної Палати парламенту.

88. —

(1) Даний Закон можна цитувати як Закон «Про свободу інформації» 2000 року.

(2) Відповідно до пункту (3) чинність даного Закону поширюється на Північну Ірландію.

(3) Поправки або скасування будь-якого акту законодавства даним Законом має таку ж сферу впливу, що й цей акт законодавства.

Додаток 3 ПРАВО НА ПРОНИКНЕННЯ ТА ІНСПЕКЦІЮ

Видача ордерів

1. —

(1) Якщо окружний суддя буде переконаний інформацією, що передана йому під присягою Комісаром, у тім, що є серйозні підстави для підозри —

- (a) що орган державної влади не виконав або не виконає —
 - (i) яких-небудь вимог частини II цього Закону,
 - (ii) повідомлення про рішення, що вимагає, щоб заходи були прийняті, або
 - (iii) інформаційного повідомлення або повідомлення про примусове виконання або
- (b) що порушення відповідно до розділу 77 було зроблено або відбувається, й що докази такої бездіяльності або порушення повинні бути знайдені в приміщенні, зазначеному в інформації, він може, як зазначено в параграфі 2, видати ордер Комісарові.

(2) Ордер, виписаний відповідно до пункту (1), наділяє Комісара або кого-небудь із його посадових осіб або службовців правом протягом семи днів від дня видачі ордера —

- (a) увійти в приміщення й обшукати його;

- (b) уважно оглянути й вилучити будь-який документ або інші матеріали, знайдені в приміщенні, що обшукується, які можуть стати доказами, як зазначено в даному розділі, а також
- (c) уважно оглянути, перевірити, включити й перевірити роботу будь-якого устаткування, знайденого в приміщенні, що обшукується, де може бути записана інформація, якою володіє орган державної влади.

2. —

(1) Суддя не повинен виписувати ордер відповідно до даного Додатку, якщо він не переконується —

- (a) у тому, що Комісар направив письмове повідомлення за сім днів особі, що займає приміщення, про яке йде мова, вимагаючи доступу до приміщення, а також
- (b) у тому, що —
 - (i) доступ вимагався в розумний час, а відмова була дана без серйозних на те причин, або
 - (ii) хоча проникнення в приміщення й було дозволено, проте особа, що займає приміщення, без вагомих причин відмовилася виконати вимогу Комісара або кого-небудь із його посадових осіб або службовців, дозволити Комісарові або кому-небудь із його посадових осіб або службовців виконати кожен з дій, зазначених у параграфі 1(2), а також

(c) у тому, що особу, яка займає приміщення, після відмови було сповіщено Комісаром про звернення за ордером і що причини необхідності виписати ордер були повідомлені судді.

(2) Пункт (1) не повинен застосовуватися, якщо суддя переконується в тому, що даний випадок дійсно ставиться до розряду термінових або що виконання цих положень не дасть можливості проникнути на об'єкт.

3. —

Суддя, що видає ордер відповідно до даного Додатку, повинен також видати дві засвідчені копії ордера.

Виконання ордерів

4. —

Особа, що виконує ордер, виданий відповідно до даного Додатку, може, якщо буде потреба, вдатися до використання сили в розумних межах.

5. —

Ордер, виданий відповідно до даного Додатку, повинен бути виконаний у денний час, крім випадку, коли в особи, що виконує ордер, є підстави підозрювати, що свідoctва, про які йде мова, не будуть знайдені, якщо ордер буде виконуватися саме так.

6. —

(1) Якщо приміщення, щодо якого виданий ордер відповідно до даного Додатку, зайнято органом державної влади і яка-небудь посадова особа або службовець присутній при виконанні обшуку відповідно до ордеру, необхідно пред'явити йому ордер і надати його копію; однак якщо такої посадової особи або службовця немає, то копію ордеру необхідно залишити в приміщенні на видному місці.

(2) Якщо приміщення, щодо якого виданий ордер відповідно до даного Додатку, зайнято іншою особою, а не органом державної влади, і вона присутня при виконанні обшуку відповідно до ордеру, необхідно пред'явити їй ордер і надати його копію; однак якщо дана особа відсутня, то копію ордеру необхідно залишити в приміщенні на видному місці.

7. —

(1) Особа, що конфіскує що-небудь під час проведення обшуку за виконання ордеру, виданому відповідно до даного Додатку, повинна виписати квитанцію про конфіскацію, якщо його про це попросять.

(2) Що-небудь конфісковане в такий спосіб може утримуватися настільки довго, наскільки це необхідно з урахуванням всіх обставин, але особа, що займає приміщення, про яке йде мова, повинна одержати копію опису всього, що було конфісковано, якщо вона про це попросить, а особа, що проводить обшук відповідно до ордеру, вважатиме, що це можливо зробити без зайвої затримки.

Матеріали, які звільняються від інспекції й вилучення

8. —

Повноваження на інспекцію й вилучення, надані ордером, що виданий відповідно до даного Додатку, не діють щодо інформації, яка вважається закритою інформацією на підставі розділів 23(1) або 24(1).

9. —

(1) Відповідно до положень даного параграфа повноваження на інспекцію й вилучення, надані ордером, що виданий відповідно до даного Додатку, не поширюються на —

(a) яке-небудь спілкування між професійним юрисконсультom і його клієнтом у зв'язку з наданням їм юридичної рекомендації своєму клієнтові щодо його обов'язків, зобов'язань або прав відповідно до чинного Закону або

(b) яке-небудь спілкування між професійним юрисконсультom і його клієнтом або між таким консультантом або його клієнтом і якою-небудь іншою особою, що відбувається у зв'язку з чинним Законом, в очікуванні пов'язаного з ним розслідування або є результатом такого розслідування (включаючи розслідування в Трибуналі), а також для цілей такого розслідування.

(2) Пункт (1) стосується також —

(a) будь-якої копії або будь-якого іншого документу зазначеного вище спілкування, а також

(b) будь-якого документа або статті, долученої або згаданої під час цього спілкування, якщо це було зроблено у зв'язку з наданням якої-небудь рекомендації або, можливо, у зв'язку з розслідуванням, в очікуванні його, а також для цілей такого розслідування, як було згадано.

(3) Даний параграф не стосується будь-чого у володінні якої-небудь особи, крім професійного юрисконсульта або його клієнта або чого-небудь, що ховається з метою сприяння злочинним цілям.

(4) У даному розділі посилення на клієнта професійного юрисконсульта включають посилення на будь-яку особу, що представляє такого клієнта.

10. —

Якщо особа, що займає яке-небудь приміщення, щодо якого виданий ордер відповідно до даного Додатку, протестує проти інспектування або вилучення яких-небудь матеріалів, мотивуючи це тим, що вони частково складаються з матеріалів, на які не поширюються повноваження ордера, то така особа повинна, якщо цього буде вимагати службовець, що виконує обшук відповідно до ордера, надати копії матеріалу, на який поширюється дія повноважень.

Повернення ордера

11. —

Ордер повинен бути повернений відповідно до даного Додатку до суду, де він був виданий —

- (а) після виконання, або
- (б) якщо дії, визначені ордером, не були виконані в межах часу, що призначений для виконання;

і особа, якій доручено виконувати дії, визначені таким ордером, повинна поставити на ньому своє підтвердження того, які саме повноваження були нею виконані відповідно до даного ордеру.

Порушення

12. —

Будь-яка особа, що —

- (а) навмисно заважає службовцю, що виконує дії, визначені ордером, що виданий відповідно до даного Додатку, або
- (б) без серйозних причин на те не надає необхідної допомоги службовцю, що виконує дії, визначені ордером, вважається такою, що вчинила правопорушення.

Судна, автомобілі тощо

13. —

У даному Додатку термін «приміщення» містить у собі будь-яке судно, автомобіль, літак або транспортний засіб на повітряній подушці, а посилання на особу, що займає яке-небудь приміщення, включає посилання на особу, відповідальну за яке-небудь судно, автомобіль, літак або транспортний засіб на повітряній подушці.

Шотландія та Північна Ірландія

14. —

При застосуванні даного Додатку в Шотландії —

- (а) будь-яке посилання на окружного суддю замінюються посиланням на шерифа, а також
- (б) будь-яке посилання на інформацію під присягою замінюються посиланням на свідоцтво під присягою.

15. —

При застосуванні даного Додатку в Північній Ірландії —

- (а) будь-яке посилання на окружного суддю замінюються посиланням на суддю графства, а також
- (б) будь-яке посилання на інформацію під присягою замінюються посиланням на скаргу під присягою.

Додаток 4.

ПРОЦЕДУРА АПЕЛЯЦІЇ: ПОПРАВКИ ДО ДОДАТКУ 6 ЗАКОНУ ПРО ЗАХИСТ ДАНИХ 1998 РОКУ

Склад трибуналу у справах національної безпеки

1. —

У пункті 2 (1) Додатку 6 до Закону про захист даних 1998 (склад Трибуналу у справах національної безпеки), в кінці додається «або в розділі 60 (1) або (4) Закону «Про свободу інформації» 2000 року.

2. —

Розділі 3 цього Додатку замінити наступним чином — «3. — Трибунал повинен складатися в установленому порядку — (а) Для звернення в розділі 28 (4) або (6) у будь-якому випадку, коли застосування пункту 6 (1) виключається правилами відповідно до пункту 7 або (б) для апеляції в розділі 60 (1) або (4) Закону «Про свободу інформації» 2000 року якщо трибунал складається з трьох осіб, призначених відповідно до пункту 2 (1), один з них призначається Лордом-канцлером, для головування».

Склад трибуналу в інших справах

3. —

(1) До розділу 4 цього Додатку (склад трибуналу в інших випадках) вносяться наступні зміни:

(2) Після пункту (1) додати пункт — «(1а) за умови дотримання всіх правил, відповідно до розділу 7, трибунал повинен складатися в установленому порядку для апеляції в розділі 57 (1) або (2) Закону «Про свободу інформації» 2000 року, якщо він складається з — (а) голови або заступника голови (який головує), і (b) рівної кількості членів, що призначаються відповідно до пунктів (aa) і (bb) розділу 6 (6)».

(3) В підпункті (2), після «(1)» додати «або (1а)».

Правила процедури

4. —

(1) До розділу 7 цього Додатку (правила процедури) вносяться наступні зміни.

(2) У пункті (1), після слова «регулювання» додати «регулювання — (а) здійснення права на оскарження відповідно до (i) розділів 28 (4) та (6) і 48, а також (ii) розділу 57 (1) та (2) і розділу 60 (1) та (4) Закону «Про свободу інформації» 2000 року, і (b) практики і процедури трибуналу».

(3) У пункті (2), після підпункту (a) додати підпункт — «(aa) для об'єднання справ будь-якої іншої особи, як сторони у будь-якій справі за апеляцією відповідно до Закону «Про свободу інформації» 2000 року; (ab) для слухання апеляції відповідно до цього Закону з апеляцією відповідно до Закону «Про свободу інформації» 2000 року».

Додаток 5.

ПОПРАВКИ ДО ЗАКОНОДАВСТВА
ПРО ДЕРЖАВНІ АРХІВИ
ЧАСТИНА І ПОПРАВКИ ДО ЗАКОНУ
«ПРО ДЕРЖАВНІ АРХІВИ» 1958 РОКУ

*Функції Консультативної ради
з питань державних архівів*

1. —

У розділі 1 Закону «Про державні архіви» 1958 року (загальна відповідальність лорда-канцлера за державні архіви), після пункту (2)

додається пункт — «(2A) питання, за якими Консультативна рада з питань державних архівів може порадижити Лорду-Канцлеру включити питання, пов'язані із застосуванням Закону «Про свободу інформації» 2000 року щодо інформації, яка міститься в державних архівах, і є архівними документами відповідно до змісту частини VI цього Закону».

Доступ до державних архівів

2. —

(1) До розділу 5 цього Закону (доступ до державних архівів) внесено зміни відповідно до цього пункту.

(2) пункти (1) і (2) вилучаються.

(3) Пункт (3) замінюється наступним — «(3) На Хранителя Державних архівів покладається обов'язок забезпечити прийнятні умови, доступні громадськості для перевірки та отримання копій тих архівних документів у Державному архіві, що підлягають оприлюдненню відповідно до Закону «Про свободу інформації» 2000 року.»

(4) Пункт (4), а також текст у пункті (5) від слів «і за умови» і до кінця — вилучається.

3. —

Додаток 2 цього Закону (положення, що забороняють розголошення інформації, отриманої від громадськості) вилучається.

*Повноваження розширити поняття
«архівні документи»*

4. —

У Додатку 1 до цього Закону (визначення «архівні документи») після таблиці в кінці розділу 3 додається —

«3A (1) Її Величність може Наказом в Раді змінити таблицю в кінці пункту 3 цього Регламенту, додаючи до будь-якої частини таблиці запис, стосовно будь-якого органу або установи —

(а) яка, на той час, коли Наказ був виданий, відповідно до Додатку 2 до Закону «Про Парламентського Комісара» 1967 року (департаменти і т. ін., як суб'єкт розслідування), або

(б) щодо яких в той час запис міг бути зроблений у Додатку 2 до цього закону Наказом в Раді відповідно до розділу 4

цього Закону (який надає повноваження вносити поправки до Додатку).

(2) Наказ у Раді відповідно до цього пункту, може стосуватися певного органу чи установи або органів та установ, що підпадають під визначений опис.

(3) Наказ у Раді відповідно до цього пункту, підлягає анулюванню відповідно до резолюції кожної з палат парламенту.»

ЧАСТИНА II.
ПОПРАВКИ ДО ЗАКОНУ
«ПРО ДЕРЖАВНІ АРХІВИ»
(ПІВНІЧНА ІРЛАНДІЯ)
1923 РОКУ

5. —

Після розділу 5 Закону «Про державні архіви» (Північна Ірландія) 1923 р. (зберігання документів в Державних архівах що стосуються опікунів чи інших осіб) додається розділ —

«5А. Доступ до державних архівів

На заступника Хранителя державних архівів Північної Ірландії покладається обов'язок забезпечити прийнятні умови, доступні громадськості для перевірки та отримання копій тих архівних документів у Державному архіві Північної Ірландії, що підлягають оприлюдненню відповідно до Закону «Про свободу інформації» 2000 року.»

Додаток б.
НАСТУПНІ ПОПРАВКИ ДО ЗАКОНУ
ПРО ЗАХИСТ ІНФОРМАЦІЇ 1998

*Вимога контролера даних надати йому
додаткову інформацію*

1. —

У розділі 7 Закону Про захист інформації 1998 року (право доступу до персональних даних) пункт (3) викласти в наступній редакції —

«(3) Якщо контролер даних —

- (а) маючи вагомі причини, просить надати йому додаткову інформацію для того, щоб переконатися щодо особистості особи, що робить запит відповідно до даного розділу, і знайти інформацію, що вимагає ця особа, а також
- (б) проінформував дану особу про цю вимогу, то контролер даних не зобов'язаний

задовольнити вимогу, якщо додаткова інформація не була йому надана».

Парламент

2. —

Після розділу 35 доповнити даний Закон розділом 35А —

«Парламентські привілеї

35А. — Персональні дані звільняються від застосування —

- (а) першого принципу захисту даних лише тією мірою, у якій він повинен узгоджуватися з умовами, що містяться в Додатках 2 і 3,
- (б) другого, третього, четвертого й п'ятого принципів захисту даних,
- (с) розділу 7 і
- (д) розділів 10 і 14 від пункту (1) до пункту (3), якщо звільнення потрібне з метою запобігання порушення привілеїв який-небудь із палат Парламенту».

3. —

Після розділу 63 доповнити даний Закон розділом 63А —

«Звернення до Парламенту

63А. — (1) Відповідно до наступних положень даного розділу й розділу 35А чинний Закон стосується обробки персональних даних однієї з палат Парламенту або від її імені так само, як він стосується обробки персональних даних іншими особами.

(2) Якщо цілі, заради яких які-небудь персональні дані обробляються або будуть оброблятися, і спосіб, яким це робиться, визначаються Палатою Громад або від її імені, то контролером даних стосовно даних відповідно до чинного Закону повинен бути Штатний службовець цієї Палати.

(3) Якщо цілі, заради яких які-небудь персональні дані обробляються або будуть оброблятися й спосіб, яким це робиться, визначаються Палатою Лордів або від її імені, то контролером даних відповідно до чинного Закону повинен бути Штатний службовець цієї Палати.

(4) Ніщо в пунктах (2) або (3) не передбачає, що Штатний службовець Палати Громад або Штатний службовець Палати Лордів підлягають судовому переслідуванню відповідно до чинного Закону, проте параграф 12 розділу 55 Додатку 9 повинен застосовуватися до особи,

що діє від імені якої-небудь із палат Парламенту, так само, як вони застосовуються до будь-якої іншої особи».

4. —

У Додатку 2 до даного Закону (умови, що мають відношення до цілей першого принципу захисту даних) параграф 5 після пункту (а) доповнити новим пунктом (аа) наступного змісту —

«(аа). для виконання будь-яких функцій кожної з палат Парламенту,».

5. —

У Додатку 3 до даного Закону (умови, що мають відношення до цілей першого принципу захисту даних: обробка засекречених персональних даних) параграф 7 після пункту (а) доповнити новим пунктом (аа) наступного змісту —

«(аа). для виконання будь-яких функцій з палат Парламенту».

Почесті

6. —

У Додатку 7 до даного Закону (різні винятки) параграф 3(b) (почесті) після слова «честь» доповнити словами «або гідність».

Законні професійні привілеї

7. —

У параграфі 10 даного Додатку (законні професійні привілеї) слова «або, у Шотландії, конфіденційність між клієнтом і професійним юрисконсульттом,» замінити словами «або, у Шотландії, конфіденційність спілкування».

Розширення сфери перехідних винятків

8. —

У Додатку 14 до даного Закону (перехідні положення), у параграфі 2(1) (що дозволяє перехідні винятки щодо заборони обробки без реєстрації тих, що зареєстровані відповідно до Закону Про захист інформації 1984 року)

слова «або, якщо раніше 24 жовтня 2001 року» вилучити.

Додаток 7. РОЗКРИТТЯ ІНФОРМАЦІЇ ОМБУДСМЕНОМ

Парламентський Комісар з адміністрації

1. —

Наприкінці розділу 11 Закону «Про Парламентського Комісара» 1967 року (забезпечення секретності інформації) додається —

«(5) Інформація, отримана від Комісара з інформації відповідно до розділу 76 (1) Закону «Про свободу інформації» 2000 року, повинна розглядатися для цілей пункту (2) цього розділу, як отримана для цілей розслідування відповідно до цього Закону і, щодо такої інформації, посилення в підпункті (а) цього пункту на розслідування матиме такий само ефект, як і посилення на будь-яке розслідування.»

2. —

Після розділу 11А цього Закону додається розділ —

«11АА. Розкриття інформації Парламентським Комісаром Комісару з інформації.

(1) Комісар може розкривати Комісару з інформації будь-яку інформацію, отриману або надану Комісару відповідно до цього закону, якщо інформація на думку Комісара стосується —

(а) питань, щодо яких Комісар з інформації може здійснювати будь-які повноваження відповідно до —

(i) Частини V Закону «Про захист даних» 1998 року (примусове виконання),

(ii) розділу 48 Закону «Про свободу інформації» 2000 року (практичні рекомендації), або

(iii) Частини IV цього Закону (примусове виконання), або

(b) вчинення злочину відповідно до —

(i) будь-якого положення Закону «Про захист даних» 1998 року, крім пункту 12 Додатку 9 (обструкція виконання ордеру) або

(ii) розділу 77 Закону «Про свободу інформації» 2000 року (злочин підмі-

ни і т. ін. документу з наміром запобігти розкриття).

(2) Ніщо в розділі 11 (2) цього Закону, не застосовуються щодо розкриття інформації відповідно до цього розділу.»

*Комісії з місцевого самоврядування
в Англії і Уельсі*

3. —

У розділі 32 Закону «Про місцеве самоврядування» 1974 року (положення про дифамацію, і розкриття інформації) після пункту (6) додається пункт — «(7) Інформація, отримана від Комісара з питань інформації на підставі статті 76 Закону «Про свободу інформації» 2000 року, повинна розглядатися для цілей пункту (2), як зазначено вище, отримана для цілей проведення розслідування відповідно до цієї частини даного Закону і, щодо такої інформації, посилення в підпункті (а) цього пункту, на розслідування матиме такий само ефект, як і посилення на будь-яке розслідування.»

4. —

Після розділу 33 цього Закону додається розділ —

«33А Розкриття інформації Місцевим комісаром Комісару з інформації.

(1) Місцевий комісар може розкривати Комісару з інформації будь-яку інформацію, отриману або надану Місцевому комісару відповідно до цього закону, якщо інформація на думку Місцевого комісара стосується —

(а) питань, щодо яких Комісар з інформації може здійснювати будь-які повноваження відповідно до —

- (i) Частини V Закону «Про захист даних» 1998 року (примусове виконання),
- (ii) розділу 48 Закону «Про свободу інформації» 2000 року (практичні рекомендації), або
- (iii) Частини IV цього Закону (примусове виконання), або

(б) вчинення злочину відповідно до —

- (i) будь-якого положення Закону «Про захист даних» 1998 року, крім пункту 12 Додатку 9 (обструкція виконання ордера) або
- (ii) розділу 77 Закону «Про свободу інформації» 2000 року (злочин підмі-

ни і т. ін. документу з наміром запобігти розкриття).

(2) Ніщо в розділі 32(2) цього Закону, не застосовуються щодо розкриття інформації відповідно до цього розділу.»

Комісар з охорони здоров'я

5. —

Наприкінці розділу 15 Закону «Про Комісара з охорони здоров'я» 1993 року (конфіденційність інформації) додається пункт —

«(4) Інформація, отримана від Комісара з інформації на підставі статті 76 Закону «Про свободу інформації» 2000 року, повинна розглядатися для цілей пункту (1), як отримана для цілей розслідування і, щодо такої інформації, посилення в підпункті (а) цього пункту, на розслідування матиме такий само ефект, як і посилення на будь-яке розслідування.»

6. —

Після розділу 18 цього Закону додається розділ —

«18А Розкриття інформації Комісару з інформації.

(1) Комісар з охорони здоров'я в Англії або Комісар з охорони здоров'я Уельсу може розкрити Комісару з інформації будь-яку інформацію, отриману або надану Комісару з охорони здоров'я відповідно до цього закону, якщо інформація на думку Комісара з охорони здоров'я стосується —

(а) питань, щодо яких Комісар з інформації може здійснювати будь-які повноваження відповідно до —

- (i) Частини V Закону «Про захист даних» 1998 року (примусове виконання),
- (ii) розділу 48 Закону «Про свободу інформації» 2000 року (практичні рекомендації), або
- (iii) Частини IV цього Закону (примусове виконання), або

(б) вчинення злочину відповідно до —

- (i) будь-якого положення Закону «Про захист даних» 1998 року, крім пункту 12 Додатку 9 (обструкція виконання ордера) або
- (ii) розділу 77 Закону «Про свободу інформації» 2000 року (злочин підміни і т. ін. документу з наміром запобігти розкриття).

(2) Ніщо в розділі 15 (конфіденційність інформації), не застосовуються щодо розкриття інформації відповідно до цього розділу.”

Омбудсмен адміністрації Уельса

7. —

Розділ 7 втратив чинність (від 01.04.2006) відповідно до Закону про «Омбудсмана з громадських послуг» (Уельс) 2005 року

8. —

Розділ 8 втратив чинність (від 01.04.2006) відповідно до Закону про «Омбудсмана з громадських послуг» (Уельс) 2005 року

Комісар Північної Ірландії із скарг

9. —

Наприкінці статті 21 Наказу «Про Комісара із скарг» (Північна Ірландія) 1996 (розкриття інформації Комісаром) додається пункт —

«(5) Інформація, отримана від Комісара з інформації на підставі статті 76 Закону «Про свободу інформації» 2000 року, повинна розглядатися для цілей пункту (1), як отримана для цілей розслідування і, щодо такої інформації, посилення в підпункті (а) цього пункту, на розслідування матиме такий само ефект, як і посилення на будь-яке розслідування.»

10. —

Після цієї Статті додається Стаття —

«21А Розкриття інформації Комісару з інформації

(1) Комісар може розкривати Комісару з інформації будь-яку інформацію, отриману або надану Комісару відповідно до цього Наказу, якщо інформація на думку Комісара стосується —

(а) питань, щодо яких Комісар з інформації може здійснювати будь-які повноваження відповідно до —

(i) Частини V Закону «Про захист даних» 1998 року (примусове виконання),

(ii) розділу 48 Закону «Про свободу інформації» 2000 року (практичні рекомендації), або

(iii) Частини IV цього Закону (примусове виконання), або

(b) вчинення злочину відповідно до —

(i) будь-якого положення Закону «Про захист даних» 1998 року, крім пункту 12 Додатку 9 (обструкція виконання ордеру) або

(ii) розділу 77 Закону «Про свободу інформації» 2000 року (злочин підміни і т. ін. документу з наміром запобігти розкриття).

(2) Ніщо у Статті 21(1) не застосовуються щодо розкриття інформації відповідно до цієї статті.»

Омбудсмен Асамблеї Північної Ірландії

11. —

Наприкінці статті 19 Наказу «Про омбудсмана» (Північна Ірландія) 1996 р. додати пункт —

«(5) Інформація, отримана від Комісара з інформації на підставі статті 76 Закону «Про свободу інформації» 2000 року, повинна розглядатися для цілей пункту (1), як отримана для цілей розслідування і, щодо такої інформації, посилення в підпункті (а) цього пункту, на розслідування матиме такий само ефект, як і посилення на будь-яке розслідування.»

12. —

Після цієї Статті додається стаття —

«19А Розкриття інформації Комісару з інформації

(1) Омбудсман може розкривати Комісару з інформації будь-яку інформацію, отриману або надану Омбудсману відповідно до цього Наказу, якщо інформація на думку Омбудсмана стосується —

(а) питань, щодо яких Комісар з інформації може здійснювати будь-які повноваження відповідно до —

(i) Частини V Закону «Про захист даних» 1998 року (примусове виконання),

(ii) розділу 48 Закону «Про свободу інформації» 2000 року (практичні рекомендації), або

(iii) Частини IV цього Закону (примусове виконання), або

(b) вчинення злочину відповідно до —

(i) будь-якого положення Закону «Про захист даних» 1998 року, крім пункту 12 Додатку 9 (обструкція виконання ордеру) або

(ii) розділу 77 Закону «Про свободу інформації» 2000 року (злочин підміни і т. ін. документу з наміром запобігти розкриття).

(2) Ніщо у Статті 19 (1) не застосовуються щодо розкриття інформації відповідно до цієї Статті.»

Комісар місцевої адміністрації Шотландії

13. —

У розділі 30 Закону «Про Місцевий Уряд» (Шотландія) 1975 (обмеження на розкриття інформації), після пункту (5) додається пункт —

«(5A) Інформація, отримана від Комісара з питань інформації на підставі статті 76 За-

кону «Про свободу інформації» 2000 року, повинна розглядатися для цілей пункту (2), як зазначено вище, отримана для цілей проведення розслідування відповідно до цієї частини даного Закону і, щодо такої інформації, посилення в підпункті (а) цього пункту, на розслідування матиме такий само ефект, як і посилення на будь-яке розслідування.»

[1] Дійсний текст містить переклад основних положень даного Закону, за винятком додатків 1, 2 та 8.

[2] Сертифікат — документ, що підтверджує таємність інформації.

Переклад з англійської Бориса Захарова

**СВОБОДА ВИСЛОВЛЮВАНЬ І ПРИВАТНІСТЬ № 1–2 (29–30)
Січень–Червень, 2010**

Щоквартальний додаток до інформаційно-аналітичного бюлетеня «Права людини»
Свідоцтво про реєстрацію ХК № 683 від 27 грудня 1999 року
видане обласним комітетом інформації

Видання бюлетеня засновано з благодійною метою для безкоштовного розповсюдження

Редакційна колегія

- Євген ЗАХАРОВ**, співголова Харківської правозахисної групи, редактор-упорядник
- Олександр ПАВЛИЧЕНКО**, директор Всеукраїнської благодійної організації «Українська фундація правової допомоги»
- Наталія ПЕТРОВА**, адвокат, заступник директора проекту Агентства США з міжнародного розвитку (USAID) «Україна: верховенство права»
- Всеволод РЕЧИЦЬКИЙ**, конституційний експерт Харківської правозахисної групи кандидат юридичних наук, доцент кафедри конституційного права Національної юридичної академії України імені Ярослава Мудрого, Харків
- Роман РОМАНОВ**, директор програми «Верховенство права» програм Міжнародного фонду «Відродження»
- Станіслав ШЕВЧУК** д.ю.н., член-кореспондент НАПрНУ, професор кафедри загально-теоретичних та державно-правових наук Національного Університету «Київо-Могилянська Академія»

Обкладинка
Борис Захаров

Комп'ютерна верстка
Олег Мірошниченко

Засновник та видавець — ХАРКІВСЬКА ПРАВОЗАХИСНА ГРУПА
Адреса видавця та редакції:

Україна, 61002, Харків-2, вул. Іванова, 27, пом. 4
тел., факс (057) 700-67-71, e-mail: khpg@ukr.net
Електронна версія: <http://khpg.org>

Адреса для листування: Україна, 61002, Харків-2, а/с 10430

Бюлетень готується та друкується на обладнанні ХПГ за адресою: вул. Іванова, 27, пом. 4.

Наклад — 500 прим.

При передруці посилання на СВП обов'язкове

*Думки і міркування авторів матеріалів не завжди збігаються з поглядами членів редколегії
Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надані матеріали*